

TRINH THAM

thời sự

福

Xuân Tân Hợi
1971

Cung Chúc Tân Xuân

BẦY giờ là Mùa Xuân. Nếu nhờ một phép lạ nào, đồng bào miền Bắc được nhìn thấy tận mắt quang cảnh từng bừng, nhộn nhịp của Miền Nam trong những ngày sửa soạn đón TẾT NGUYỄN-ĐÀN, chắc hẳn phải cảm động đến trào nước mắt

Miền Bắc, nơi phát xuất cuộc chiến tranh tàn bạo, lại cũng là nơi theo các nhân chứng ngoại quốc : Chính Miền Bắc lại bị cuộc chiến ấy đẩy lùi lại đi-vững 20 năm, nghĩa là vẫn tiêu điều xơ xác như ngày còn : « tiểu thổ kháng Tây »

Thân phận người Dân Miền Bắc dưới chế độ Cộng sản từ bao năm nay, vẫn còn là kiếp ngựa trâu. Suốt tháng, quanh năm : Ăn khoai trừ bữa, cơm thòm thềm lại dọn những cảm cùng rau. Đồng bào Miền Bắc, không còn nhớ mùa Xuân. Nhưng có lẽ, vẫn nhớ Tết đề còn được ăn miếng cơm trắng, dù một bữa, một ngày.

Đó, ước vọng của đồng bào ruột thịt Miền Bắc chỉ nhỏ nhoi khiêm tốn có thế. Thế mà, từ mười mấy mùa Xuân, ước vọng vẫn còn là ước vọng khát thêm. Sự thật, từ mười mấy năm qua, TẾT chưa một lần đến với họ.

Còn Miền Nam chúng ta, dù đang phải đương đầu với cuộc chiến tranh tàn khốc do tập đoàn Cộng Sản Miền Bắc chủ trương. Và, Chúng ta cũng đang phải đương đầu với những thất bại do tập đoàn Tham-Những gây ra. Nhưng chúng ta, vẫn còn Xuân, còn Tết, còn thịt, còn cá ẽ-hề. Điều còn quan trọng nhất là : chúng ta còn Tự-Do Dân Chủ.

Thành thật mà nói, với chủ trương của «Trình Thám Thời Sự», chúng tôi không cần biết, không nên biết đến những diễn biến đau lòng do cuộc chiến, do lòng tham, do mưu đồ bá vương. Mà chúng tôi chỉ nên thuần túy trong vấn đề «Trình Thám», để mang lại cho bạn đọc những giây phút giải trí lành mạnh. Nhưng, chúng tôi đã bị xếp vào một thể «chẳng đáng đưng», chúng tôi không đánh lòng ngời nhìn những tệ đoan xã hội, những tội ác ngày một xảy ra. Vì thế, ngoài những tiết mục thuần túy về «Trình Thám Thời Sự». Chúng tôi, toàn bộ biên tập T.T.T.S sẽ không ngừng phanh phui những sự thật, tiết lộ những sự thật, không ngoài mục đích phục vụ quan chúng và giúp bạn đọc «giải trí».

Tuy nhiên, chúng tôi không hiểu tại sao, Nhà Nước Miền Nam lại sợ sự thật. Sự thật phù phũm đang trực chờ trút bỏ 100% trên thân thể một vũ công «Sexy» hay trên bộ mặt bóng nhẫy tham vọng của Chính khách (?) Hoặc sự thật đang âm thầm, hay ồn ào, biến nơi tôn nghiêm thành đấu trường tranh đấu cho tham vọng của một phe nhóm (?) Trong lúc, Nhà Nước không ngừng cổ động công cuộc cách mạng xã hội.

Chúng tôi không muốn Miền Nam bị đẩy lùi lại đi-vững 20 năm giống như miền Bắc. Nhưng nhất định, chúng tôi không chịu cúi đầu làm « công-cụ » cho những tham vọng phi nhân, hoặc ngoác mồm cổ động cho những phong trào « Văn minh... đua đòi » để tự đốt cháy Tương lai. Chúng tôi không thích đầu hàng và lại càng không thích tranh đấu một cách ồn ào để Nhà Nước phải hao tốn kềm gài và lựu đạn cay hoặc tạo cơ hội cho những con Quạ hoặc Kền kền nhào xuống thi nhau rỉa nát thân thể Mẹ VN. Vàng, chúng tôi không muốn thế. Chúng tôi không muốn nhìn thấy hận thù sôi sục trong ánh mắt trẻ thơ.

Trước thềm năm Tân Hợi, trước những anh hồn vị quốc vong thân, chúng tôi thành tâm cầu chúc cho lòng thù hận và những âm mưu để tiện hầy ngừng lại trong tiếng kính cầu, trong trầm nhang nghi ngút của ngày TẾT NGUYỄN ĐÀN thiêng liêng và cổ truyền của Dân tộc VIỆT NAM.

Chúng tôi, toàn bộ Biên Tập TRÌNH THẨM THỜI SỰ kính chúc : DÂN TỘC VIỆT NAM sớm được hưởng Mùa Xuân Thanh Bình An Lạc. Và, Kính Chúc quý vị độc giả năm Tân Hợi : PHƯỚC, TÀI, LỘC, THỌ cùng VẠN SỰ NHƯ Ý.

TRÌNH THẨM THỜI SỰ

CHỦ NHIỆM, CHỦ BÚT :
HÀ VÂN, Phạm-thị-Tý
CHỦ BIÊN :
NGƯỜI HỌ TRẦN
QUẢN LÝ :
LÂM-THỊ-PHƯỚC

Tòa soạn : 009 Lô E Chung Cư
Nguyễn Thiện Thuật — Saigon
Trị sự 164 Võ Tánh — Saigon
Điện thoại : 23.825
Văn phòng Đại Diện số : 214 đường
Vũ Tánh (Láng Cha Cà T.S.N.)
Gia Định — Điện Thoại 40.473

Giấy phép số : 643/BTT/NBC/HCB

Giá bán : 100đ.

SỜ TÀO QUẢN

- ★ T.ều-Thần TÁO-QUẢN.
Kính trình Thượng-Đế.
Hiện nay trần thế.
Lắm chuyện nhiều nhưong.
Đào lộn luân thường.
Tay đen đồ trắng.
- ★ Dân nghèo cay đắng.
KIẾM ƯỚC, SONG-HÀNH.
Giàu-Thương lưu manh.
Đầu-Cơ, tích-trữ.
Những Ông hạng Bự.
Thì khỏi có lo.
Giàu-Thương dâng cho.
Đầy nhà đủ thứ.
Giàu sang mấy TRỤ.
Đói rách Dân-Đen.
Chịu đựng cho quen.
Thi-Đua Khắc-Khò.
- ★ Hùng-vương Quốc-Tô.
Hiện sống lâu-bêu.
Lạng thang đều đều.
Không nhà không cửa.
Cụ TRUYỀN sắp sửa.
Cát MIẾU dề thờ.
Tờ đồ bơ vơ.
Có nơi trú ngụ.
- ★ Vẽ chuyện Lành-Tụ.
Thì khỏi có chê.
Lành-Tụ «BẦY NGHỀ».
Biệt-Tài ăn cỏ.
Lành-Tụ «Gỗ Mỡ».
Lành-Tụ «Kéo-Chuông».
Lành-Tụ đóng «Tuồng».
Tại nhà hát lớn.
Một bầy người-ngợm.
Nhảy múa tưng bừng.
Chửi nhau thẳng thừng.
Tranh Xôi, tranh Thịt.
Đóng tuồng Ma-Tật.
Caung-quyết luật-bầu.
Đóng cửa rút cầu.
Cản đường Dân-Chủ.
Một số DÂN-NGŨ.
Đã hơn Hai NĂM.
Mồm thì ngậm tằm.
Cằm như miệng HÉN.
- ★ Xin TRỜI thương đến.
Người Dân miền TRUNG.
Bảo lụt hải hùng.
Ngập trời tang tóc.
Hạ thần muốn khóc.
Cảm thương đồng-bào.
Nên đã kêu gào.
Toàn Dân cứu lụt.
- ★ Quân-Công thiếu hụt.
Thế-Từ một bầy.
Xoay-xò tới ngày.

Mọi đường thiếu thốn.
Tình trạng khốn đốn.
Xanh.Xít, Đít-Đui.
Cuộc-Đời Tối-Thui.
Mong TRỜI Soi-Sáng.

- ★ Có bọn trai trắng.
Khỏe mạnh như trâu.
Con bọn nhà giàu.
Thích trốn Quân-Dịch.
Chúng liền đóng «KỊCH».
Khắc áo nhà TỰ.
Đời hồi lu bù.
Hòa-Bình tức khác.
Ai chết cũng mặc.
Ai khổ kệ thầy.
Thế mà tới ngày.
Nơi diều Đạo-Đức.
- ★ Còn bọn Trí-Thức.
Chuyên nghiệp, đánh giầy.
Cho bọn Quan-Thầy.
Là người Ngoại-Quốc.
Luôn sau, đón trước.
Tơ chèn mặt (HỀ).
Tập tững vào nghề.
Buôn Dân, Bán Nước.
Tiền muốn, bạc thước.
Hưởng thú sang giàu,
lại còn đầu trâu.
Công-Khai Đới-Lập.
- ★ Mấy chú học tập.
Thích bỏ mái trường.
Rủ nhau xuống đường.
Đấu tranh, ôm tời.
Bản Dân đẹp hời.
Các chú muốn gì?
Nếu thuộc loại «CHỈ».
Giàn chào tức khác.
- ★ Chiếu theo nguyên-tắc
Luật-lệ hiện-hành.
Quy-Chế lập thành.
Cho Dân Làng Bão.
Tha-Hồ viết LÁO.
Thả ga chữ càn.
Như Báo LÔNG-VÀNG.
Của Người Đánh Chó.
Nghề nghiệp mèo mả.
Kiểu Chó cắn Người.
Tạo nên Chồ Cười.
Cho người đọc báo.
- ★ Thân không làm lão.
Báo-Cáo thì hay.
Những chuyện trên đây.
Toàn là chuyện thật.
- ★ Câu chuyện nổi bật.
Trong một năm nay.
Cộng Quân bó tay.
Vô phương phá hoại.
Về việc đối thoại.
Hội-Đàm Ba-Lê.
Ám ở Hội-Tề.
Coi môi bẻ tác.
Hạ-Thần tin chắc.
Nhận xét tình hình.
Muốn có Hòa-Bình.
Phải nên Đoàn-Kết.
Thần xin chấm hết.
Tờ trình nơi đây.
Xin hẹn đến ngày.
Hăm ba tháng chạp.
Hạ-Thần sẽ đáp.
Trực-Thăng lên Trời.
Đề có đôi lời.
Suy-Tôn Thượng-Đế.

NAY KÍNH TRÌNH
QUỐC-GIA VIỆT-NAM, ngày 23 tháng chạp năm
CÓN CHỒ

TÁO-QUẢN VIỆT-NAM ẤN KỲ

GHI CHÚ : Cẩm cá nước trích dịch, Ngoại trừ ông
Dân biểu Người Đánh Chó Nguyễn lý Tường.

THIÊN-LÝ-NHỊ

HÔI TÔI TÁO QUÂN

* Bài của Tương không Sao

Sự tích «vua bếp»... một

Sách Tàu thì không thấy ghi chép «lịch sử» Táo Quân. Nhưng theo truyền kỳ... khẩu dụ của Dân An Nam ta thì có Táo Quân.

Câu chuyện «tinh rừ» Táo Quân An Nam ta được truyền lại cũng giống như cuộc tình tởm khoái HỒ-LANG-HÀ. Có khác chăng là khác ở chỗ: Táo Bà ở nhà phòng không chiếc bóng... chờ Táo ông... Trán đóng đôn xa biệt biệt cả chục năm trời. Rồi, Táo Bà này ý nghĩ Táo ông đã nằm, nên đem «tinh» mình, để xuống đầu nhà Phi Thước no.

Theo truyền, hai người đang hội lại như ở trong hạnh phúc thì dùng một quả. Ngày 23 tháng chạp, năm... hết Tết đến — Táo ông từ một tiền đồn biên giới (Có lẽ là biên giới Trung Hoa và Việt nam) cầm phép Thương thiên về nhà đón hót Tết mới... hiến thế.

Táo Bà, khi thấy Táo ông, mình đầy thuốc súng, chiến bào tới tã, nước da thì đen đen... rón thì lấy làm cảm động ghê lắm.

Thế rồi, Táo Bà dọn cho Táo Ông (chồng cũ) một mâm cơm thật thịnh soạn. Hai người đang ăn uống thỏ thẻ cho bỏ phùng tháng ngày biệt biệt thì Lão Phu Thương chồng mới về.

Thấy vậy, Táo Bà khiếp quá bên đem chồng cũ ẩn dật vào đồng Rơm (Thường cũng cần kể là hình dáng cái đồng Rơm để quý vị... Chén khứa, Dân Biểu, Nghi sĩ chưa một lần thấy Nồng Thôn... Vung dấy biết thế nào là đồng Rơm ở Nồng Thôn V.N. Đồng Rơm VN theo «Cổ truyền» thì luôn luôn được «đóng» thành hình tròn và ở giữa có tròng một cái cột. Thường thường cột này bằng Tre Đục để giữ cho đồng Rơm khỏi đổ. Bằng chứng vững vàng là khi rút Rơm đun bếp, hoặc cho Thím Tán Cẩu Bò nằm nhai để buồn miên... thì người ta cứ việc lấy ở dưới. Có nhiều đồng Rơm rút đến «hồng chân» mà trên vẫn không đổ...

Và, nếu đúng ở Xa nhìn lại thì cái đồng rơm giống cái khối hình tròn có chóp. Nhưng nếu may mắn cho ai đó, có đôi mắt đối lập giống Hoa Thương Thích Thiện Minh thì thế nào cũng nhìn đồng Rơm ra hình khối Tam Giác. Nghĩa là có 2 cạnh 2 góc bằng nhau «Tam giác Cân».

Đến khúc này, chúng ta có thể trở về với câu chuyện Táo Quân — Hai ông một bà.

Khi Táo Bà thấy ông chồng mới chấp nối về thì kinh quá bên đem ông chồng cũ ẩn dật vào lỗ hồng ở chân đồng rơm. Vốn là một Thương Gia «lành lợi» nhìn con Ruồi bay ngang biết con nào là: con Đực, con Cái nên ông Thương Gia bên mượn có mới mua được con bò con về nuôi để ăn Tết.

Nói đến thui Bê thì phải thui bằng Rơm... nó mi thơm ngon. Thế nên, chuyện đem Bê ra thui cạnh đồng Rơm mà thui cũng chả lấy gì làm lạ. Nếu không có «tai nạn rủi ro» là chồng cũ của Phu Nhân hiện đang ở trong đồng Rơm thì đâu có sự tích «TÁO QUÂN».

Đây cái họ Le, tính tiết cảm động TRUNG, HIẾU, TIẾT, NGHĨA của chuyện là ở chỗ đó.

Bằng chứng là khi người vợ, thấy lửa cháy ngút ngàn ở đồng Rơm mà người chồng cũ (vốn là chiến sĩ) cứ gan lì ngồi đó cho lửa hồng ăn gọn. Nếu người vợ chợt thương, rồi nhảy đại vào đồng lửa cho trọn tình PHU THẾ.

Ông chồng Thương Gia đang Thui Bê, bỗng nhiên thấy vợ mình nhảy tọt vào đồng lửa nên chả hiểu đầu đuôi ra sao, cũng vồn vồn nhảy phura vô (có lẽ để cứu vợ).

Thế là cả hai đều chết.

Sự tích Vua Bếp... Hai

Ngày xưa, có hai vợ chồng người tiểu phu kia nghèo lắm, ăn bữa tối lo bữa mai, không làm thế nào mà có dư đồng tiền để chi tiêu trong nhà. Thêm vào đó, người chồng lại nghiện rượu có uống say thì lại mắng vợ, đập đồ, mà không có rượu uống thì mê mẩn, sinh sự và đánh vợ là khác nữa.

Người vợ khổ sở như sống trong địa ngục, một hôm, bỏ nhà đi. Ít lâu sau, chi ta lấy một người thợ săn. Hai anh chị chịu khổ lắm ăn, chẳng mấy lâu đã tổ chức được một cuộc sống dễ chịu. Trong khi đó anh tiểu phu, người chồng cũ, mỗi ngày mỗi thêm kiệt sức, thậm chí phải đi hết làng này sang làng khác để xin ăn.

Một hôm nhân một ngày gần Tết, anh ta tình cờ đi đến nhà người thợ săn. Anh thợ săn đi vắng chỉ có người vợ ở nhà. Vợ anh thợ săn ra ngoài cửa cho tiền người ăn xin, nhận ngay ra đó là người chồng cũ. Mừng mừng, tủi tủi, hai người kể về với nhau hết cả những chuyện đã xảy ra. Người vợ cũ lại dọn cả cơm cho người tiểu phu ăn nữa.

Nhưng người tiểu phu đang ăn cơm uống rượu thì người thợ săn về. Sự quá, người đàn bà bên bảo anh tiểu phu trốn vội vào trong bếp rồi lấy cơm phủ lên trên.

Không may anh thợ săn hôm đó lại săn được một con thú tốt. Anh ta về nhà bên cõng ngay chỉ có người vợ ở nhà. Vợ anh thợ săn ra ngoài cửa cho tiền người ăn xin, nhận ngay ra đó là người chồng cũ. Mừng mừng, tủi tủi, hai người kể về với nhau hết cả những chuyện đã xảy ra. Người vợ cũ lại dọn cả cơm cho người tiểu phu ăn nữa.

Người đàn bà đang người, biết là người chồng cũ vì mình chết oan, thương xót không cùng, cũng đâm đầu vào lửa mà chết.

Anh chồng mới, thấy vợ tự tử mà chết như vậy, cho rằng tại mình có điều gì thất thố với vợ khiến cho vợ buồn phiền, cũng chán sống và nhảy đại vào đồng lửa mà chết nốt.

Nghĩ đến ba người chết khổ sở vì ăn ở trọn tình trọn nghĩa với nhau, về sau này, người ta bèn thờ ba người đó làm vua trong bếp, tục gọi là Táo quân, hai ông một bà. Ba ông đó rau (l) chum đầu lại với nhau trong bếp dùng để bắc nồi lên thổi nấu cũng là theo tích này.

Trên đây là hai hồi, một cảnh «cô tích»

chuyện Vua Bếp tức Táo Quân. Có điều khác là sự tích 2 có vẻ đúng đắn hơn sự tích mới.

Thế nhưng «tích sử» Táo Quân «lại có «truyền khẩu» rằng:

— Táo Quân đội mũ, đi hia, chẳng mặc quần là cái thống chế gì...?

Thời hăng lên thì hồi thế thôi. Chứ nếu ta tình tiết: Chẳng mặc quần thì số xuân Tân Hợi của T.T.T.S lại đi doang theo 2 số 4 và 5 vì vi phạm «Thần phong mỹ tục»!

Vậy kinh xin quý độc giả thân mến «niệm tình tha thứ». Lão Phu xinh hua rằng: ra giêng ngày rằm, tháng năm dài — Lão Phu sẽ đánh đồng, thiếp học hành điều 35 Quy chế Báo Chí Cần Thủ, rồi sẽ thưa thốt đại đại sự tích «thần phong mỹ tục» hầu quý vị trọn năm con Heo.

Bây giờ trở lại với sự tích vua bếp 1 và 2, Lão Phu chỉ còn một điều ám ức là không hiểu tại sao, Táo Quân lại được phong thần và được Ngọc Hoàng ấn vào tay một trách vụ quan trọng là báo cáo chuyện Trần gian hàng năm lên Ngọc Hoàng Thượng Đế?

Vâng xin mời quý vị theo lão Phu — một danh tướng của âm binh của những âm hồn qui quái — Xét hỏi «tội Táo Quân» để giải khuây 3 ngày xuân đây «Thuế má» này.

Hồi Tội Táo.. Hoàng Cung.

Bởi Táo Hoàng Cung, hôm nay là ngày hết năm con chó. Mi đã trình những gì lên Ngọc Hoàng Thượng Đế hôm 23 tháng chạp?

Khi bị tôi nếm đầu hạch hỏi như thế thì 2 ông 1 bà Táo bèn quỳ mọp thưa thốt rằng:

— Đa bẩm Tướng Quân anh minh, mọi điều trình tâu với Ngọc Hoàng Thượng Đế, thì tháng GIA NÔ THIÊN LÝ NHỈ nó đã tháo dùm «Ráp-Po» nên Thần cứ thế đọc. Không tuôn một giọt 2. Không đọc trái. Đưa nào nói dối thì...

— Thời ông cầm miệng ông lại thì thốt làm gì. Ông hãy lắng nghe tôi hỏi: Ai phong ông làm Thần? Ai cho phép ông... không mặt quan?

Táo Hoàng Cung khép nép thưa trình:

— Đa trình với Tướng Quân anh dùng của Âm Binh. Tôi được Ngọc Hoàng Thượng Đế phong thần. Nhưng chiếu chỉ sắc phong đã cháy hết hồi ông Quốc ông Cử ném bom ông Diệt để diệt bà Nhu. Tướng quân tính coi ngay cả ăn tin của Tổng

Thống Diêm cũng còn chảy nữa là cái giấy sắc phong của tôi.

— Ủa được ta tha, khỏi trình. Vậy tại sao không mặc quần?

— Dạ bẩm đó là... là cổ tục a! Và lại, em cũng muốn ở không cho mắt. Đây, bằng chứng số số là ở trần gian tôi lời người ta khai thác "Cậu Chó" để xây nhà lầu thì sao? Tướng không Sao tôi bèn nói gián chỉ mặt tảo Hoàng Cung mà nói rằng:

— Anh không được vô lễ. Đây là nước VNCH một nước có nền dân chủ pháp trị cứng và trong như đá BGI hơn nữa, anh lại là Táo Hoàng Cung anh phải thận trọng, anh phải thượng tôn pháp luật cho các Táo dân em noi gương. Vậy, kể từ nay, anh phải mặc quần đàng hoàng. Nếu không, ta cứ chiếu luật mà thi hành. Anh bảo ở không cho mắt à? Anh không được lảng nhúc tảo làm Kinh Tế của ông Tổng Ngạc. Anh không thấy sao — đến nay như thằng dân đen của nước Đệ Nhất VNCH cũng còn phải đóng khổ nữa là anh, một viên chức của Triều Đình lại "ở không" thì coi sao... tiện. Để cảnh cáo, ta phạt anh 80 heo về tội to mồm nói ầu.

Nói rồi, tôi thết tả hữu âm binh vệ Hào khện Táo Hoàng Cung. Nhưng Táo Hoàng Cung cứ một mực kêu oan rằng:

— Dạ bẩm Tướng Công, em cũng muốn mặc quần nhưng ngặt một nỗi — Nền kinh tế vàng mã quá, nên cái gì cũng quý hiếm. Vải vóc nam này mắc hơn nửa người. Xin tướng Quân tha cho.

— Thôi, ta không muốn cái cớ mi anh nữa. Cứ về nhiệm sở và nhớ rằng: trong năm con Hèo này, anh nhớ phải ghi chép cẩn thận. Ai vô cửa trước? Ai vô cửa sau? Ai vào cánh trái, ra cánh mặt vẫn vào vô vẫn vào. Nói rồi, tôi đuổi Táo Hoàng Cung bước.

HỘI TỘI TÁO TẾ TƯỚNG

Sau 5 phút sửa soạn "uy quyền" tôi bèn cho gọi Táo Tể Tướng vào vấn tội.

Táo Tể Tướng tới, trông Táo năm nạt có vẻ tươi tốt hơn năm ngoái lại vẫn quần đàng hoàng như cũ đứng trước và có vẻ tôn trọng luật pháp. Để mở đầu Chương trình vấn tội. Tôi hỏi:

— Công tác năm qua, anh làm được những gì trình tôi.

Táo Tể Tướng nghe ngang nói:

— Nhiều thứ.

Tôi sốt ruột vỗ bàn mắng:

— Anh là một Tiểu Thân, một đứa quanh năm ở xó bếp, anh làm cái gì mà lại hào là nhiều thứ.

Táo Tể Tướng vẫn vênh vang chưa chút:

— Vâng, tôi ở xó bếp thực — Nhưng xin

Tướng Quân cho rằng tôi tôi đây với tư cách

đại diện Tể Tướng. Vậy ông liệu cái hôn ông.

Tướng Quân Sao tôi chợt thờ dài mà rằng:

— Thôi được, ta vốn chủ trương đoàn kết quốc

gia — Ta đồng ý cho anh đóng vai Tể Tướng. Vậy

anh nghe ta hỏi:

— Từ đầu ta cái "kiểm kê thuế khóa"?

— Tại ông Tài Chánh.

— Tại sao lại có "Hội đối Song Hà"?

— Tại ông Tài Chánh luôn.

Tướng không Sao tôi chợt giận bèn tức tốc cho

triệu hồi Táo Tài Chánh về hội tội:

Táo Tài Chánh hiện ngang đi tới chỉ vào mặt

tôi bảo:

— Nay, anh đừng bắt chức Nghị (Nghị đây là Thượng Nghị Sĩ chứ không phải mấy ông Nghị... Vườn trên de dưới búa đầu đây nhể) chức, Nghị Mầu.

— Bằng Chứng Nghị Chức đã thăng qua "Kiểm

ước".

— Tại hôm đó. Táo Pháp Lý đi chơi vắng.

Tôi gạt gù cho là đã có lý do chính đáng nên

hỏi tiếp:

— Còn Nghị Mầu mần chi.

— Ông vừa lên tiếng chế Hành Pháp về vụ

Kiểm Kê Thuế Vụ. Và, kết tội rằng: Nhà nước

đã tốn 40 Triệu tiền in giấy — chưa kể số tiền

trả cho viên chức thực hiện vụ này. Điều đáng kể

hơn hết (theo Nghị Mầu) là dân đã tốn một Tỷ

cho "dịch vụ" ngồi nhà khai thuế.

Táo Tể Tướng nghe Táo Tài Chánh khai có vẻ

bất lợi liền chỉ thị:

— Anh ngu bỏ cha, tại ông Nghị Mầu có

nhiều thứ phải khai, nhiều thứ "khỏi cần" khai,

nên mới mất đến 4 giờ để lựa chọn. Chữ thành

dân đen nói chỉ cần viết tên họ rồi "Xét Toét" hết.

Cam đoan chỉ 2 cái... nháy mắt là xong.

— Như vậy chúng tôi chiến dịch kiểm kê thuế

vụ... vô ích.

Táo Hành Chánh gằn cổ cái:

— Thưa Tướng Công tại sao lại vô lý? Chúng

tôi thiết tưởng nếu thuế khóa của ta từ lâu bị...

tại... nên phải kiểm kê cho sáng tỏ trên giấy tờ

hành chánh.

— Thế Vụ 8.000 ông bà trốn thuế đã thâu

được chưa?

— Dạ thưa còn đang cho kiểm kê. Và lại

Tướng Quân phía làm gì có 8.000 chỉ có 800

thôi a!

— Vấn đề chính không ở số người trốn thuế

mà là số phải đóng thuế.

— Đồng ý, 8000 hay 800 không cần thiết làm.

Cái cần là đã định bỏ tù thằng mặt to tai lớn nào

trốn thuế chưa?

— Dạ cái đó là uy quyền của Tể... ành pháp,

Lập pháp, Tư pháp a.

— Sao anh làm nhảm thế. Nhân danh Người ta

cách chức anh. Táo Tài Chánh gằn cổ cái:

— Ông không có quyền. Tôi đã được Ngạc Hoàng

Thượng Đế chỉ định. Táo Tể Tướng tin phong...

— Thôi được, nhân thế có Táo... e tướng đây

ta hỏi luôn: (quay sang Táo Tể tướng tôi hỏi):

— Anh có nghe Táo Tài chánh lý luận theo

công thức chưa?

— Dạ rồi.

— Vậy làm tài chánh mà cứ dựa trên công

thức trong khi tình trạng nước ta chưa cho áp dụng

nên công thức đó đã trở thành một thứ Luật

Rừng. Vậy anh có thể chấp nhận luật rừng không?

— Thưa không, tôi vẫn thường Thượng

Tôn Pháp luật.

— Vậy thì phải làm sao?

— Dạ để tôi cắt nó đi chỗ khác trong kỳ thay

đổi đầu năm nay.

— OK, vậy là tốt. Nhưng anh phải lưu ý

nhiều hơn cho ở dưới tay anh, tôi thấy các Táo ưa

xài luật Rừng và luật giang hồ quá.

— Vâng tôi xin lưu ý. Tôi hứa sang năm không

đề thừa bị tại nữa.

— Suy đi!

— Suy đi!

Hội tội Táo... Công Lý.

Nghị giải lao 10 phút với nước xả xí con hồ. Hút thuốc Bastos xanh (tiết kiệm mả) xong, tôi bèn

lò mò tới Táo Công Lý.

Vừa đẩy cửa vào, tôi thấy Táo Công Lý đang ngồi

xử vụ tham nhũng do Y Sĩ Đại úy Hà Thúc Nhơn

đề trình vì Thượng Tôn Luật Pháp, tôi đành ra

chỗ khác chơi.

Đi một hồi thì tới Hạ viện, tôi bèn ngừng

bước bảo 2 anh Linh Thủy Quân Lục chiến ở phía

Quốc Hội:

— Các anh chia súng sang "Ca-Na-Ven" hay

nhà hàng "Đại Lục" đi. Kéo không các cụ

Dân Biểu lại đòi chặt tay bảy giờ.

Tướng T.Q.L.C buồn đầu cái:

— Chiến sĩ chúng tôi khổ như... chó (Phổ

Tông Thống Kỳ đã nói thế) còn các cụ ấy thì nhơn

nhờ mưa rồi. Mực kiếp không có tội thì mất cha

nó. Cà đất... "Quốc Hội" chứ còn đầu đề mà

kiêng khen. Thật đúng là no cơm ấm cật đậm dặt

tự tung..."

— g e Tướng TQLC nói thế, tôi bèn lôi cổ Táo

Nhà hát Tây ra... đồng trọng "Lập Pháp".

Hội tội Táo "viết tội tiếng".

Táo nhà hát Tây lập cặp đi cửa sau vào dự

tàu:

— Dạ bẩm, tướng công cho đôi.

— Sao anh hen thế.

— Dạ đầu có, em đã đi đúng tác phong theo

sách "Giấy xanh nhà nước". Tôi giận quá mất khôn

liên đập bàn quát tháo.

— Dạ quên anh là Đại diện Dân à?

— Dạ, quên là quên làm sao?

Thế là thế nào!

— Dạ thế là: em là Dân do Dân em phải vì

Dân chứ a!

— tức là anh phải vợ vệt.

— Dạ đầu có, tại cái anh hành Pháp tốt bụng

và Dân có tiền thương mà... cũng thôi, đây a!

— Cảm ngay. Anh nhớ rằng anh từ Dân mà

ra, Do dân mà có... Vậy anh phải xứng đáng cái

chức Dân cử của anh.

Táo Nhà hát Tây gằn cổ hát chèo:

— Cái gì không xứng. Ta đây là bất khả xâm

phạm..."

Tướng không Sao tôi, tự nhiên nóng lên sai

âm binh phết cho Táo Nhà Hát Tây một trận. Phết

xong (theo luật nhà Chោang — Phết trước khiêu nội

sau) mới nói lý do:

— Trăn đôn tất xiết, anh vừa rồi là tôi đại

diện cho 17 triệu đồng bào. Trong đó có 1 Triệu

Chោang, 1 Triệu cộng bực, 10 Triệu dân bà con nít

và 5 triệu chោai chោai chưa được xấp hàng. Và, để

tiếp tục chương trình "Tất xiết" cái bất khả xâm

phạm. Ta hỏi nhé:

— Đưa nào ăn cắp Lịch Sử?

— Đưa nào chim vạ người ta?

— Đưa nào buôn lịch ở trường làm đôi phong

bại tục. Và mở đầu cho chương trình phản Váo

Hóa tại VN?

Kính chúc quý vị năm Tân Hợi Vui tươi, Hạnh Phúc và thắng lợi.

Thượng Nghị Sĩ

TÔN - THẮT - ĐÌNH

Chủ tịch Ủy Ban Quốc Phòng Thượng Nghị Viện

— Đưa nào làm tình với nhau tại nhà Hát Tây?
— Đưa nào buồn bạc ra ngoại Quốc?
— Đưa nào buồn thần, bán thánh, dối Chúa, lừa Thích ca?

— Đưa... nào, ời nhiều quá, kể ra hết thì mắt ta chín như mắt

(Nghỉ giải lao bằng xóm bánh do bà Bửu Hiệp cúng mất 10 phút.

Sau đó, tôi thấy Dương «bất lương» hiển thêm 2 củ xam).

Giản quá, tôi đập Táo nhà Hát Tây một đập, rồi tuyên bố:

— Anh nhớ rằng: đây không phải là họp chung quyết, tiêu quyết dự luật mà quen tay «đem». Tôi của anh to lắm — anh chỉ to mồm chửi nhau — Tôi nhau, trong khi đó các sắc luật liên quan đến đời sống dân chúng thì nhà nước tự do ban hành. Giá có nề hiến pháp cho qua cửa anh thì anh còn mỗi đứ thủy, chơi... Sơn rồi ủa đại-Vụ mới nhất xảy ra đây—Ngày 5-1-70 anh đã gạt đầu chung quyết dự luật bầu cử Hạ Viện ngày 29-8-71. Theo điều 13 của dự luật này thì các Quận Trưởng, Tỉnh Trưởng muốn ứng cử Hạ viện chỉ cần có 6 tháng — Thế mà, anh đã xô toet và vèn mồm phé 12 tháng. Sao lại là 12 tháng? Vậy từ ngày ban hành sắc luật đó tới ngày bầu cử hạ viện còn cách xa mấy ngày? Làm lập pháp mà lại vi hiến như thế thì còn gì là thể thống cả nước nữa.

Táo nhà Hát Tây sợ quá bèn cãi nhằng:

— Đầu cơ vi hiến — mà thực ra, tại bọn tôi thương Dân nên định tới ứng cử. Mà muốn tới ứng cử bỏ bom giạt tòa chương ngại vật: * Quận Trưởng, Tỉnh Trưởng * không thì bọn tôi đi đóng hết. Mặt tôi đã đeo 7,8 lớp mọ rồi — nhớ anh tí, anh phải cho tôi sống... thêm một pháp nhiệm nữa chứ?

— Được, ta vốn tôn trọng truyền thống Dân Chủ ta tạm tha tội cãi xằng và lòng tham như con Tuất của anh. Nhưng ta cấm anh không được dạy đời ăn gian nói dối.

— Tôi dạy hồi nào?

— Thì vẫn quanh dự luật bầu cử Hạ Viện đó. Này nhể từ đây cho đến ngày bầu cử Hạ viện chỉ còn còn có 8 tháng. Vậy, những người muốn thực tâm phục vụ đồng bào phải bắt, chức anh «Phi Lu» thêm 4 tháng nữa à?

— Đa bầm Tướng Công ở nước này, đường gương Hồ Trần giải quyết được hết mọi việc. Và lại, chiều rồi, tôi còn bao ngày nữa đầu, tôi phải chặn trước, ngựa sau để một mình một chiếu chứ.

— Tự cách con người của anh đầu?

— Cầm ở tiệm lâu rồi. Và lại, tôi là Táo Quán mà. Ông nên nhớ, ông là Tướng thật nhưng tôi sản cả tá nhọ nhời để bôi ông.

Giản quá tôi lại thiết âm binh trời cồ Táo Nhà Hát Tây phết nữa. Tượng phang thế nó sợ, ai dè nó vản mất trơ tráo loáng cái tiếp:

— Đòn gió, đòn tay, đòn chân, đòn gì thì tôi cũng ăn quen rồi. Tôi cóc sợ ai. Vậy ông đừng lòng mang cái uy quyền âm phủ ra dọa tôi. Tôi bất khả xâm phạm mà! Tôi tin là dân con tin nhiệm tôi — Tôi sẽ tái ứng cử.

Tôi sẽ áp dụng chương trình MỊ DÂN như cũ. Do đó bọn tôi phải có biện pháp đối với những thằng Tỉnh, Thàng Quận có uy tín ở địa phương chứ — Đời là một đấu trường mà. Sao làm đến tướng mà ông còn ngu thế?...

Biết rằng có cái thêm với Táo Nhà Hát Tây cũng vô ích. Nên tôi đành lòng viết «tư vản» gửi đến 17 triệu quý đồng bào:

— Hãy nhớ mặt những thằng ăn hối đất đường. Những thằng giả nhân giả nghĩa, đừng cho chúng nó «chui lỗ chó» vào Tòa nhà Lập Pháp của chúng ta. Lý do chính đáng nhất là sang năm Héo Thuộc Sát trùng ĐBT và xà bông đen rất khan hiếm chúng ta chả nên phung phí «tắm rửa» cho Đào kép ở nhà Hát Tây nữa.

Viết xong, tôi ký tên đóng triện cho âm binh mang đi phát không cho những người đã chết. Còn tôi, tôi định ra Sông Sài Gòn hong mắt. Ai dè, khi đi qua «Viện Ven Sông» tôi bị khí «Ni To» từ viện này xông ra: ngất xỉu.

Lúc tỉnh dậy hồi lại mới biết là giờ đó, các cụ Thượng đang tranh ghế các ủy ban và đòi tăng lương cho hơn... nhất định phải hơn Nhà Hát Tây.

Nghe xong buồn quá, tôi cúi đầu cắt bước....

TƯỚNG KHÔNG SAO

Tổng Tư Lệnh
âm Binh thế giới

Cung Chúc Tân Xuân

PHÒNG THÂU BẮNG

THIÊN LÝ NHẠC

112 Võ Tánh (Lăng Cha Cả TSN) — GIA ĐỊNH

★ Nhận thu âm đủ loại băng nhạc.

★ Âm thanh trung trực

★ Kỹ thuật tân kỳ

★ Công việc nhanh chóng, giá phải chăng

Cung Chúc Tân Xuân

DONAFITEX

Kỹ nghệ dệt sợi Đông Nam

Công Ty nặc danh

35, đường Phú-Kiệt - Đ.T : 99.663 - 93.047

SAIGON V.N.

XUAN TRINH THAM THUY 5

PHỎNG SỰ CUỐI NĂM

★ THANH HIỀN

Đôi lời nhập cuộc

— Rengli.. Rengli..
— A-lô, Thanh Hiền tôi nghe đây.
Từ trong ống điện thoại, một giọng đàn ông khàn khàn nghe như người phải hơi khỏi vang lên :
— DYA!... Thanh Hiền đó phải không ?
Đỏ vàng, Thanh Hiền, bị số 011 đây a !
— Ta là Lão già hay hút thuốc láo vât, Trưởng cơ quan DYA đây.

Nghe người đối thoại xưng tên, T-H tôi cứ bần cả người lên. Không hiểu lại có công tác gì đây ? Chắc phải quan trọng lắm, nên Lão già Trưởng cơ quan tư DYA mà tôi đang phục vụ, mới đích thân liên lạc với tôi. Tôi vội hỏi ngay :
— Thưa Trưởng cơ quan, Trưởng cơ quan tìm tôi có việc gì cần không a ?

— Không, chỉ có việc gì cả. Tết nhất đến nơi rồi, các bạn cần phải được nghỉ ngơi chứ. Tôi chỉ gọi để hỏi thăm thể tôi. A, mà này, bây giờ 011 đang làm gì đây ? Sửa soạn đi chơi Tết mà kếp phải không ?

— “Không có gì, không có gì” tôi không tin là Lão Trưởng cơ quan lại có thể dễ dãi đến thế. Chắc chắn là ông ta lại sắp sửa giao cho tôi một công tác gì đây — Tôi nghĩ như thế — Cho nên, tôi vội trả lời nhanh, để vào ngay câu chuyện cho bớt mất thì giờ.

— Thưa Trưởng cơ quan, hiện giờ tôi không làm gì cả, và cũng không có hẹn mí kếp nào hết. Vậy ông cần gì, cứ nói đi. Tôi là nhân viên cực ung mại. Lão trước đơn sau tìm chỉ cho mất công.

— Lão cười hí hí trong ống điện thoại, rồi nói :
— ... A, thì cũng có chút việc. Nhưng mà từ từ, Oll làm cái gì mà nóng thế !

Đó, quý bạn đọc thấy cái Lão già Trưởng cơ quan này dễ ghét ghê không ? Ừ ừ, mờ mờ, rõ rõ. cá mình. Nói thì nói vậy cho nó có chuyện. Chứ tôi không những không ghét lão thì tôi mà lại còn nể và phục lão nữa là đúng khác. Tôi nói thực đây. Vì không phục lão, nên lão làm sao tôi có thể công tác với lão suốt hai tháng trời nay được. Mặc dù, mỗi đầu tháng, đến kỳ lương, lão chỉ nói tôi rồi cười cười. Xin lỗi quý bạn đọc, tôi đã đi ra khỏi đề tài một tí, để bớt thòm lảm lảm cho bạn đọc của tôi. Vậy bây giờ tôi xin trở lại vấn đề thảo luận giữa tôi và lão.

Nghe lão nói như thế, tôi liền cãi chính :
— Da không phải tôi nóng. Tôi chỉ muốn chuyện gì cho nó ra chuyện đó cho nó mau.

— Thôi được, Oll không muốn nói chuyện, chơi thì chơi. Và đây là công tác mà tôi nhờ Oll đây. Nó tuy không quan trọng lắm, nhưng ngoài Oll ra tôi không muốn nhờ một ai khác.

— Cảm ơn Trưởng cơ quan, ông nói hơi quá đây a. Tài cán của tôi có lẽ có hạn. Vậy xin ông cứ nói tiếp, tôi đang sẵn sàng chờ để nghe.

— Được, Oll nghe đây... Nhưng trước khi cho, Oll biết rõ công tác, Oll thì tính đùm tôi coi còn mấy ngày nữa là Tết. Nghe Lão hỏi, tôi nhìn lên cuốn lịch treo trên tường, rồi giờ tay lên cao để ngó đồng hồ. Sau một lúc nhăm nhăm, tôi trả lời Lão :

— Bây giờ là 3 giờ 30 phút 25 giây, ngày 25 tháng 1 năm 1971 và là ngày 29 tháng Giêng năm Tân Hợi. Như vậy, chỉ còn có hơn 34 giờ nữa là Tết.

— Khá lắm, Oll tính đúng lắm. Thời gian rất eo hẹp, không còn bao nhiêu lâu nữa đã bước sang năm mới. Trong khi đó, tôi hay là chúng ta nói chung có một việc cần phải giải quyết, giải quyết ngay tức khắc, trước 12 giờ ngày 30 tháng 1 năm 1971. Công việc đó là, một phóng sự về Tết đối với dân chúng Saigon. Tuy nhiên, nếu nó chỉ là một phóng sự thông thường, thì tôi không ngại Oll làm gì. Mà tôi muốn nó là một “Mission Impossible” để phản ánh một cách trung thực nếp sống, nỗi lòng của một tầng lớp dân chúng, họ đang đón Tết ra làm sao ? Giữa thời buổi “Kiếm ước và Song Hành” này thì.

Theo như tôi nghĩ, tôi, Oll, cùng tất cả mọi người đều đang phải đuổi bắt, chạy theo Tết, chạy theo mùa Xuân đi kè mà ngược lại.

Tất cả những điều tôi vừa nói, chính là công việc mà tôi muốn nhờ Oll. Oll hãy thi hành ngay, rồi báo cáo cho tôi biết vào đúng 12 giờ trưa mai. Tôi tin tưởng Oll sẽ thành công. Oll có cần hỏi thêm điều gì nữa không ?

Lão nói một thôi, một lồi, nói một tràng dài làm tôi chẳng hiểu mớ té gì hết. Nhưng đại khái tôi cũng tạm nắm vững được những điều Lão dặn. Tuy nhiên, có một điều duy nhất mà tôi chờ đợi Lão nói, nhưng không thấy Lão đã động đến. Không hiểu có phải vì vô tình mà Lão quên hay Lão đã cố tình quên. Đó là “Tiền”. Thành thật mà nói (không ngượng miêng), đến giờ phút này, chỉ còn hai ngày nữa là Tết mà trong người không có đủ tiền một ngàn đồng bạc. Tôi đang rầu rĩ, không hiểu rồi sẽ lấy tiền đâu để mà tiêu trong ba ngày Tết. Hơn nữa, thân tôi lại là thân con “ghế”.

Theo đúng luật, Lão quên thì tôi phải nói nhưng tính tôi vốn nhút nhát (tính trời cho mà lị), nhất là khi nói đến chuyện tiền bạc. Nên tôi đành im, trả lời Lão là đã nhận rõ những chỉ thị trong công tác Lão giao phó. Tôi chào Lão và cúp điện

thoại, rồi thay mau quần áo, chạy lại bàn việc sửa soạn những “vật khí” cần dùng cho “Mission Impossible” này...

Đi «ngắm» chợ Tết Saigon

... “Đi đâu trước bây giờ ?” Tôi tự hỏi chính tôi như thế, khi đất xe ra khỏi công nhà. Bây giờ, cũng đã gần 6 giờ chiều rồi. Sau một phút đứng đắn lo suy nghĩ, tôi đi đến một quyết định cuối cùng là, cứ phóng xe thẳng ra chợ Saigon rồi tính sau.

Hôm nay mới là ngày 29, còn những hơn một ngày nữa mới đến Tết. Nên trên đường đi vẫn còn đông người lắm. Từng cặp, từng cặp hoặc từng nhóm, từng nhóm quần áo là lượt để nhau trên những chiếc xe gan máy Nhật được chùi, rửa kỹ lưỡng hay trên những chiếc xe bốn bánh, hướng thẳng về phía trung tâm Saigon địa điểm đầu tiên mà tôi muốn đến.

Tôi lên lồi, rẽ trái, rẽ phải, chạy thẳng gần một tiếng đồng hồ mới ra được chợ Tết Saigon. Trời chưa tối nhưng những cửa tiệm dựng lên chung quanh chợ Saigon, để bán trong những ngày Tết, đều đã lên đèn. Những câu nói khôi hài, những bản nhạc tần cò giao duyên loan xả ngẫu, ông ông phát ra từ những chiếc loa của một vài cửa tiệm, tạo nên một không khí thật ồn ào, náo nhiệt. Tôi liền tìm chỗ ngồi xe, rồi tà tà đi bộ nhập vào lớp người đi «ngắm» chợ Tết.

Tôi ngừng lại trước một gian hàng bán hạt dưa, bánh, mứt, kẹo. Tại đây, tôi được chú bà bầu, có cái bụng phệ, một mớ, quàng cáo rồi ra rồi rít về những món hàng của chú ta, để rồi tôi mua. Tôi công định mua một vài món, nhưng nghĩ đến số tiền “quá lớn” trong túi nên lại thôi. Và bắt chước những người khách khác đứng tại đó, tôi thử, tôi nhăm nhắp một vài món rồi mới chịu đi chỗ khác.

Một vòng quanh chợ, qua các gian hàng, tôi đã thấy đủ thứ hết. Thứ nào cũng thơm, ngon, lạ, đẹp v.v... nhưng chỉ khổ cái túi không tiền. Và trong một vòng quanh chợ này, những câu mà tôi được nghe nhiều nhất là : “Mắc quá — Bớt đi — Trôi ơi, cái này hồi trước cho người ta cũng không tính lấy mà sao bây giờ bán mắc đủ đây ? — Thôi, ráng nhìn cho quen, không ăn cũng được chứ” hoặc một số những câu khác, ờ... nhưng vì hơi nóng tình một chút, như : “Đ-M ! Bộ tính giết tiền người ta hay sao đây không biết — Cái điệu này, chỉ có nước đi ăn cướp mới sống nổi”. Còn nhiều, nhiều nữa nhưng tôi không tiện kể khai ra đây. Do đó, mua thì nhiều mà bán chẳng được bao nhiêu, chính là tâm sự của những người có hàng bày bán. Và vì thế, tôi mới dám nói ở trên là “Người đi ngắm chợ Tết”. Tuy nhiên, không phải mọi người đều nghèo, ít tiền, sợ vắng giá, mà có người giàu kẻ nghèo. Người nghèo kẻo lương, thì người giàu mua. Người giàu mua bán, ăn mặc sửa soạn làm người nghèo trông có vẻ muốn giàu mà thêm đến chợ nước miếng. Những người giàu tiêu tiền ra mua sắm như chơi, không cần trả giá kỹ càng thêm bớt. Vì tiền đó là tiền “chưa” (nói theo kiểu giới trẻ bây giờ), tiền lời của một cái áp phê, tiền lời của những lần nhẩy dù hàng Mỹ, tiền của dân ngụ khu đen đóng góp v.v... và v.v... cứ tiêu đi rồi lại có món khác ngay sau đó, cần gì. Chỉ khổ cái đám dân nghèo, nai lưng ra mà làm cũng không đủ ăn, thì tiền đâu mà Tết với nhất.

Hàng rào sắt - Chiếc cầu sắt - Một «kỳ công» của Nhà Nước ?

Rời những gian hàng ở chợ Saigon, tôi định băng ngang đường, qua bùng binh Saigon hay còn được gọi là bùng binh Quách Thị Trang, để tìm một chiếc ghế đá nào đó ngồi nghỉ chân. Nhưng, tôi cứ lần lữa mãi không tìm được lối sang bên kia đường, vì ở giữa đường một hàng rào sắt, do nhà nước “ngiên-kim” dựng lên, chia đại từ chợ Saigon đến đường Nguyễn Huệ, đã cản mất lối đi.

Tìm mãi không ra lối tức mình, tôi không thêm qua nữa mà đứng lại nhìn quanh quanh tìm một chỗ vắng người, để thử đề nghị chân. Sau khi đã tìm được một chỗ, tạm thời có thể đứng được, tôi đưa mắt nhìn ra phía hàng rào sắt ở giữa đường. Càng nhìn, càng ngạc nhiên càng cảm thấy “phục” các ông nhà nước sắt đất. Thật là một công trình “vĩ đại, chưa từng có”. Không hiểu các ông đã mời một một người dân ngụ khu đen bao nhiêu tiền, để hoàn thành tác phẩm “trứ danh” với mục đích là “giúp” dân này !

Đang nhìn ngắm hàng rào sắt, tôi chợt nhớ đến “Bức tường ó nhục” của nhà Đức. Bức tường dùng để chia nước này ra thành hai phần là Đông Đức và Tây Đức. Một ý niệm so sánh hàng rào sắt của Hòn ngọc Viễn Đông với bức tường ó nhục của nước Đức, lóe lên trong đầu tôi, nhưng đã được tôi dập tắt ngay tức thời. Vì tôi biết, tôi nghĩ vậy, nhưng thế nào có chuyện ó nhục được. Bức tường ó nhục là bức tường ó nhục và hàng rào của hàng rào ở Saigon là hàng rào của hàng rào, chứ không phải là “Hàng rào ó nhục” được. Nếu ai mà nghĩ như thế nhà nước buồn lắm đấy. Không kén “sáng kiến mới” thì thôi, lại còn đâm phê bình.

Nói đến “hàng rào sắt” của nhà nước mà không nói đến chiếc cầu sắt bắc ngang bùng binh Quách Thị Trang và chợ Q.T.T. quá

MÙA XUÂN CỦA TÔI

Khi những «chú ba» ăn Tết

Tôi lại chỗ lấy xe vừa đúng 9 giờ 30 tối. Một luồng gió lạnh thổi ào vào tôi, làm tôi rùng mình và nổi gai ốc cùng người. Sản chiếc áo lạnh đang cầm trên tay, tôi vội khoác nhanh ngay vào người, để che gió, cần bởi cái không khí lạnh ở ngoài trời. Không khí năm nay đặc biệt không bình thường như những năm trước. Từ đột nhiên trở lạnh, trở lạnh trước Tết vào khoảng gần một tháng. Một cái lạnh cắt da, nhất là vào buổi sáng và chiều tối.

Không hiểu cái lạnh năm nay có phải là dư hưởng, hơi hám còn thừa của những trận bão trong năm hay không? Hay nó bị lấy cái lạnh của Đà Lạt, của miền Bắc, Tuy nhiên, có một điều đáng nói là lạnh thì lạnh thật đấy, lạnh đến nỗi run cả người, răng đánh lập cập. Nhưng trời lạnh nó đẹp, nó thú vị làm sao ấy, khó mà tả cho nổi. Chỉ những người nào đã ở miền Bắc hay Đà Lạt, đã được hưởng cái lạnh ở đó, mới cảm thấy thấm thía và thú vị. Một điều nữa cũng đáng nói, thực tế hơn là như cái lạnh bất ngờ này, mà một số nhà xuất áo len hốt bạc.

Vừa ngồi trên xe chạy, tôi vào suy nghĩ không để ý gì đến đường đi và vô tình tôi đã đi cho xe chạy vào hướng chợ Lớn, Saigon. Chợ Lớn. Giữa Định hay các miền, các vùng khác nằm trên nửa mảnh đất hình con chữ S còn lại của người dân Việt Nam, thì là của «giống» dân Việt Nam. Nhưng Chợ Lớn (Đất của dân V.N.), một thành phố cách biệt hẳn với Saigon. Thành phố của những chú Ba Tàu bụng phệ. Nếu ai có vào Chợ Lớn rồi, mới nhận thấy điều này là đúng. Không khí, cảnh vật, người ngợm, «mười phần vẹn Tàu cả mười» Ba Tàu đã làm giàu trên đất V.N của chúng ta. Đầu cơ, tích trữ, chợ đen, chợ đỏ đều xuất từ Chợ Lớn. Một số lớn huê lợi của người dân V.N đã bị Ba Tàu chiếm đoạt.

Nhất là hôm nay, trong những ngày gần Tết. Không khí những ngày Tết của dân tộc Trung Hoa hiện rõ trước mắt tôi, trong đầu tôi, qua hình ảnh thành phố Chợ Lớn trong ngày Tết.

Tôi còn nhớ, một vài năm về trước, khi nhà nước V.N chưa hành lệnh cấm đốt pháo. Thì tại Chợ Lớn, có nhiều cửa hàng lớn đã đốt những dây pháo thật dài (một hình thức đốt tiền, để khoe của) dài từ trên lầu ba, lầu bốn xuống đến đất. Mỗi lần đốt như thế, ồn cả triệu, hai triệu hoặc hơn nữa. Vậy thì hồi dân đến V.N chính gốc, nghĩ sao về những người Việt gốc Tàu, sống nhờ trên đất V.N này?

Đi hết một vòng trong «thành phố» Chợ Lớn, bắt đầu từ nhà hàng Đồng Khánh, đến Bát Đạt, Melody, Arc-en-ciel, Lê Uyên, Đại La Thiên (Đi qua những chỗ này, ở dưới đường) tôi bị chói mắt vì những ánh đèn màu xanh, trắng, đỏ. Nên đã đổi không khí, tôi quay về Saigon, phải đất của người Việt Nam.

Tết của «chị em ta» trong bệnh viện Từ Dũ

Khi đi về đến ngang bệnh viện Từ Dũ, tôi liền nảy ý định vào bệnh viện để xem không khí ở đây ra sao trong những ngày gần Tết. Thú thật, 011 tôi còn là con gái, chưa có chồng, nên chưa thực sự được biết về chuyện đẻ hay đau đẻ, ngoài những lần vào nhà bảo sanh thăm mấy bà chị tôi và những đứa bạn sang ngang trước. Vì thế, tôi rất rụt rè và khi bước vào Từ Dũ.

Trời tối, tôi không gõ thông cáo treo trước cửa, nên khi bước vào, tôi liền bị các nhân viên trong bệnh viện Từ Dũ «sì nẹt» cho một hồi, tôi tâm mặt mũi. Tôi đành phải xin lỗi, năn nỉ, trình bày ý định của tôi cho họ nghe. Một lúc sau họ mới thông cảm cho tôi vậy. Theo luật của tạo hóa, hễ có tử thi có sinh. Phải như vậy thế hệ loài người mới còn được duy trì. Một ngày có bao nhiêu người đến tuổi xuống lỗ, «văng mặt» trên thế gian, lại có bấy nhiêu đứa con nít hoặc hơn nữa, oar oa mở mắt chào đời để thế cho.

Do đó, theo như tôi thấy, tại các bảo sanh viện, nhất là nhà bảo sanh Từ Dũ lúc nào cũng có thân chủ, không bao giờ thiếu. Được tận ngàn một lát, tôi bước hẳn vào, một căn phòng dành cho những người nằm chờ lên bàn đẻ. Vì là bệnh viện công, bệnh viện cho «thứ», nên phòng không được sáng sủa, sạch sẽ, cho lắm. Tôi nhìn những người đàn bà trong phòng, rồi tiến về phía một chiếc giường đặt trong góc phòng. Người đàn bà nằm trên giường, coi còn trẻ, chỉ trẻ 26 hay 27, tuổi. Tôi làm bộ như đi tìm người quen, để được nói chuyện với chị ta.

Sau một vài câu xã giao, chị Tư, (tên của người, tôi đang nói chuyện) cho tôi biết, chị đã nằm đây từ sáng hôm nay để chờ lên bàn đẻ, nhưng chưa thấy gì cả, mặc dù bụng vẫn bị đau rứt từng hồi. Câu chuyện giữa tôi và chị Tư ngày càng trở nên thân mật. Chị Tư tâm sự với tôi:

— Có H. a, tôi nói thiệt với cô, tôi nói mà không ngượng miệng, vì cô cũng là phái nữ như tôi. Tôi đang sống bằng nghề bán thân nuôi miệng, nghề mà mọi người trong xã hội này gọi là đi là điếm. Nhưng cũng như những nghề khác, nghề của tôi cũng có nhiều loại nhiều hạng, nhiều hoàn cảnh đã đưa đẩy chúng tôi vào nghề. Mà thôi, tôi không nên nói dài dòng làm gì. Có sái, mọi người vẫn gọi tôi là con đi.

Tôi vội đổi lời chị Tư.

— Không, chị cứ nói tiếp đi. Mọi người không muốn cái, thì em hiểu chị.

(Xem tiếp trang 31)

là một điều thiếu sót hơi lớn. Vì chiếc cầu sắt và hàng rào sắt có liên quan với nhau. Nhà nước tính toán sẵn để giúp dân mà li. Một điểm son của nhà nước, Xin quý bạn đọc hãy khen nhà nước một phát. Quý bạn đọc hãy khen đi, không khen sẽ hối hận ngàn đời đó. Vì nhà nước thương chúng ta, những người dân đen, nhà nước thấy dân đen càng ngày ốm o gầy mòn, tội bởi hoa lá, hết xi quách! Bởi hai thứ «Kiếm Ước, Song Hành» của ông Tăng Ngọc, nên nhà nước phải tạo ra chiếc cầu sắt với mục đích giúp dân đen tập thể thao cho tăng cường sức mạnh, thân thể cường tráng. Nhà nước áp dụng đúng câu «Tập thể thao da hồng hào, người khỏe mạnh».

Nhìn những cụ già, đàn bà có bầu, những chị gánh hàng rong bước lên bước xuống cầu, tôi thấy họ «khỏe» mạnh hơn lên mà phát, «én». Đó là tôi chưa hề hết những chuyện làm cảm đã xảy ra kể từ khi có chiếc cầu sắt. Thí dụ như, một cô gái mặc mui jupe đi học trên cầu, chẳng may có một cơn gió thổi tốc váy lên. Ôi thôi, không biết sẽ có những chuyện gì xảy ra. Riêng tôi, tôi chưa có một lần được cái hân hạnh đặt chân lên cầu. Đứng ở dưới đất, bị gió thổi tung vạt áo dài đằng trước cũng đã đủ làm cho tôi ngượng, hếu hụi, là ở trên cầu.

Người đi thì nhiều — Người mua chẳng được bao nhiêu

Nhờ đúng nghĩ, nên chân tôi đã dờ dãi. Tôi liền đi dọc theo bên đường, tiến về phía Nguyễn Huệ.

Năm nào cũng thế, cứ đến những ngày gần Tết là nguyên khoảng đường Nguyễn Huệ, biến thành một cánh rừng hoa. Bông cúc vàng, cúc tím, hoa Thược Dược v.v... những chậu quai quai như cái áo, quai và cuối cùng là những chậu Mai. Phải nói là hoa Mai và hoa Cúc, hai loại hoa gần gũi, ra đúng nhiều nhất trong ngày Tết có nhiều hơn những loại hoa khác, trong cánh rừng hoa Nguyễn Huệ.

Tôi đến chợ hoa, và sau khi đã đi quan sát một vòng, thì thấy sự mua bán ở nơi đây, cũng không khá gì hơn những gian hàng quanh chợ Saigon. Người đi viếng chợ hoa Nguyễn Huệ rất đông, đông đến nỗi phải chen lấn nhau mới đi được. Nhưng ngoài mục đích đi để ngắm hoa, họ còn đi với nhiều mục đích khác. Họ đi để «ngắm» nhau, ngắm cho hoa biết nói, biết cười (Mục này là mục đích chủ của quý vị đàn ông, con trai). Họ đi để được dịp mặc quần áo mới, khoe quần áo mới.

Tết với nhà giàu

Thấy đi cái kiểu này không ăn thua gì hết, chỉ từ một vòng và cũng chưa thì lành được chút gì của tôi. Tương tự, quan, nên tôi định quay lại chỗ gửi xe, lấy xe đi chỗ khác. Nhưng kia, trước mắt tôi, mọi người làm gì không biết mà xúm lại với nhau, nghệt cả một góc đường. Tôi tò mò nên tiến, tôi gạt chuyện lấy xe sang một bên, chen vào đám đông để coi cho biết rõ sự tình, biết đâu lại chẳng nhặt được một đé tài hay hay. Vào được đến nơi, tôi chẳng thấy có chuyện gì xảy ra hết. Chỉ có một cặp vợ chồng (Tôi đoán thế, nhờ nghe cách xưng hô của họ) ăn mặc rất sang trọng. Tuy nhiên, chỉ là cái sang trọng bề ngoài, sang trọng giả tạo.

Họ mặt mặt, cũng giống nói của họ đem so sánh với bộ quần áo và những vật dụng trên người, hoàn toàn tương phản nhau. Người hai vợ chồng này là một người đàn ông nua, vừa đứng nói chuyện, tay vịn vào một cây Mai thật đẹp và khá lớn. Thì ra, cặp vợ chồng sang trọng là người mua, còn người đàn ông tay vịn cây Mai là người bán. Họ đang trả giá với nhau. Và đây là những lời đối thoại của họ:

— 20.000 đồng, để bán không?

— Thưa ông đúng 25.000 đồng tôi mới bán.

— Anh bán mắc quá trời đi. Tôi mua hoa Đào từ Đà Lạt cũng còn không tới nửa.

— Dạ, không có mắc đâu ông. Hồi hôm có người trả tôi tới 24.000 đồng mà tôi chưa bán. Mai tâm cảnh, chứ đâu có phải thứ thường ư?

Cặp vợ chồng sang trọng đứng ngắm nghía cây Mai một lát, rồi quay qua nói nhỏ với nhau. Sau đó, mới quay sang nói tiếp với người đàn ông, chủ của cây Mai:

— Rồi, 25.000, đồng cũng được. Nhưng mà anh có chắc hoa nó sẽ nở đúng vào 12 giờ tối Giao Thừa không?

— Dạ thưa chắc. Tôi xin bảo đảm với ông là nó sẽ nở đúng vào 12 giờ tối Giao Thừa. Bây giờ, tôi mang ra xe ông bà hay sao...

— Không cần, anh cứ giữ đó đừng đi. Tôi đi kêu người mang ra.

25.000 đồng một cành Mai, chỉ để chưng trong 3 ngày Tết. Một món tiền quá lớn đối với đồng lương của quần nhân, công chức. Tiền mua một cành Mai gấp 7, gấp 8 lần số lương của một «nh lính dõng thân». Tại sao họ lại phung phí một cách bừa bãi và thần nhiên như vậy? Trong khi đó, đồng góp vào những công cuộc cứu trợ nạn lụt miền Trung hay giúp Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ chẳng hạn thì họ lại keo kiệt, bủn xỉn, tính từng đồng từng cắc. Tôi nghĩ mãi cũng không ra câu giải đáp cho những sự việc trái ngược này. Tôi chán nản, chui ra khỏi đám đông đang bu quanh hai vợ chồng người mua Mai. Thấy mọi người trầm trồ cành Mai của họ, mặt hai vợ chồng cứ vênh lên, trông nó đáng ghét làm sao.

ĂN KONG TẾT NHỚ TÌM MUA CHO ĐƯỢC

Số Tân Niên

- Tổng kết chuyện năm Chó — nói chuyện năm Heo
- Theo chân nhà nước tìm chuyên... Heo — để nói chuyện... Heo với nhà nước — cam đoan toàn chuyện Heo cổ... « Cậu Chó ».

Kể từ số Tân Niên Trinh Thám Thời Sự thay đổi từ hình thức đến nội dung để xứng đáng là Tuần báo Trinh Thám duy nhất tại Việt Nam.

- ★ TTTS là Diễn Đàn thực sự của mỗi người Dân. Ai bị oan ức xin vui lòng cho TTTS biết, đề cơ quan DYA đập.
- ★ Cơ quan Trinh Thám Tư DYA sẽ bật mí tất cả những « Bí Mật » của những vụ ăn dơ, ăn bẩn, làm tình, làm tiền. Và, những việc mà không ai dám mó tới. Ngoài những phát giác mới, DYA sẽ cố gắng lễ phép mí « Cậu Chó » đề ông nhà nước đỡ buồn.
- ★ TTTS không chủ trương chọc quê ai — chỉ phục vụ cho sự thật và sẵn sàng chết cho sự thật.

Xin dặn ngay từ bây giờ những sạp báo gần nhà nhất, vì **Trinh Thám Thời Sự** đang bị « ếm » !

Lưu ý : Xin các Đại lý ở Tỉnh xa hãy liên lạc thẳng với tòa soạn T.T.T.S để có đầy đủ số báo cung ứng nhu cầu Độc giả Địa Phương.

Thủ tục ăn Tết CỦA NGƯỜI VIỆT-NAM

Sưu tầm của Hồng-Minh-Hồng

ĐANG thời buổi phi thuyền

Apolo đưa người đồ bộ lên nguyệt cầu mà đi nói đến thủ tục cùng tập-quán của cái Tết Nguyên Đán Việt-Nam, chắc có người cho là lạc hậu.

Nhưng đứng về tôn-giáo, đúng về thuần phong, mỹ tục thì thủ tục ăn tết của người Việt Nam đang được bảo-tồn, đáng được đề cập đến, có lẽ chẳng là chỉ bộ những tục lệ quá mê tín, dị-doan, không hợp với bước tiến của dân tộc.

Tháng giêng ăn Tết ở nhà
Cầu cao-đạo ấy dù nói lên được cái Tết của người mình trong một bữa.

Ở chốn thị-thành, mỗi năm cái Tết lại lùi xa cái Tết thuần túy ở chốn thôn quê thời xưa mà chỉ cách năm mới có vài chục năm thôi. Bởi vậy, lại càng cần đem những thuần túy nó ra mà phơi bày ngò hầu các bạn trẻ hiểu rõ ông cha chúng ta đã quan niệm cái Tết quan hệ đến bậc nào trong một năm.

Người Việt Nam theo lịch Tàu tức là âm-lịch về các ngày tết nhất có hợp với thời tiết và mùa màng.

Tết nguyên Đán ăn vào những ngày đầu năm của tháng Dần. Âm-lịch có từ đời nhà Hạ 2205 — 1784 trước Tây lịch) chia mỗi năm ra 12 tháng theo 12 chi: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi mà lấy tháng Dậu làm tháng đầu năm.

Đến đời nhà Ân, lấy tháng Sửu làm tháng đầu năm, sang đến nhà Chu (1050 — 256 trước kỷ-nguyên) lại lấy tháng Tỵ thay vì tháng Sửu. Mãi đến đời nhà Tần, vua Tần Thủy Hoàng là một bạo chúa, cũng là vị vua bắt đầu chúng phải xây Vạn-Lý Trường thành để ngăn rõ Hồ, thì lại đổi tháng đầu năm vào tháng Hợi.

Nhưng đến đời Hán, vua Hán-vô-Đế (120 trước Tây lịch) thấy có nhiều sự bất tiện nên cứ giữ tháng đầu năm là tháng Hợi, bèn cho đổi trở lại là tháng Dần. Và từ đó trở đi, không còn có sự thay đổi nữa.

Nước Việt Nam ở vào vị trí chi có thể lấy tháng Dần tức là tháng giêng làm tháng đầu năm, mà Tết nguyên-Đán nhằm vào mấy ngày đầu của

tháng giêng thật hợp thiên thời địa lý và nhân hòa lắm.

Như chúng ta đều biết, nền tảng xã hội là gia đình, vậy quốc gia là tổng hợp các gia đình, tức là một đại gia đình mà các thân nhân trong đại gia đình ấy sống mật thiết với nhau như linh hồn với thể xác.

Tết là một dịp để các thân nhân dù ở xa mấy cũng phải tìm về để sống chung vui hoặc sống gần nhau, ít ra cũng trong ba ngày Tết. Ngoài dịp thông công với ông bà ông vải nữa.

Như thế, Tết nguyên Đán lại còn là cái Tết của các những người đã khuất, ở trong mấy ngày Tết, bàn thờ tổ tiên được trang hoàng long lầy, đèn hương bát diệp, mỗi ngày, còn chầu dâng cỗ bàn cúng bái hai bữa y như khi ông bà, cha mẹ còn sinh tiền mà mình phụng dưỡng vậy.

Ngoài sự dầy liên lạc mật thiết với những thân quyến, ta còn có sự giao-duo đâm-thấm với xóm giềng. Đó là sự đi lại chúc tụng nhau được một năm tốt lành, rồi chè chén, bài bạc, ăn chơi thoả thích cho với những ngày làm việc mệt nhọc xa nhau.

Nhiều khi sự vui chơi kéo dài cho hết tháng giêng như câu ca dao nói trên, chứ không hẳn chỉ trong một hoặc ba ngày đầu năm. Lịch sử nguyên đán.

Dưới đây là những tục lệ cũng sự tích chung quanh cái Tết nguyên-Đán của ta.

Ngày chung tộ

Ta vẫn thường nói: ngày giêng, ngày chạp.

Ngày giêng thì ai cũng biết rồi, còn ngày chạp là ngày đi thăm mộ, giống như ngày thanh minh của Trung-Hoa, nhưng ngày chạp nhằm vào một ngày tốt trong tháng chạp.

Vào ngày đó, người ta đem sêng, cuốc ra ngoài đồng tìm đến những mộ ông bà, tổ tiên mà sửa sang lại cho gọn cho đẹp, như nhổ những cỏ dại mọc quanh mộ, đắp cho cao mộ. Nếu mộ đã được xây, thì người ta lo quét vôi, vẽ hoa lá trong ý-niệm trang hoàng nhà cửa cho những người đã khuất ăn Tết vậy.

Sự việc này đã thể hiện được lòng hiếu thảo của người dân Việt luôn luôn biết uống nước, nhớ nguồn.

Ông Táo lên trời

Hàng năm, cứ đến ngày 23 tháng chạp thì dân chúng làm lễ đưa ông Táo lên châu trời.

Người ta quan niệm rằng: Ông Táo tức là ông tổ công, tức là Táo quân hay gọi nôm là ông vua bếp, được đức Ngọc-Hoàng-Thương-Đế cử xuống trần-gian làm giám

sát các công việc và tội trạng của dân chúng để mỗi năm lên trời để tường trình cho Ngọc-Hoàng hay.

Bởi thế, thiên hạ cứ đến ngày 23 tết thì tổ chức cúng bái, hình như lo lót để Táo quân che tội cho.

Ngoài lễ vật như sõi, gà, bánh, trái, hương, hoa lại còn cúng mũ, áo, bia bằng giấy dán rồng, dán phượng và kim kính long lánh trông rất đẹp.

Vì không ai cúng quân cho thần thánh bao giờ, nên người ta châm biếm ông Táo không ít, họ vẽ ông Táo đội mũ, đi làm chàng mặc quần, hoặc có làm cho ông Táo thì họ cũng chế ông Táo "chuồng cời".

Nhà thơ Hồng Thiệu Lang có làm một bài thơ nôm đề là "Hội ông Táo" tuy không riêu riêu không có quân, nhưng đã nói lên được bước thăng trầm vinh nhục của ông Táo qua sự giắc gộ của dân chúng. Thơ rằng:

Năm nay thiên hạ tiễn đưa ông.

Lễ vật ra sao, họ kẻ công.

Hay chỉ coi trâu, nhang

mấy nén,

Và thêm bát nước, huê vài

đồng.

Cầu đai mũ áo còn dâng

cúng

Cả thịt sõi gà có đủ không

Kỷ kiết là tôi, nhà ở mướn

Văn thơ thành kính, dám

ngửa trông

Việc cúng tiễn thờ công cang

lúc cang ít người theo, âu

cũng là cái luật đạo thời, có

bổ cũng không nên tái.

Trang hoàng nhà cửa.

Có nhiều nhà bắt đầu trang

hoàng nhà cửa ngày từ hôm

23 tết trở đi, họ quét vôi

lại nhà, sơn lại cửa, lau chùi

các đồ vật kỹ cho thật sáng,

thật bóng, chưng bày những

chậu hoa, chậu cảnh và dán

những câu chúc Tết.

Có nhiều câu viết lên giấy

hồng điều hay lại để chúc

tết, như:

Phủ quý trường mệnh

Phúc lộc thọ toàn

Liên sanh quý tử

Nhất lộ liên thăng

Khai trường hồng phát

Khánh lạc thăng bình

Thịnh lạc trường xuân

Văn... văn

Ngoài những câu đối, câu

chúc, người bình dân Việt

Nam lại thích chơi tranh

trong mấy ngày tết nữa. Họ

treo những bức tranh in một

bản có nội dung rất phong phú và trào phúng của những họa sĩ vô danh, như tranh Cá gái hứng dừa, đám cưới chuột, chuột vinh qui bái tổ, tranh lợn, tranh gà, tranh tiền tài, tiền lộc. Tất cả những tranh này nói lên được sự no lành và cảnh thanh bình của dân Việt, nhưng ta cũng lại phải phục cái óc trào lộng rất tế nhị của họa sĩ vô danh qua nét vẽ và các màu sắc.

Cành đào

Trong mấy ngày tết, cái tục lệ phải trang hoàng nhà cửa là cái tục dĩ nhiên phải có rồi, còn lòng lấy hay trang nhà là tùy từng gia cảnh, nhưng có một điều đặc biệt là nhà nào cũng chơi hoa, ít nhất là phải có một cành đào cắm trong lọ độc bình để trên bàn thờ hay đặt ngay giữa nhà (tại miền Nam thì cắm cành mai).

Tại sao phải có ít nhất một cành Mai hoặc một cành Đào để thờ cúng Tết?

Theo sách "phong tục kỳ cương sử" thì có hai vị thần tên là Thần-Đò và Uất-Lý được đức Ngọc Hoàng, mỗi khi Tết đến, cử xuống trần-gian để tiêu trừ ma quỷ. Hai vị này thường dùng một cây còn làm bằng gỗ đào mà ma quỷ phải khiếp vía, tránh hết. Vì thế, ở bên Tàu, nhà nào cũng dùng gỗ đào có khắc hoặc vẽ hình Thần-Đò và Uất-Lý để treo ngoài cửa trong mấy ngày Tết.

Sau này, đến triều nhà Minh có một vị Hoàng-đế thấy dân chúng mỗi năm dùng nhiều gỗ đào quá, sợ hết giống, nên truyền lệnh cho dân Tàu chỉ được vẽ hình hai vị thần đó trên giấy mà thôi. Dân Tàu phải nghe, không dám dùng gỗ đào như trước, nhưng lại cảm cảnh đào để thay thế, trong vựa mỹ thuật lại vừa giữ được cổ tục.

Khi nhà Minh cai trị nước ta thì tục này cũng được đem sang, dân ta thấy tục hay và hoa đẹp nên cũng bắt chước theo.

Thế là từ đây tới nay, cành đào không những là một món trang trí lịch sự mà nó còn là một đề tài rất thơ mộng cho những thi nhân nữa.

Trồng cây Nêu

Tục này thường được theo ở thôn quê. Trong ngày 30 Tết, người ta vẽ ở trước cửa nhà hoặc trong sân, bằng vôi bột những cái cung và tên là trồng thêm một cây nêu nữa.

Cây nêu là một cây tre non, khô, trên đầu có treo chùm chuông, chùm khánh bằng đất nung, một khi có luồng gió thổi thì cây nêu lại rung rinh, phát ra những âm-thanh vui tai như tiếng nhạc huyền ảo.

Tục lệ này có sự tích như sau!

Thuở xưa, dân gian bị

bọn ma quỷ quấy nhiễu, chúng phá mùa màng, hoa màu lại thường bắt người để ăn thịt nữa. Sống khổ trước áp lực của ma vương, dân chúng không đủ tài để trị chúng được, nên mới khẩn cầu đức "Phật che chở".

Lúc đó, đức Phật ngự trên tòa sen, không đành lòng để người đời chịu khổ ách liên hạ trần, quyết diệt trừ bọn ma quỷ để cứu dân lành.

Trước khi quyết chiến, đức Phật dùng "chiến tranh chính trị" tức là «tiên đàm hậu chiến», ngài bèn mở ngay cuộc hội-nghị cấp tốc hai phe mà chẳng cần đòi hỏi điều kiện tiêu quyết gì cả. Bọn ma-vương chấp thuận. Bấy giờ ngài mới tuyên bố rằng dân-chúng nào ở trong phần đất của nhà Phật thì cấm ma quỷ không được dụng chạm tới.

Bọn ma quỷ phần đối địch liệt, chúng cũng tuyên bố rằng chúng cũng có đất, dân chúng nào ở vào phần đất của chúng là phải thuộc về chúng rồi hội đất của đức Phật ở đâu.

Đức Phật bèn coi số cả sa ra, nói: ta tung tám số này ra, kẻ nào che đến đâu thì đất của ta đến đó. Bấy giờ quỷ quái thì cho là cái số kia chỉ che phải được vài ba thước đất là nhiều, nên chịu liền.

Khi đó, đức Phật mới tung số ra, lệ thay tám số cả sa cang tung, cang rộng đến nỗi bao phủ hết mặt trái đất. Bọn quỷ sợ quá, đành chịu thua rồi biến mất.

Đức Phật quay lại bảo với dân chúng rằng hàng năm cứ đến ngày 30 Tết, mọi nhà phải vẽ cảnh cung và mũi tên để đuổi ma quỷ cang treo cao ngọan nọ để cho chúng biết đó là đất của nhà Phật mà không dám quấy phá. Dân gian nghe theo và từ đây tới nay thành tục lệ.

Đây là một huyền thoại, nhưng theo không có hại, vì vôi là một chất sát trùng còn chuông khánh ở cây nêu, va chạm vào nhau kêu leng keng cũng vừa thú lắm chứ.

Ở nhà quê ngoài Bắc, có nhiều nơi lại dựng thêm cây đèn bóng bên cây nêu nữa, đến đêm tối treo, ở đằng xa nhìn lại không khác nào giầy

đền điện ở chốn tỉnh thành vậy.

Lễ rước ông bà

Ngày 30 Tết có thể coi như một ngày dài nhất. Ngay từ buổi trưa, người ta đã lo việc sửa soạn cúng cơm để rước ông bà tổ tiên về cùng ăn Tết.

Trên bàn thờ khói hương nghi ngút, đèn nến sáng trưng, đặc biệt là trên bàn thờ nhà nào cũng có ít nhất một cặp bánh trưng.

Đôi câu đối:

Thịt mỡ, dưa hành, câu đối đỏ,
Nêu cao, pháo nổ, bánh trưng xanh

Đã nói lên được cái phong vị đặc sắc của Tết Nguyên Đán Việt Nam. Tết mà không có những thứ đó trong hai lễ Tết thuần túy Việt Nam. Huống chi, bên cạnh bàn thờ lại có dựng một cây mía dài, tượng trưng chiếc gậy đề ông bà chúng ta đi lại,

Lễ giao thừa

Dân ta quan niệm rằng có một vị thần cai quản trần gian trong thời hạn một năm, hết năm thì vị thần khác ở trên trời xuống thay thế, sách gọi là đức Hành-Khiên tới lĩnh tón thần.

Lễ ban giao thừa thì hành vào nửa đêm 30, tức là vào giờ Tý. Dân gian làm lễ tiễn thần cũ, đón thần mới ở ngoài sân hoặc ngay trước cửa nhà mình dùng gạo giao thừa. Thế gọi là lễ giao thừa;

Cúng xong, pháo bắt đầu thi nhau nổ, hết nhà này đến nhà khác, tưởng như bất tuyệt. Thật vậy thay cái cảnh Tết thanh bình.

Xuất hành và hái lộc đầu năm

Từ thành thị đến thôn quê, cứ đến giờ giao thừa là chuông trống tại các đình chùa nổi lên, để dân chúng đến lễ Phật, lễ thần, cầu phúc, cầu duyên cùng hái lộc.

Dân chúng, ngoài mục đích lễ Phật, lễ thần, hái lộc, còn là một dịp xuất hành đầu năm. Xuất hành phải chọn giờ, chọn hướng rất kỹ. Phải coi lịch xem năm nay đi về hướng nào và phải xuất hành vào giờ nào mới có lợi.

Xây nhà, xông đất

Cứ xét tâm lý chung thì trong chúng ta vẫn còn có nhiều người có mặc cảm là những sự việc xây ra trong ngày đầu năm có ảnh hưởng tới tinh thần và thể xác của mình trong năm ấy.

Do đó, việc xây nhà, xông đất đầu năm được coi là một công tác tối quan hệ.

Người ta coi cần xét đoán tuổi tác địa vị tính nết, tình trạng gia đình của người đầu tiên tới nhà mình là có thể đoán được những điều biến sẽ đến với gia đình mình năm đó. Đó là vui, hoặc là buồn.

Bởi tin đi đoán như vậy, nên có nhiều người sau khi

cúng giao thừa ở nhà, lại đi xuất hành nhân thế lễ chùa, lễ đình, hái lộc rồi trở về nhà tự mình xông nhà, xông đất lấy.

Hoặc cần thận hơn thì, mấy hôm trước Tết, mời một người họ hàng có tuổi hoặc người thân thuộc nào đó mà mình cho là có phúc tướng, không cứ gì giàu sang, miễn là có đức tính tốt, đồng con cháu đến xông nhà cho mình.

Vì việc xông nhà đầu năm liên quan đến sự sống của chủ nhà, nên những người còn trẻ tuổi, những các cô, các bà rất ít khi dám đảm nhận công tác này. Có muốn đến mừng tuổi nhau thì phải chờ cho đến qua trưa ngày mùng một Tết mới dám làm, vì họ cho rằng giờ đó thì nhà mà mình muốn tới đã có người xông đất rồi.

Những người đang cư tang mặc dù tuổi tác, dần ông hay dần bà, không bao giờ đến mừng tuổi nhà ai. Bất đắc dĩ phải tới, thì họ phải chờ cho qua ba ngày Tết đã.

Việc tự mình xông nhà, xông đất hay mời người khác là một điều chẳng đáng dừng, phải để tự nhiên và bất ngờ thì mới hay.

Lễ Tết và lì-xì

Khi đến mừng tuổi nhau, bất kỳ vào ngày nào trong 3 hôm Tết, người khách phải lễ trước bàn thờ tổ tiên của chủ nhà cùng phát tiền mừng tuổi (lì-xì) cho các em nhỏ.

Trước khi lễ, họ phải chúc tụng nhau bằng những lời chúc thật vắn vè, hàm chứa toàn những sự tốt lành cả. Đại để không ra ngoài khuôn sáo chúc cho sống lâu, giàu bền, buôn may, bán đắt, thăng quan tiến chức, vui về khỏe mạnh, con đàn, cháu đống...v.v.

Kiêng kỵ

Mấy ngày đầu năm, người ta cũng rất đề dặt lời nói, tránh những câu tục tằn, thô bỉ, tránh những câu nói hớ kéo rỗng cả năm.

Nói đến kiêng thì người mình kiêng không được quét nhà ngày mùng một Tết, vì nhà nào có nhiều rác đó là làm ăn phát tài. Nếu cần phải quét thì mới có được, người ta chỉ quét sơ sơ nhưng không được hầy rác ra ngoài. Ai lỡ quét đó đi, tức là đem tài lộc của mình mà quăng đi đó.

Tục lệ này, cả ở thôn quê lẫn thành thị vẫn còn có nhiều người chưa bỏ được.

Người ta còn kiêng khóc, kiêng thổi thiếu cơm, kiêng nói tiếng con khi, con mèo; bắt đặc đi phải gọi, phải nói đến thì dùng tiếng khác thay thế, như con khi thì gọi là con má lú, con mèo thì kêu là con miu miu. kiêng đánh đồ chơi, đánh đồ nước mắm, nếu hai thú nước này mà bị đổ ngay vào hôm mùng một Tết thì đó là cái điềm bất tường, báo trước có sự xui xẻo suốt năm.

Ấy cứ sự như vậy mà thiên hạ kiêng kỵ lắm, vì họ cho là: "Có kiêng, có lành"

Có nhiều nơi lại không đốt thờ trong mấy hôm Tết, nghĩa là không ai được ăn đất, dù là đào đất để an táng người chết, có làng lại kiêng động đất tới ngày hạ cây nêu.

Vậy ai vô phúc mà chết trong những ngày kiêng kỵ ấy thì lẽ như chết một lần nữa.

Dân làng cho rằng: động đất là động tới thần mà động tới thần là khổ cho dân rồi. Ai không tuân không được. Phép vua còn thua lệ làng kia mà.

Hóa vàng — Hạ nêu

Thường người cứ mồng bốn Tết thì dân ta mới làm lễ hóa vàng tức là lễ tiễn đưa ông bà tổ tiên. Sau lễ này, thì trên bàn thờ có bao nhiêu giấy vàng, giấy bạc, và những đồ thờ bằng giấy như quần áo, khăn, nón đều đốt đi hết để các cụ mang về âm phủ mà tiêu, mà dùng.

Đến ngày đó, họ hàng lại quây quần tại nhà thờ tổ hay nhà ông trưởng tộc để cúng bái và ăn uống. Lễ này cũng là lễ trọng, vì thế có bàn thỉnh soạn đồ cúng dọn dẹp lên, cho anh em, họ hàng ăn uống thỏa thích ngày chầu, để rồi mai kia lại từ giã nhau, đi làm ăn ở những nơi xa. Muốn gặp nhau lại phải chờ đến Tết sau, thật là cái vòng luân chuyển.

Lễ hóa vàng đã hoàn tất, nhưng cây nêu vẫn còn trưng cho đến ngày mùng bảy mới được hạ xuống (gọi là lễ khai hạ)

Tại sao lại hạ nêu vào mồng bảy Tết? Thì nó cũng vẫn thuộc vào cái huyền-thoại dụng của nêu hôm 30 Tết.

Theo sách "Truyền kỳ mạn lục" thì 8 ngày đầu năm thuộc bát quái: cần, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài mà mỗi ngày lại tượng trưng bằng một con vật, như mồng 1 là ngày gà, mồng 2 ngày chó, mồng 3 ngày heo, mồng 4 ngày dê, mồng 5 ngày trâu, mồng 6 ngày ngựa, mồng 7 ngày của người (nhân nhật) mồng 8 ngày thóc lúa.

Người ta chọn ngày mồng 7 để làm lễ khai hạ (tức là hạ nêu) vì đó là ngày thuộc người, ngày mà quỷ không còn dám quấy nhiễu nữa, chúng phải biến vào hư vô.

Mồng 8 là ngày thóc lúa, nhắc cho nhân dân nhớ được có ham mê cờ bạc, rượu chè mà quên phút công việc đồng áng của mình.

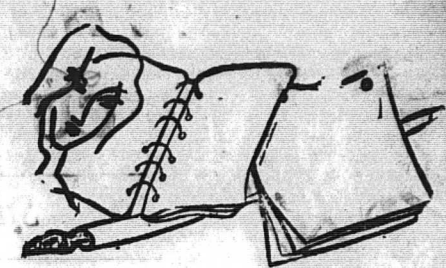

Cây nêu được hạ xuống thì cúng hết Tết, tuy nhiên có phần vì Tết còn mãi cho đến hết tháng giêng, nhưng nguồn cảm hứng của các nhà thơ thì trên trờ cho đến hết mùa Xuân mới cạn.

Những tục lệ khác

Ngoài những tục lệ như đã trình bày ở trên, người Việt Nam chúng ta còn có nhiều tục lệ khác nữa xung quanh cái Tết Nguyên Đán cổ kính đáng bảo tồn kia.

Ngày xưa, từ đó trường chưa hẳn phải là tệ đoạn trong xã hội, nên gặp ngày Tết, nhân dân được chơi bời thả cửa, phóng khoáng đến thăm thú vui ở ngoài trời tại các nơi đình chùa, như đánh quay đất, đánh chắn lá (chưa

nói đến đánh đu tiên đây) còn phải giầu sang thì chơi ở trong nhà quanh bàn tổ tôm, bàn cờ, các bài, các cô thì quây quần vào tam cúc, đấu mười.

Những thú giải trí này đúng là hình thức cờ bạc nhưng cũng là dịp họ đầu tư với nhau để so tài cao thấp, chứ không hẳn là nhờ may rủi. Và họ cũng lấy đó để chiêm nghiệm những hên xui trong một năm tới.

Mở cửa hàng đầu năm.

Ở chốn thị thành, các nhà buôn bán lớn đều đóng cửa trong mấy ngày Tết.

Ngày mở cửa hàng đầu năm phải chọn đúng ngày thì quanh năm, việc buôn bán mới mong một vốn bốn lời được.

Ngày này, người ta cũng cúng bái long trọng lắm và cũng là dịp dài bạn hữu ăn ngày đầu năm. Người hoa kiều ngày mở cửa hàng đầu năm, cũng cúng bái linh đình lắm. Cúng xong họ đốt pháo ăn mừng.

Có nhiều hiệu, thì đua nhau nổ pháo đến nỗi xác pháo hồng ngập tới mắt cá chân, diễn ra một cảnh thanh bình hoan lạc mà ai ai cũng thích.

Tết cùng hay là tết muộn

Ở vùng Sơn Tây (Bắc phần) có nhiều làng con có tục lệ ăn Tết cùng nghĩa là ăn Tết lần thứ hai nữa. Không biết P.T.T.Kỷ còn nhớ tập tục này không?)

Dân gian phải ăn Tết cùng, thật là một cuộc sôi, một quốc hân, tục lệ này gắn liền với lịch sử nước Việt Nam ta hồi hậu bán t. kỷ trước.

Nguyên trong đời vua Tự Đức, trong nước có nhiều giặc cướp, nhất là đám giặc của du dân Thái Bình đến Tàu là bọn Ngô Công chạy sang nước ta, chiếm giữ Cao Bằng, Lạng Sơn và đánh phá nhiều nơi khác.

Bộ hạ của Ngô Công là bọn Lưu Vĩnh Phúc (cờ đen), Hoàng Sùng Anh (cờ vàng),

Bàn Văn.Nhị (cờ trắng) đánh phá khắp miền sơn cước xứ Bắc, rồi nhân cơ hội được vua Tự Đức yêu cầu đánh Pháp xâm lăng, chúng mới lợi dụng đi xuống miền Trung. Châu tuyên bố là chiêu binh giúp Nam triều chống Pháp, nhưng kỳ thực là chúng đi ăn cướp, bức hiếp dân bà, con gái, làm cho dân chúng khôn đến vô cùng.

Có một lần, ngày 30 Tết đã đến, dân chúng vùng Sơn Tây cũng như dân chúng toàn quốc, đang sắp sửa cúng mời ông bà tổ tiên, thì được tin cấp báo, giặc Lưu Vĩnh-Phúc sắp tiến quân về mấy làng gần tỉnh lỵ để cướp bóc.

Được tin này, thời thì nhà nào, nhà này vội vàng quăng hết đồ cúng như bánh trưng, giò, chả, cũng các trái cây xuống ao, rồi đàn bà, con gái, trẻ thơ cùng đàn ông, con trai chạy trốn, chỉ để lại coi nhà những ông già, bà lão và những người ốm yếu thôi.

Giặc rầm rộ kéo về, thấy dân làng sơ sác, nghèo khổ nên chỉ đóng quân vài ba ngày rồi rút lên mạn ngược, chứ họ đã mất lòng, trong chiến thuật nhà không, vườn trống của dân Nam.

Bọn giặc kéo đi xa rồi, dân chúng mới dám rủ nhau trở về, với những phẩm vật đã đầu dưới ao lên để ăn Tết lại.

Rồi từ đó, để nhắc nhở đến quãng đời bị thảm phải chạy giặc của ông cha, dân mấy làng kia lại ăn Tết lần thứ hai mà họ gọi là Tết cùng vậy.

Cái Tết Nguyên Đán Việt Nam quan trọng không những về tôn giáo, về thuần phong mỹ tục, còn liên hệ mật thiết tới nền kinh tế nông nghiệp của nước nhà nữa. Thế mà đã có nhiều người (tuy chỉ là một số rất ít trong dòng đạo quan chúng) dám bàn đến bộ cái Tết âm lịch lại đi mà theo cái Tết dương lịch.

Bỏ hay theo?

Hỏi tức là đã trả lời rồi vậy.

HỒNG-MINH-HỒNG.

Cung Chúc Tân Xuân

Giám Đốc hãng nhôm

HIỆP LỢI

Số 46/5 Ấp Đồng Nhứt

Phà Nhuan
GIÁ ĐÌNH

THEO «chiếu» thức E: MC₂ của Nhà Bác Học Einstein thì người chết có thể «cái nhau» với người sống, do năng lượng và sự nhạy cảm của con người.
Nhưng «vấn đề «săm dương» từ lâu vẫn được coi như nước với lửa. Đến ngày khoa học cũng có dám mở đến vấn đề Siêu hình này. Do đó, hiện tượng dị đoan mỗi ngày, mỗi đêm xua vào não của loài người.
Bây giờ, nhân dịp ngày tư, ngày Tết rảnh rang, cơ quan DYA thực tập cuộc triệu hồn các Lãnh Tụ về để «săm lão» đỡ buồn.
Vậy DYA kính mong quý vị đọc bài này với tinh thần «để đặt thường lệ» điều quan trọng là xin quý vị yếu tìm đường nên phụng phí sức lực vào thế giới «chiếm» bao. mộng này.

Xin đa tạ quý vị.

Ông Đồng... Bà Cốt

VIỆC trước tiên phải có cho chuyến du hành vào thế giới Siêu Hình... Học là phải chọn một ông Đồng hoặc bà Cốt để tinh nguyện xuống âm phủ gọi người chết về tâm sự.

Riêng cơ quan DYA và tuần báo Trinh Thám Thời Sự thì đã có đầy đủ «ông đồng, bà cốt» nên việc xoay sở để «nhập» ếp bàn tay. Xin giới thiệu ngay ông Đồng — Người đó không ai xa lạ — Chính là Tướng Không Sao (Người đang theo chân Hồ Ma Cốt T.T. Diệm về Đình Gia-Long, sở dĩ Thiêm cơ quan chọn Tướng Không Sao là vì chính ông đã xác nhận: «Ông là Tướng không có Sao» Sử dụng: trên cần cổ, không có lãnh thổ chỉ huy. Ông chỉ có âm binh. (Xin nhấn mạnh điểm này là Tướng không Sao chỉ huy toàn thể «âm binh» của Vũ Trụ) Và, dĩ nhiên trong đám âm binh đó gồm có cả hồn ma bóng quế các Lãnh Tụ của nhân loại lỗi lạc người. Trong số các Lãnh Tụ đã đi doanh nghiệp đáng kể nhất vẫn là Quốc Trưởng Hit-Le và trùm Mật vụ Cơ quan Gestapo của Đức Quốc Xã là những người làm chảy máu nhân loại nhiều nhất. Vậy, trước khi DYA triệu hồn Hit-Le về để kết thúc hồ sơ tội ác, chúng ta cùng bồi xuống về dĩ vãng, bồi lại đồng tro còn hực nóng của cái gọi là Đế Nhị Thế Chiến....

«Lịch Sử» tội ác...

Đế nhị thế chiến xảy ra trong 6 năm trời, từ 1939 đến 1945 làm cho toàn thế giới bị lao vào vòng lửa đạn bởi tham vọng quá độ của những trùm quân phiệt thuộc phe Trục lúc bấy giờ (tức là phe Đức, Ý, Nhật). Họ mưu toan xâu xé hoàn cầu rồi chia nhau làm bá chủ thiên hạ. Nhưng, thiên bất đồng giân, phe Trục lần lượt bị phe đồng minh cho vào với những trận đấu hàng vô điều kiện.

Trong phe Trục, phải kể trước nhất là Đức Quốc Xã, do Hitler và các tướng khác cầm đầu như Himmler, Goering, Doenitz Ribbentrop, Keitel, Steicher, Schacht, Rommel v.v...

Các kiện tướng này là chân tay của Hitler, rồi họ được nắm những bộ hay những chức vụ then chốt tối quan trọng của chế độ. Himmler, giữ bộ Nội Vụ kiêm Tổng Giám Đốc cơ quan Gestapo là cơ quan gián điệp lợi hại của Đức Quốc Xã. Thống Tướng Goering tư lệnh quân đoàn bộ binh, Đại Đô Đốc Doenitz được Hitler đề cử nối ngôi Quốc Trưởng, sau khi Hitler chết (Viên Đại Đô Đốc này sau khi Hitler tự vẫn, liền được các tướng lãnh, theo di chiếu của Hitler, cử lên làm Quốc Trưởng và được đồng minh công nhận. Và Doenitz cũng là người ký bản đầu hàng vô điều kiện với các đồng minh) Ribbentrop làm bộ trưởng ngoại giao, Thống tướng Keitel, Tổng Tư Lệnh tối cao quân lực Đức (trước cùng ký bản đầu hàng chung với Đức) — Thống Tướng Rommel, chỉ huy trường các chiến đoàn thiết giáp (ông này bị Hitler bắt buộc phải tự sát vì một cuộc thất trận).

Trong các tướng lãnh này, Himmler là người thân cận và tin cậy nhất của Hitler, nhưng cũng là người đại trí-trắc bởi thế dẫn đến Hitler hết tin coi chừng. Và Himmler chẳng là gì qui luật ấy nên hẳn đã đề phòng, có làm đẹp để lấy lại lòng tin của Quốc Trưởng.

Về sau, khi thấy khí thế đồng minh ngày một thêm vững, còn phe Trục thì trỗi lại, ngày một yếu dần, nhất là sau khi Ý phải đầu hàng, thì Himmler có ý muốn làm lại cuộc đời, nghĩa là y sẽ trút lột một bạo tướng mà ai nghĩ rằng cũng khiếp vía, để trở thành một con người thức-thời, hàn-rắn lại những đố kỵ của nước Đức để cùng với đồng minh chống chung hòa-bình.

Ngay khi được nghe Himmler câu-kết với Goering, khi đó đang làm Bộ-trưởng không quân, toàn tính việc đầu hàng thì Hitler lấy làm cảm-giận vô cùng, liền hạ lệnh lột hoàn-toàn mọi chức-vụ và quyền hạn của tên tướng phản-loyal này, dĩ-nhiên rồi đi đến việc thanh-toán không-lưu-tiếc.

Himmler biết cơ-mưu bại-lộ, liền tìm đường bỏ chạy. Tham-tam của Himmler là muốn cho liên quân coi him như là đại-diện của Đức để ký bản đầu hàng về mặt-trận phía Tây để hy vọng sau này, khi công-lạng, gió êm, hẳn được đồng-minh xét công mà cho làm Quốc-Trưởng nước Đức.

Himmler dùng đủ mọi cách đưa ý-kiến ấy cho Eisenhower lúc đó đang là Tổng Tư-Lệnh tối cao quân-dội đồng-minh chống Trục.

Ngay khi đó, đồng-minh được tin Hitler đã viết chúc-thư để lại, cử Đại Đô-Đốc Doenitz thế vị quốc-trưởng, vì vậy Đại-tướng Eisenhower không chịu tiếp Himmler mà còn ra lệnh truy nã tên chiến-phạm này rất gắt-gai là đằng khác.

Và rồi, Himmler bị tâm an rất gắt. Nền Himmler đã đến nhà tình nhân ở Flensburg lên lút ở đó vài ngày, rồi thay tên đổi họ là: Heinrich — Hitzinger trốn về phía Tây. Và rồi, khi qua đèo, Meinstdet (Bième) do quân Anh trấn đóng thì bị bắt.

Nhưng khi Đại Tá Morphy Trưởng phòng Nhì của Tướng Montgomery được lệnh tới «hỏi cung» tên Đại phạm Himmler thì tên trùm khát máu Trưởng cơ quan khét tiếng Gestapo đã tự sát bằng một chút siu độc được, đựng trong ống Thủy Tinh giắt ở lưng....

Thế là bao nhiêu bí mật của Gestapo đã được khếch-xướng âm phủ để trình... Diêm Chúa.

Do đó, DYA nhất định lôi hồn, Hit Le về để điều tra bỏ tù....

Đầu tiếng Đức với hồn ma Hit-Le.

Tướng Không Sao được mời đến trước một

— Tiếc rằng cơ quan Gestapo và chế độ Hit-Le chán đời sớm không thì... có đứa vò mặt.

— Trưởng cơ quan DYA giận run, may có Lãnh Bì Lớn không thì Hit-Le đã ăn đòn như xác.

Và, khi cần thiệp hạ hỏa cho Lão Xếp DYA xong.

Lãnh Bì Lớn đầu ngọt đắng nói:

— Anh Hit Le, anh... ăn ăm ức gì không.

— Sao không.

— Gì nào.

— Thì việc nước Đức bị chia đôi bởi bức tường

ô nhục.

— Anh sẽ làm gì để thống nhất nước Đức?

— Làm gì bây giờ, ngực A thì vững lắm. Hơn

nửa đoàn chó Ngao luôn luôn rình rập, ta có trốn được. Thế mới biết: ta còn ngu, không bỏ bom tận diệt nhân loại nên bây giờ họ hận thì đã muộn! Quà

muốn rồi....

Nói tới đây thì Hồ Ma Hit Le bay vù về âm phủ. Tướng không Sao lộp ngộp đứng dậy... đòi giải lao. Đồng thời, ông cho biết ông phải qua chín của ngục, giết cả đoàn chó Ngao và một con Rồng 12 cái đầu mới về được Hit-Le. Kể từ đó đây, Tướng không Sao có vẻ trách Lão Xếp DYA là cay tính vật, đáng lý trời nghiêng Hít Le lại bằng vì cây Dầu (Loại cây trồng để lấy lá nuôi Tằm) rồi mang qua Do Thái bán có phải khác hơn không nào.

Tướng cơ quan cũng có vẻ hơi tiếc. Nhưng sau đó lão lại nuôi hy vọng vào Sĩ-Ta-Lin có lẽ có giá hơn. Thế nên Lão lại nhờ Tướng không Sao chống kiếm xóa tước bát Sĩ-Ta-Lin về... đổi chắt.

Đầu kiếm với hồn ma «Sít-Ta-Lin».

— Có phải Trùm Đô Sít-Ta-Lin đó không?

— Đưa nào hồn vậy?

— Lão đây.

— Tao say Hồ Chí Minh quật chết mày

bây giờ.

— Thôi, cho xin lỗi đi — Nếu quả tình hồn là

Sít-Ta-Lin thì cho ta hỏi thăm vài việc.

Đầu năm «đầu lão» với các hồn ma lãnh tụ

★ Tập Đoàn DYA

«án hương» đầy phàm vật ngày Xuân, Tướng Không Sao bèn chống kiếm gươm xóa tước phẩm hàm hươu. Hành động nghiêm túc của ông khiến ai nấy đều cảm lòng và gài cùng minh... vì rét.

Vài sao đồng hồ thăm thời đưa ra — Tướng Không Sao bỗng cười sặc sụa như bị ai bóp cổ rồi ngã dúi xuống giây để tể....

Tướng cơ quan DYA vừa ở «Niu đức» về nên còn vương tin mầu Tềch Zát nên can đảm bước tới đã Tướng Không Sao mới đã rồi hết bực:

— Ai hành anh vậy?

— !!!

Sự lạng lạng của Tướng Không Sao giúp Tướng cơ quan DYA khôn ra, Lão bèn xô tiếng.

Đức. Quả nhiên, mỗi Tướng Không Sao mấp máy rồi trả lời bằng tiếng Đức. A, ra thế, Tướng Không Sao bị trùm Gestapo làm khó khi bước qua cửa ngục A Tì để hỏi tội của Hit Le. Và, chính nhờ cú đá Thiệu Lâm của Lão Xếp DYA mà tên trùm Gestapo ngán, nên Tướng không Sao mới tìm được Hit Le về... đương Thế.

Mở đầu chương trình điều tra bỏ tù, Tướng cơ quan DYA hỏi:

— Anh có phải là Hít Le Quốc Trưởng Đức

Quốc Xã không?

— Chính ta.

— Anh có xác nhận là đã xuống Lệnh tàn

sát dân Do Thái không?

— Dĩ nhiên không.

— Thế đưa nào.

— Chế độ Đức Quốc Xã và mộng làm bá

Chủ Hoàn Cầu.

— Như vậy anh đã xác nhận tội ác.

— Cao lâu, đến ngay như bọn đầu trâu mặt

Ngựa ở âm phủ cũng còn có làm gì nổi ta nữa là

cái mặt anh.

— Không được hồn nghe Hit-Le.

— Tự nhiên.

— Ông buồn khi con gái ông xa là quê Hương, đi gầy cao gót lên Chủ Nghĩa Cộng Sản tìm tự do ở nước tự bản không?

— Kệ sắc nó — Nữ sinh ngoại tộc. Và lại Tướng của Ta mà còn bị «à te» thì hết rồi còn gì.

— Ông có hối tiếc điều gì không?

— Hối tiếc là chưa diệt gọn được nhân loại

để biến quí đất thành Thiên đàng.

— Sao ông ác thế rồi ông sẽ ở với ai?

— Ở với thằng «Đồng Chi Tổ Hươu. Chỉ có

một mình nó thương ta, nó khóc ta thật cảm động:

«thương mình thương một, thương ông thương

mười»

Cảm hứng tới đây thì hồn ma Sĩ-Ta-Lin lại

bay vù.... Tướng không Sao lại hồi tỉnh. Tiếp tục

cước gọi hồn, Tướng cơ quan DYA cho triệu hồn

Hồ Chí Minh về... ăn Tết.

Đầu khẩu với hồn ma Hồ Chí Minh

— Dạ kính chào Hồ chủ tịch ạ.

— Úa, có «phi-Líp Mô-rít» của Tây đó không?

— Dạ có thứ của Đế Quốc Mỹ thôi ạ.

— Úa, cũng được đi.

— Hồ Chủ tịch chống Mỹ của mà.

— Úa, chống nó nhưng có chống phàm vật

của nó.

— Tại sao chủ tịch không «di chúc» lại cho ai

kế nghiệp.

— Trong phút chốt của cuộc đời, ta chợt

hàn là ta đã gây cảnh: Hạn Sông Gianh. Và, rước

vui về đây mồ. Thế nên, ta đã gài bom nổ chậm

trong cơ quan lãnh đạo Cộng sản VN nhằm chọc

tội với tiền nhân.

— Chủ tịch có phật không đây.

(Xem tiếp trang 39)

XUÂN TRINH THẨM THỜI SỰ II

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Nguyễn-văn-Tổ
Phó Chủ Tịch

Hội Đồng Xã PHÚ NHUẬN

— GIA-ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Trần-văn-Hai
Xã Trưởng

Xã TÂN PHÚ

— GIA-ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Nguyễn-hữu-Đầy
Tổng thư ký

Hội Đồng Xã PHÚ NHUẬN

— GIA-ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Lương-văn-Rô
Chủ Tịch

Hội Đồng Xã BÌNH HƯNG HÒA

— GIA-ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Huỳnh-văn-Hởi
Chủ Tịch

Hội Đồng Xã TÂN SƠN NHÌ

— GIA-ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Lại-ngọc-Thanh
Xã Trưởng

Xã BÌNH HƯNG HÒA

— GIA-ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Nguyễn-văn-Nhi
Xã Trưởng

Xã TÂN SƠN NHÌ

— GIA-ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Nguyễn-văn-Được
Xã Trưởng

Xã VĨNH LỘC

— GIA-ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Nguyễn-văn-Phụng
Chủ Tịch

Hội Đồng Xã TÂN PHÚ

— GIA-ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính Chúc quý vị lãnh đạo tinh thần và Đồng bào trong Xã
Năm mới Hạnh Phúc và Thắng Lợi

Lư Hoạch Tử Phát
Xã Trưởng

Xã Phú Thọ Hòa Tân Bình

— GIA-ĐỊNH

ITS: Đây là một truyện có thật, xảy ra giữa Công An Tỉnh Báo Trung Ương và một vụ của cậu cần trong thời Ngô Đình Diệm. Một trận Đấu Trí không tiền khoáng hậu mà tác giả chính là người đã được hân hạnh tham dự.

Tuy nhiên, chúng tôi đã thay đổi tên họ của những nhân vật trong truyện. Vậy sự trùng hợp nếu có, đó là lý do ngoài ý muốn. Thành thực cảm ơn.

Đã 23 giờ — chiếc đồng hồ trên cổ tay được kiểm soát lại. Còn đúng một giờ — Phải một giờ nữa, tôi giờ hẹn... Mạnh hút mạnh hơi thuốc lá. Ông lại việc phải làm trong óc để kịp thời sửa chữa những sự hồ hởi có...

Mạnh dừng bước trước một quán cà phê và bước vào, không khí bên trong quán thật ấm cúng mùi cà phê phồng phất, nồng nàn.

— Thưa anh Sáu mới tới...

Ông chủ quán chấp 2 tay chào hỏi một cách cung kính. Sáu Mạnh đáp lễ, bằng cái gật đầu và kéo ghế ngồi. Bây giờ, Mạnh đưa mắt nhìn quanh quán — đủ mặt giang hồ — Mạnh rút gói thuốc Mèlia vàng để lên bàn.

— Anh Sáu Đen!

Mạnh xoay nhanh đầu tìm kẻ gọi tên mình — À, thằng Trần mạnh khỏe chứ? Trần kéo ghế ngồi cạnh Sáu, Trần hỏi:

— Anh khá chứ?

Sáu Mạnh gật đầu, châm điếu thuốc, ly cà phê đặc biệt đã được đặt ngay ngắn, cung kính trước mặt Mạnh, Mạnh mỉm cười thêm một chút đường độ vào khuấy nhè nhẹ... Trần than thở:

— Đám em dạo này đời quá... Anh Sáu có việc gì không? Rách quá!

Sáu Mạnh vẫn giữ thái độ gật gù — Trần rút một điếu thuốc, châm lửa rồi «à o» tiếp:

— Tuy em hôm qua mới đụng trận, rút cuộc «tôi tá chiến bại», Tuy Tư Dao bây giờ đang có thể lực, Sáu Mạnh ngắt lời:

— Tuy bay tranh chấp mục gì vậy?

— Ảnh hưởng «Giang Hồ»

Sáu Mạnh nâng ly cà phê nhấp một ngụm nhỏ, im lặng. Bên ngoài, trời vẫn lất phất mưa

— những ngọn đèn đường yếu đuối cố đục từng

Nói thế và Mạnh liếc mắt nhìn đồng hồ — Còn 40 phút là tôi giờ hẹn — Trời vẫn mưa và đây gió lạnh...

— Anh Sáu tha lỗi, tụi em mới lớn, không biết anh là ai... May nhờ có chú em, ông... Khải Lùn không thì chết tụi em...

Sáu Mạnh ngạc nhiên đối chút về lời xin lỗi bất thần đó. Nhưng khi thấy Khải Lùn, Sáu Mạnh hiểu sự việc, anh khoác tay:

— Giang Hồ không biết nhau là thường, thôi bỏ qua, các chú biết lỗi như thế là quý rồi. À, Khải, ngồi chơi... mầy.

Khải kéo ghế ngồi vào để ngay bằng cách chửi đồng, huyền thuyên:

— Tiên tổ các con, chưa sạch máu đầu đã tập giang hồ... Ấy, cụ Sáu tha lỗi cho...

Mạnh cắt ngang:

— Mà chuyện gì vậy?

Khải múa tay phân trần:

— Thằng nhóc vừa xin lỗi cụ là cháu ruột

tôi đấy. Nó là XẾP khu này — khi thấy cụ, Nó ngửa mặt tỉnh thanh toán — Đã thế, con tôi thằng Tâm Sứt, lại đây cây ỉng cầu «Tuồng

ai — chứ nó — Chỉ anh Sáu — cần đánh và phải đánh» — Bị đây anh, như vậy, thằng Nhóc hí hửng tỉnh đánh cụ, thì đúng lúc tôi đến.

May mắn làm sao, nó hỏi tôi, tôi trợn ngược mắt, có há to mồm để hỏi nó — «Mày đòi đánh ai? — Nó bình tĩnh chỉ cụ — tôi hoảng hốt nói...» Mày mầy, để bố mày trốn đi... tại họa đến rồi...» Mày mầy, trốn ngay! Thằng Nhóc

lúc đầu cho là tôi có máu khôi hài, Nhưng khi nó nhớ ra tên cụ, nó hoảng hốt và đòi dẫn ra xin lỗi...

Sáu Mạnh gật gù:

nhanh đến cửa chính phòng khách... Đồi cho Đức bỗng chồm tới, xua văng và rít lên, rồi im bặt!... Đèn trong phòng khách phụt sáng. Sáu Mạnh nở nụ cười tiêu cực với đối tượng:

— Chào ông Bác sĩ ạ.

Sáu Mạnh nói thế và điềm tĩnh rút thuốc

là mới lần chủ nhà:

— Tôi đến đúng giờ đấy chứ? Thế nào, ông đã xấp sẵn chưa — ít thời mà — ông cho tôi vay tạm 20 triệu để tiêu vật...

Bác sĩ Hà mắt bình tĩnh, run rẩy nhìn quanh nhà có ý cầu cứu... Sáu Mạnh hút hơi thuốc lá thổi vào mặt Bác sĩ Hà rồi nói về khôi hài:

— Ông định cầu cứu ai giờ này, họ ngủ cả rồi còn đòi chó cậm về của Bác sĩ... vớ ịch quá, tụi nó sợ lạnh nên ngủ kỹ lắm... Bác sĩ hút điếu thuốc cho bình tĩnh... Ấy, đừng đại độ khua động... Tôi chỉ là kẻ thứ 30 — còn 20 kẻ nữa, sẽ lần lượt đến viếng. Bác sĩ hiểu thế chứ?

ĐUÔI BẮT MÙA XUÂN

★ Lê Trọng Tâm

khoảng 10 của đêm tối... Bất giác Trần thở dài, Sáu Mạnh hỏi:

— Còn viết văn đấy chứ?

— Lại rồi, chán lắm anh Sáu ạ! Mình có chút máu Giang Hồ nên từ ái không chịu luôn cứ, thành ra, khó kiếm đất quá — Tuy đàn em, tụi tre bây giờ lên quá.

— Văn chương tụi nó tao ví và coi như những đồng rác. Tao hôm nên chẳng bao giờ thêm một đồng — có chăng tụi nó chỉ giúp ích tạo được một việc là có giấy đề dùng vào việc bài tiết cần thiết — Nghĩ mà buồn cười, khi nghe tụi nó rao truyền làm VĂN-HÓA...

Trần nhìn Sáu Mạnh như một kỷ quan mới khám phá và ít cô díp Trần được nghề Mạnh phê bình và nhận định về Văn Nghệ ngoài việc đầu lảo và đánh nhau... Thế mà, đêm nay, chắc phải có một biến cố nào quan trọng, Sáu Mạnh đã nói đến văn chương như người thợ cặm cụi đóng những cây cừ để cắt một ngôi nhà trên sông... và, chính cũng nhờ sự nhận định đó Trần đã tìm được một điểm tựa và những an ủi cho sự thất bại của mình, Trần tâm sự:

— Em sẽ viết một chuyện về anh, anh cho phép chứ anh Sáu? À, cũng thêm sự thành công, em chỉ nghĩ mà ít khi ao ước, nhưng nếu chẳng may em có dịp múa bút — Em chẳng từ chối...

— Bỏ mẹ cái nghề khốn nạn đó đi... Cậu nên dứt khoát từ từ. Đời sống này họ chỉ sợ có «quá đấm» và lòng can đảm... Cậu nghe tôi đi! mà cậu thử suy nghĩ xem, cái lý thuyết: công, giàu, càng nhất như Thô, đôi khi tụi nó lên hạ nữa... Tao đang thí nghiệm. Mày chịu khó theo dõi tin tức báo chí — Nếu tao bị tù, tức là tao thành công.

— Anh có «ÁP PHE» gì vậy?

Như bị gọi thức giấc giữa lúc say ngủ, Sáu Mạnh hơi bàng hoàng:

— Ủ... tao cũng định thế thôi.

Xét kỹ thì nó vô tội, đất đầu anh hùng đó, Thằng Tâm Sứt mới đáng đòn...

Khải nói như có ý bệnh vực Tâm Sứt:

— Nghĩ cho cùng thì thằng cháu tôi hồn

lắm thành ra Tâm Sứt mới định nhờ tay cụ thanh trừng...

— Mà Tâm Sứt đâu?

— Nó trốn ngay rồi!

Sáu Mạnh cười, rút điếu thuốc gõ gõ trên mặt bàn. Đồng hồ chỉ 2345 — Sáu Mạnh đứng dậy móc tiền liệng trên mặt bàn nói với Trần:

— Mai cậu tới đây khoảng 8 giờ tối. Tôi hứa cho cậu chút tiền cơm để tiêu Tết.

Nói rồi, Mạnh cười đầm nhẹ vào vai Trần,

và lầm lũi đi ra...

Trời khuya, gió lạnh, mưa mau hơn...

Trên đường thỉnh thoảng có một chiếc xe tuần

tiêu chậm chậm chạy ngang cửa quán.

2

BIẾT thư «Mây chiều» nằm im lìm trong đêm tối trong như một ngôi mờ hoang. Đồi chó Đức to lớn, dữ tợn bước những bước chững chạc, soi bóng quanh ngôi biệt thự. Trời vẫn lất phất mưa — gió ào ào, những ngọn cây bên đường là minh khua động, tạo thành cây bên thanh rì rào hoang vắng — đúng 24 giờ — Đèn trên lầu ngôi biệt thự được bật sáng — Những ánh mắt của đôi chó Đức dừng lại trong khoảng tối tạo thành những điểm sáng xanh.

Sáu Mạnh kéo hơi thuốc cuối cùng và búng mẩu thuốc chạy xẹt trong đêm... điềm sáng nhỏ nhỏi bị mưa dập tắt ngay, khi rớt trên mặt

lộ. Sáu Mạnh mỉm cười, nhìn nháy qua tường —

Như một nhân vật kiếm hiệp — Sáu Mạnh tiến

— Dạ tôi hiểu, nhưng xin ông giao trả con tôi, tôi mới giao tiền... vì nó là phần sống duy nhất của chúng tôi... 20 triệu, một số tiền hơi lớn...

Sáu Mạnh rút điếu thuốc hút dở trên cái gạt tàn thuốc rồi nói với giọng dần dãi:

— Như tao đã hứa, có tiền tao trả thằng bé... Mày trí thức mưu mẹo nhiều, tao hiểu thế nên chẳng đại gì... Bây giờ thì dứt khoát từ từ... cho mày lựa chọn: con mày và 20 triệu? Tao đợi với điều kiện đó... và tao nhắc lại, tao chỉ kẻ thứ 30 trong 30 người được «Tổ chức» chỉ định — Nếu mày, can đảm thả đoạn thì hãy giờ trở đi thì giờ đi... Tao đi thì giờ, mày hiểu chứ?

— Vâng, tôi hiểu và sẵn sàng nhận mọi điều kiện để chuộc con tôi — Đây, tiền đây, tôi đã xấp sẵn trong «va-li» như lời «tổ chức» yêu cầu — Nhưng còn con tôi...

Sáu Mạnh nhìn chiếc «va-li» đặt ở chiếc ghế bành bọc da đỏ kẻ ở góc nhà dưới cây đèn lồng... Sáu Mạnh mỉm cười, Bác sĩ Hà bắt đầu lúng túng hơn trước nụ cười nhảm nhí đó... Sáu Mạnh nói:

— Tao đến lấy tiền và sẽ trả con mày tại Đalat đúng như trong thư «tổ chức» sắp đặt.

Sáu Mạnh nói thế và điềm nhiên tiến lại chỗ để chiếc «va-li» — Sau vài giây thăm dò tình hình, Sáu Mạnh bỏ chiếc vali và cần thận kiểm điểm từng bó bạc mới toanh... Rồi, bất chợt, Sáu Mạnh rút con dao bấm cắt đứt giây điện thoại và cúp điện... Hình ảnh run rẩy của Bác sĩ Hà chìm trong bóng tối. Chiếc đồng hồ có treo trên tường có đôi kim đã quang chỉ đúng 00 giờ 15... Sáu Mạnh đã thành công hoàn toàn... Mưa vẫn dầm trong không gian bàng bạc.

3

BÁC SĨ HÀ, xoa hai tay vào nhau, đi đi lại

lại trước rạp chiếu bóng Hòa Bình Đălạt chốc chốc ông lại nhìn chiếc đồng hồ to gắn trên nóc chợ... Nhân viên mặt vụ của nhà Công An miền Đông bừa vẩy và che chở Bác sĩ Hà... Sắp đến giờ hẹn của Sáu Mạnh... Bác sĩ Hà lầm bầm «Nó sắp đến... Nó bao giờ cũng đúng giờ» bất giác Bác sĩ run lên vì sợ, vì lạnh... Một cây hoa Anh Đào nở rực rỡ đang mọc trên gốc Xuân. Nhưng Bác sĩ Hà không để ý đến vẻ đẹp thơ mộng đó... Trong đầu óc ông luôn luôn bị ám ảnh bởi hình ảnh lầm lì và nét mặt đáng sợ của Sáu Mạnh... như là những tia nhìn của hắn... Bác sĩ Hà rung mình, đưa mắt nhìn quanh, màn lưới của Công An chặt chẽ, ông hơi yên tâm... giờ hẹn đã tới... mồ hôi bỏ trên sống lưng như những cơn Rét lạnh Bác sĩ Hà thấy ớn lạnh, ông rút khăn lau mặt... Đúng lúc đó chiếc xe traction son đen dừng lại trước mặt ông... Cảnh cửa sập bắt mở. Sáu Mạnh bước xuống, tay dắt đứa bé trai khoảng 8 tuổi - Bác sĩ Hà quên cả sợ hãi, ông nhấc vớ ra ôm lấy thằng nhỏ... Sáu Mạnh mỉm cười đưa mắt nhìn quanh và như đoán trước mọi việc sẽ xảy ra. Sáu Mạnh không lên xe, mà điềm tinh đồng cửa nơi với người ở trong xe:

— Cảm ơn anh, anh đi ngay đi... công việc anh chỉ có thể, Chiếc xe chuyển bánh... nhưng chậm rồi, mừng lòng Công An đã sắp xuống... Sáu Mạnh lại mỉm cười, rút gói thuốc Méliá vàng đưa mời Bác sĩ Hà... làm ông ta run lên vì sợ ớn lạnh lấy đưa về... ngay lúc đó, Một nhân viên Mặt vụ đi súng vào lưng Sáu Mạnh:

— Đứng im, nhúc nhích ta bắn.

Sáu Mạnh cười, khẩu súng lạnh và cứng thủ, mạnh vào cạnh sườn, kèm lời đe dọa:

— Im, nhúc nhích mất mạng!

Sáu Mạnh mỉm cười, nụ cười làm Bác sĩ Hà sợ run lên, ông lắp bắp:

— Chính nó, chính nó... đã tổng tiền tôi... chính nó bắt cóc con tôi... nó là Việt Cộng.

Sáu Mạnh quát hỏi:

— Cảm ngay, mày khai lão... Xin lỗi, các bạn vui lòng cắt súng và cho coi thể Hành Sự vì chúng ta là đồng nghiệp... Nếu không, có thể bị phiên bây giờ...

— Đây các ông thấy không nó vẫn đe dọa... thẳng này là Việt Cộng...

— Tao bảo thẳng khôn cảm ngay - nếu không tao sẽ có bây giờ...

Một người khác tiến lại rút công đòi công Sáu Mạnh... Sáu Mạnh nói:

— Anh cho coi thể Hành sự rồi công tôi sau... nhưng nhớ đây, có công tay tôi cũng nhớ hồi tôi là ai đã nhẽ, kéo hồi hận cả đời đấy! Người Công An giận run, anh ta quát:

— Mày là thằng ăn cướp... cảm ngay, nếu muốn vác mặt tới Tòa án.

Sáu Mạnh cười gằn:

— Hãy thò tay vào túi tao, rút bên trái - ở phải rồi, mày biết đợ chứ?

Người Công An run run «thể Hành sự của Sáu Mạnh rồi lầm bầm đọc:

— Nguyễn-văn-Mạnh tự Sáu Đen - Sinh năm 1926 - tại Hanoi - chức vụ: Đại úy Cảnh vệ Tổng Thống... và kể đó, là Sự Vụ Lệnh mang chữ ký Ở Cố vấn Chính Trị của Tổng Thống Phủ.

Nét mặt người Công An xám lại, nhưng trên vầng trán những giọt mồ hôi lấm tấm toát ra - Sáu Mạnh nhậm lại giấy tờ và thần nhiên đưa tay lại phía sau gạt mũi súng ra một bên... Rồi lặng lẽ bỏ đi trước sự kinh ngạc của Bác sĩ Hà...

4

SAU Mạnh đẩy cửa bước vào quán Cà Phê, không còn một bóng nào trong... Vừa lúc đó có tiếng gọi khẽ ở góc bàn:

— Anh Sáu.

Mạnh quay người nhận ra người gọi mình, nét mặt lầm lì của Sáu Mạnh chợt vui:

— Em Mai.

Người con gái tên Mai đứng dậy, nét mặt nàng thật rạng rỡ. Đôi mắt sáng tròn và háy háy do vì thời tiết Đà Lạt... Nàng cầm tay Sáu Mạnh ngồi xuống ghế.

— Anh lên bao giờ vậy?

— Mới sáng nay, em đã đăng báo hầu cả chưa.

— Dạ rồi.

Sáu Mạnh rút bao thuốc Méliá ném xuống mặt bàn gạt gù hỏi tiếp:

— Đòi bao nhiêu?

— 10 Triệu

Sáu Mạnh nhìn Mai với vẻ thích thú rồi nói gọn:

— Tặng em đây.

Mai mỉm cười đánh lửa đốt thuốc cho Sáu Mạnh rồi bất chợt nói:

— Em nhớ và lo cho anh quá

— Em cũng mới lên đây?

— Dạ lâu rồi.

— Em đi công tác đấy chứ?

— Dạ vâng.

— Của ai...?

— Dạ, của bà Cố...

Như người bị trúng gió, mồm Sáu Mạnh há ra và sự sợ sệt bỗng nhanh trên nét mặt trai lạnh... Mạnh cố giữ bình tĩnh để nhớ đến việc đã bề gây kế hoạch của bà Cố. Mạnh nâng ly cà Phê uống từng ngụm nhỏ. Mai vẫn bình thần trong tư thế thoải mái với người yêu:

— Em biết, anh vừa «ăn hàng» lại vừa giải bày lấy thêm tiền một cách công khai nhưng hợp pháp, nên định lên đây để cứu anh, anh biết chứ? em chỉ muốn làm người yêu bé nhỏ, em không muốn ra tòa làm nhân chứng hoặc mang bánh mì nuôi anh trong tù.

Mạnh gạt gù đặt ly Cà Phê xuống bàn, giữa lúc đó có ba người đàn ông cao lớn bước vào quán. Mạnh cau mày... và rút thuốc lá bình thần gõ trên mặt bàn giọng nói của anh danh lại:

— Anh vẫn thường nói với em: «chính trị là một khoa học, đối tượng của nó là đạo, âm mưu, đề hèn. Anh biết là anh sẽ bị bắt, bị hành hạ có thể bị thủ tiêu nên anh đã cố phá, cố đốt cháy giai đoạn để tìm sự sống mong manh là tạo ra chuyển án hàng này để đổi ngược thế cờ... như em đã biết, anh thành công số.

tiền 10 triệu không quan trọng lắm, nhưng lại được việc là bảo đảm sinh mạng của anh... để anh có thể tiếp tục sáng tạo... Anh sẽ kiên nhẫn với ước vọng của mình và anh sẽ cố gắng dù làm một bộ phận nhỏ cho một phát minh vĩ đại... anh hy vọng, bao giờ cũng hy vọng, là thế hệ sau anh sẽ có kế như anh để tiếp tục công trình... Em yên tâm, anh sẽ không ở tù có thể, tên anh sẽ phôi trên trang nhật của nhật báo và như thế sinh mạng anh sẽ được bảo toàn... Cảm ơn em đã sẵn sàng cho anh...

Mai ngồi im, ánh mắt nàng long lanh như hai vì sao khuya ướt nước... trong một thoáng tâm hồn Mạnh bị cái nhìn ướt lệ đó làm xao động, anh gạt gù, kéo mạnh từng hơi thuốc:

— Cảm ơn Mai...

— Mai mỉm cười, đưa tay lau mau giọt lệ vừa ứa ra nàng nói:

— Đáng lý anh không nên tới Đà Lạt để giao trả đứa bé. Mặc dù anh đã gây tạo việc BS Hà đăng báo «chuộc con»

Mạnh gạt gù:

— Đáng lý thì như vậy, nhưng anh muốn thế, chắc em đã biết vụ ăn hàng 10 triệu anh đã thành công và cũng đáng lý ngồi đó mà thụ hưởng.

Mai cười để lộ hai hàng răng nhỏ đều và trắng bóng nàng hỏi bất chợt:

— Lần xuất trận này anh có chiến hữu hay vẫn thủ độc thân «anh hùng cô độc».

Mạnh mỉm cười vẻ đắc ý:

— Suốt cả đoạn đường anh đã, đang và sẽ đi, anh luôn luôn chiến đấu một mình, có nghĩa là không bao giờ có đồng lõa hay chiến hữu... do đó, chuyện ăn hàng này, anh chỉ một mình và 10 «chiến hữu» tưởng tượng...

Mai cười chưa dứt:

— Anh không có «chiến hữu» nhưng anh

có nhân chứng, mà em là một... Em nhắc lại, em chỉ muốn là người yêu của anh, em không đòi hỏi gì kể cả một đồng bạc trong số tiền anh mới có... Mạnh vẫn gạt gù như một cố tật, anh đưa mắt nhìn ba người đàn ông cao lớn vừa vào ngồi ở tận góc trong đang theo dõi từng cử chỉ của anh như cảnh chừng... bất giác Mạnh nghĩ đến con dao bấm tay động dây lưỡi phóng vào địch thủ, anh lầm bầm: «còn những 6 lưỡi để tặng bọn này» nghĩ thế anh hơi nghiêng mòng trong một tư thế. «Sẵn sàng nghênh chiến». Ba người đàn ông «lạ mặt» bỗng đứng cũng đi thế ngồi. Nét mặt của Mai thoáng vẻ lo âu, Mạnh nói:

— Anh thật sự với em, số tiền anh vừa «cướp được» chính bản thân anh cũng chẳng được tiêu... ngoài một ít đem chia cho bọn đàn em đói rách, còn bao nhiêu thì có việc phải dùng đến... Em hãy bình tĩnh chờ đợi quá... Một cuộc «đào chánh» sắp có anh không ở tù đâu. Em hãy nhớ câu «nếu anh vào tù, tức là anh thành công» em hiểu như vậy chứ?

— Em hiểu.

— Thôi chúng ta nên chia tay, kéo sấp có chuyện phiên tòa xảy ra... Em về ngay Saigon đi, kế hoạch công tác của em do bà Cố giao phó anh đã đích thân bị gây rồi mới lên đây... Em đừng trách anh, vì anh yêu em nên phải cứu em...

Mai gạt đầu, rồi bất chợt nàng nắm lấy tay Mạnh như để giữ từ, nhưng sự thật thì nàng giao cho Mạnh khẩu JACKER DAMES với giọng khản thiết nàng nói nhỏ:

— Anh cắt đi, đôi khi anh cần...

Mạnh nắm tay người yêu, anh mới mỗi lúc đầu:

— Cảm ơn em, anh không cần thứ đó... Vì nó gây tiếng động phiên tòa... Ừ, kể cả loại hãm thanh anh cũng không ưa dùng.

Mai gạt đầu nhẹ và đứng lên lấy tiền trả rồi đi ra... Mạnh vẫn ngồi im rút thuốc lá châm hút, ba người đàn ông có nét mặt lạnh lùng đứng đây. Mạnh mỉm cười, nhìn vào chiếc gương phía trong, anh thấy thấp thoáng ở trong đó những bóng người ở phía ngoài.

— Anh Sáu Đen đừng chống cự vô ích, anh bị bắt rồi, đó là lệnh của «cá».

Mạnh gạt gù rút mũi thuốc trên cái gạt tàn rồi ngược mắt nhìn người vừa nói giao hẹn:

— Tôi sẽ không chống cự, nếu các anh để yên cho tôi đi ra, tôi hứa là sẽ về Ty đang hoảng.

Ba người đàn ông nhìn nhau như dò hỏi, một người ra lệnh:

— Được rồi, anh đứng đây!

Mạnh đứng dậy cầm gói thuốc Méliá vàng rồi lững thững đi ra.

— Đứng hẳn, vắng thưa ông Trưởng Ty đáng, nó đã bắt cóc con tôi rồi đòi chuộc 20 triệu. Rồi nó lại bịa là tôi đăng báo lừa chuộc 10 triệu nữa.

Mạnh nhìn ông Bác sĩ rồi khẽ nhếch mép cười và đưa gói thuốc là cho ông ta:

— Ông rút thuốc cho bình tĩnh để ông nhớ là ông còn thiếu tôi 10 triệu, có ông Trưởng Ty làm chứng lúc tôi trao trả con ông theo lời ông đăng báo lừa. Ai dè, ông bần tiện nuốt lời. Đã thế còn thừa ngược là tôi đòi tổng tiền. Vâng, tiền đâu, daya!

Bác sĩ Hà run lên vì sợ, ông múa tay phân trần:

— Đây các ông xem, nó còn công khai tổng tiền tôi. Nó là thẳng Cộng Sản.

Người Trưởng Ty quát khẽ:

— Ông nói nhiều quá, mới lên xe hết.

(Xem tiếp trang 25)

Trước thềm năm Tân Hợi

KÍNH CHÚC QUÍ VỊ LÃNH ĐẠO
TINH THẦN VÀ ĐỒNG BÀO ÁP
NGHĨA HÒA XÃ TÂN SƠN HẠO MỘT
NĂM KHANG AN VÀ THỊNH VƯỢNG

TRƯỜNG ÁP
VÀ TOÀN BAN TRỊ SỰ ÁP NGHĨA HÒA

NĂM TÂN HỢI NOI CHUYỆN HEO

Con heo là một loại gia súc rất có ích lợi, thể mà thiên hạ lại khinh bỉ nó, thật tội tội nghiệp.

Người ta gán cho nó đủ điều xấu xa, mà nếu nó biết nói, chắc nó cãi lại ghê gớm lắm.

Nó chỉ phải cái tội xỉ giai thôi, mà xỉ giai đâu phải là cái tội. Thiên hạ còn xấu mồm, xấu miệng, bảo nó dám dâm nửa.

Chao ôi! nó đã vĩ: *Nói người chẳng ngần đến ta.*

Thử sờ lên gáy xem và hay, gan.

Ở đời có phải riêng loài heo là dâm dẳng đầu, mà dâm dẳng cũng là tính tốt chứ bộ, vì:

Không có dâm sao bông này ra bông.

Bao nó ăn no, lại nằm và ăn bần nửa tức là gián tiếp bảo nó lười biếng, ngu si lại không biết phép vệ sinh.

Thật là khổ quá, nó ăn no lại nằm lại càng lợi cho người nuôi nó, vì càng ăn no lại càng nhiều thì người nó càng mập ú càng bán được nhiều tiền chứ có hại cho ai đâu nào. Đó là sự nhàn nhả mà ông trời đã ban cho nó, đó cũng là tượng trưng cả tính của những người không thêm công danh, phú-nhi, chỉ mủn mủn che tai mà thôi.

Con heo đang thương hay oán ghét?

Heo ơi! lợn ơi! sao mày vô duyên thế, mày chỉ có ăn cám, ăn bèo, ăn cháo, ăn vớ-vẩn vài thứ thực-phẩm rẻ tiền cũng có khi rồi mồm, mày ăn cả «KK» nữa, toàn là thứ để tiêu-hóa lại có nhiều vi-ta-min mà còn bị khinh-khi quá cỡ thợ mộc, gán cho mày đủ thứ, nào là ăn bần, ăn tham v.v... Điều này, chắc mày không in gì chớ cái, vì suốt đời mày có bao giờ mày chịu đọc sách Vệ-sinh giáo Khoa thư đầu, hay có bao giờ mày thêm xem mục «Y-tế với Sức khỏe» mỗi tuần có chiếu trên Ti-Vi của đài «Tối Hót và Nịnh», đâu, chứ con người, nhất là những con người có học thức hẳn hoi, có địa vị cao sang lại ăn bần gấp trăm ngàn lần mày kia.

Chúng ăn một cách vô nhân đạo, ăn trên sương máu đồng loại, ăn cả trên những xác chết, lại nuốt được cả xỉ mắng, tởn, sắn, sạn, đá, vàng, ngọc thì chẳng thấy ai dâm ho he, thật là bất công,

heo chỉ bắt nạt mày, quả mày đáng thương hơn là đáng ghét!

Bởi thế, nhiều khi nó nằm phưỡn bụng, ngắm nghĩ đến thể thái, nhân tình mà không ngăn được con «lợn lòng», ấy quên, mà không ngăn được hai hàng «thủy nhãn».

Người phương Đông si và nó nào là ngu, là xấu, là lười, là dâm, còn bọn người phương Tây nữa, đồng ai làm gì mịch lòng chúng nó, hoặc khi chúng nó không bằng lòng việc gì thì lại lấy nó ra mà chửi:

«Cổ-Xon!»

Sao người đời bất nhân, bực ác đến thế. Toàn thân nó là những món ăn bổ béo, dĩ-ohi đến những chất thừa trong người nó bài-tiết ra ngoài cũng rất quý cho nhà nông. Không có nhưng chất đó thì dầu đầu tốt, rau đậu xanh.

Con Heo trong ngày Tết

Hàng năm, mỗi khi Tết gần đến là y như người ta nhắc nhở nó, nếu không có nó thì Tết chẳng ra cái Tết gì, hoặc mỗi khi Tết lễ mà không có ít nhất cái thủ-cấp nó thì lễ cũng mất.

Trong lúc con lợn đã biến thể thành một phẩm vật cần thiết cho các cuộc tế lễ và Tết nhất, thì nó cũng trở thành một yếu tố gây ra kiện tụng

Hết duyên anh đánh ba heo đuổi đi.

Khi người con gái được chàng trai âu yếm vuốt ve làm vợ, thì cô gái đã lên mặt, nói với mẹ:

Mẹ sinh con gái như tôi, đầu gà, má lợn mẹ ngồi mẹ soi

Nhưng nếu khi đã cưới về rồi, đến hôm nhai hi tức là

cung cầu lại liệt tởn, tức nó thành một yếu-tố quan-trọng cho nền kinh-tế tự túc của nền đệ nhĩ Cộng-Hòa của ta đây!

Oai ra phết!

Heo trong Văn Học

Bây giờ ta xét đến khía cạnh «văn hóa» mà người đời dựa vào con heo để răn người ra làm sao nhé.

Muốn phê-bình ai cho xác

đúng, thì:

Trông mặt mà bắt hình dong

Con lợn có béo, thì lòng

mới ng...a

hoặc khuyên người ta:

Nuôi heo kén nái

Cưỡi gái chọn hiền.

Đến những cuộc tình duyên

nhiều khi gán ép cũng vì ham

nó, để có gái phải than

Mẹ em tham thúng xôi dĩa

Tham con lợn béo...văn văn.

Khi người con gái hãy còn

tuyệt sạch, giá trong thì anh

chàng trai khăng-định:

Còn duyên anh cưới ba

heo.

Hết duyên anh đánh ba

heo đuổi đi.

Khi người con gái được

chàng trai âu yếm vuốt

ve làm vợ, thì cô gái đã lên mặt,

nói với mẹ:

Mẹ sinh con gái như tôi,

Đầu gà, má lợn mẹ ngồi

mẹ soi

Nhưng nếu khi đã cưới về

rồi, đến hôm nhai hi tức là

Ông Heo này đang ủn ỉn gạ gắm «Make Love»

Các em nuôi Heo đất bằng cách nhai ăn quả, hay bột ăn quả, lấy tiền bỏ vào Heo để dành trong những khi cần dùng chính cho mình hay gặp những dịp ủng hộ nạn lụt miền Trung, giúp quý Xuân Chiến sĩ v.v... Quả là một hình thức phát

vuơu khổ. nó đã gặp một cuộc tình-duyên rất thơ-mộng và bi đát.

Người đời thường nói:

«Kia Điều thú là loài vạn

vật,

Đầu vô tri cũng bắt dèo

bông»

thì trách chi giống lợn đa dâm

đa tình nữa, huống chi Trư

bát-Giới chỉ là một người lợn

thối.

Một bữa kia, Trư bát Giới

nhấn được thầy cho ngồi ngôi

liền lên đi chơi một mình, mục

dịch cũng chỉ là đi tìm em út,

ai ngờ gặp một biệt-thư của

một góa phụ trẻ, đẹp lại có ba

có con gái xinh như mộng, thơm

như mùi mít, dăng lên chong.

Mặc dầu mình không bỏ giai,

nhưng đã gặp gái kén chồng

mà những ba có gái đẹp như

tiên giáng trần thì họ Trư nhà

ta là đi sao đành.

Hắn liền sỏ bằng chiến pha,

áo nôm là bằng tên chông, rồi

xin vào dự tiệc.

Tưởng cuộc thì khó đến

thế nào, ai ngờ lại dễ quá. Bà

mẹ ba có tiểu thư đưa cho chàng

Trư ba có lót bằng gấm có

thêu hoa và đính nhiều hạt

xoàn, bảo rằng: chỉ nếu mặc vừa

áo nào thì gả chủ chiếc áo ấy.

Trư ta nguyên người mùi thơm

ở mấy chiếc áo bay ra cũng

đủ để mê rồi, huống chi lại

được mặc nữa. Căn gì phải

chọn ai, miễn là thỏa mãn được

con lợn lòng của hắn là được

sen hẳn vào đời một áo mặc vào

người. Vừa mặc xong, áo dần

chẳng thấy, chỉ thấy đó là một

sợi dây trời chặt anh chàng đã

dâm lại, còn gia quyến đã góa

phụ kia thì biến đầu mất dạng.

Trư bát-Giới biết rằng Phật

đã hành phạt mình và muốn

cho mình bỏ hẳn cái dục-tính

cưỡng dâm đi, nên chàng sám-

hối ngay, hết lòng cùng hai bạn

phò thủy cho đến ngày thành

chính quả.

Heo ta nghĩ đến một đấng

chứng cho mình thành Phật thì

có vẻ khoái tử quá, hẳn ta cất

tiếng cười vang, nhưng bằng

nhằm ăn bặt vì hẳn chợt nhớ

câu:

Phiếm luận của Tuấn - Phương

ở chốn thôn quê, vì:

Một miếng giữa làng

Hạt một sàng dưới bếp

(miếng dầy là miếng thịt heo)

Ấy chỉ vì tranh nhau cái thủ

lợn hay miếng «thủ» miếng

«nong» mà kiện nhau đến bán

nhà, bán cửa, có khi kiện nhau

từ đời ông đến đời cháu vẫn

chưa chịu «tốt» đấy.

Nói có đáng tội, ngày nay

tuy tế-lễ có giảm, kiện tụng

nhau hầu như không còn nữa,

nhưng người cần dùng đến nó

lại già tăng.

Nếu ta cán-bộ-hóa (!) câu

nói cho nó hợp Trình-Thẩm

Thời Sự, à quên cho hợp

thời-trang, lại quên nữa, cho

hợp với thời sự, thì muốn

tự lực tự cường, phải cần

lập những tổ-hợp để rước họ

hàng nhà heo về nuôi cho đủ

sau hôm cưới, chú rể đưa có dâu về lại mặt dăng cha mẹ vợ mà đem theo một con heo quay cắt một tai, thì đời thối! danh giá bị dưng. Câu:

Lợn cái tại

Ga cut mớ

Lai được dịp cho thiên-hạ

xi-xạo phi-nhỏ.

Ở chốn thôn quê ngày trước,

khi chưa khai-sanh ra những

tổ-hợp, thì các bà nội-trợ

dâm-dăng, đã:

Một năm sáu bảy lứa tằm,

Vải ba lứa lợn, tiền trăm

bạc ngàn

(Ngày trước mà có tiền

trăm, bạc ngàn là nhà giàu

có rồi)

hoặc khuyên người ta:

Khôn thì nuôi lợn nái

Đợi mới bắt bồ câu.

Chớ đừng nên bắt chước

những ông «đại diện» dân nào

dó, mà:

Mượn đầu heo nạo cháo

để cho bọn làm báo phanh

phui ra, thì còn thông chế gì

Dân Biểu nữa?

Nên hay không nên nuôi

Heo đất?

Như trên kia đã nói, người

ta ham nuôi lợn thịt đến nỗi

phải tổ hợp lại để nuôi được

nhiều, thì nuôi heo đất cũng

có nhiều người ham như thế,

tuy không cần phải tổ hợp.

Này nhé, phần nhiều các

em học sinh là thích nuôi Heo

đất nhất, nó vừa sạch sẽ, vừa

xinh nhè — không xấu xí như

Heo thí — chứ có thể mà các

em cưng nư như cưng búp bê,

chẳng khác nào ông lớn cưng

em út vậy.

Ông Họ Trư đang ngảnh cổ gọi mèo

Bói quẻ đầu năm

Tìm thời vận trên bả cà - phê

Trong mấy ngày Tết có một cách giải-trí lành-mạnh và vui-vẻ hơn hết là chúng ta tự xem **đầu-lũy**, hay xem cho **những** bạn tới chơi nhà hoặc **những** người xung-quanh, bằng một phương-pháp kỳ-lạ, ấy là bằng chất bả cà-phê.

Khoa bói này phát-xuất từ miền Trung-Đông, rồi nhiều người nước bên Âu-Mỹ học theo, họ chiêm-nghiệm và công-nhận là đúng.

Các bạn sẽ ngạc-nhiên và thích-thú vô-cùng khi đọc được những lời tiên-tri về vận-mạng, tình-duyên, tài-lợi, vốn-vốn... **hiện** trên mặt bả cà-phê.

Vậy muốn trở thành một **«bác-sư»** tài-tử, các bạn chỉ cần chịu khó nhớ những ý-nghĩa các hiện-tượng «thân-bi» của bả cà-phê được thể-hiện bằng các hình-thú, hình-hoa lá, hình chữ, hình số và hình kỳ-hà-học.

Cách bói

Súc một muỗng cà-phê bột, rót nước sôi cho ngấm hết vào, rồi đổ cà-phê đó lên chiếc đĩa bằng-phẳng và trắng tinh thật khô. Gạn đĩa cho nước cạn hết chỉ còn lại bả cà-phê thôi. Lấy tay phải khê dàn cà-phê cho đều rồi thổi lên mặt; nghiêng đĩa khê từ phải, song để im một lúc, các bạn sẽ thấy lời tiên-tri hiện lên rất rõ-ràng.

Các bạn chỉ cần có việc «dịch» những hiện-tượng đó là biết ngay lời tiên-tri nói những gì. Tuy-nhiên, các bạn phải có ý về những lời đoán. Có nhiều trường-hợp nếu các bạn cứ theo ý-nghĩa của hình đoán là sai.

Vì-du: xem cho một bà già hay xem cho một em bé mà lời tiên-tri nói là có hôn-nhơn thì đúng có «thành đây sao nói vậy» mà hỏng hết. Tiên thường hoặc lời khen đã không có thì chớ, có khi lại bị vỡ mặt hoặc rách sách là thường đây.

Trường-hợp đó phải đoán là con cháu bà cụ hoặc cô, dì, chú, bác, anh chị của cô bé đó có hy-tin về hôn-nhơn, mới đúng. Đại-đề cách đoán rất tế-nghị như vậy, các bạn phải có sự suy-tưởng rộng-rai và cân-nhắc thì mới đoán mười câu không sai một chữ.

Đây là một trò chơi giải-trí, nhưng rất có

thế nó giúp cho các bạn giải-quyết được những thắc-mắc được, nếu các bạn chịu khó nghiên-cứu và chiêm-nghiệm.

Xem cho người nào thì người ấy tự làm lấy như đã nói ở «Cách bói» trên.

Như chúng ta đã biết những lời tiên-tri được thể-hiện bằng các hình giấy, các hình kỳ-hà-học, hình người, hình thú v.v..

Dưới đây là tất cả những ý-nghĩa của các hình đồ, giúp các bạn tìm ra được «bí mật» về lời tiên-tri trên mặt bả cà-phê.

ĐIỀU NÊN CHÚ-Ý: Mình cầu mong điều gì thì chỉ nghĩ tới điều đó từ lúc bắt đầu súc bột cà-phê cho tới khi thấy hiện-tượng hiện lên mặt bả cà-phê.

Các đường giây:

Huyền-Trình-Tử

Đường thẳng bị ngắt: một mối buồn nhỏ
Đường thẳng bị ngắt bởi

một đường chéo: ốm đau hoặc bị tai-tiếng
Nhiều đường gợn sóng: cuộc viễn-du bằng

đường gãy: buồn-phấn, thất-bại
Nhiều đường chéo: thất bại hoặc gặp sự

Đường cong: bị lừa dối, bị lợi-dụng
Nhiều hình tròn nhỏ: có tài-lợi, có hy-tin

Hình kỳ-hà-học:

Hình tròn: thanh-công thỏa-mãn

Hình tròn xuyên qua một

đường chéo: công-việc sẽ được tại-nguyên

Nhiều đường chéo qua nhiều

đường gợn sóng: tai nạn trong cuộc viễn-du

Hình vuông đều: rất tốt, như ý số câu

Hình vuông không đều: sự đe-dọa, bất lợi

Hình tam giác: không hy-vọng

Nhiều hình tròn nhỏ: có tài-lợi, có hy-tin

Nhiều hình tròn qua
nhiều hình chéo: bị mất trọng
Hình chữ thập: tang-chế
Hình chữ thập xếp thành
vòng hoa: tai-nạn chết cho bản thân
Hình trái soan: sẽ có hôn-nhơn
Một chấm to giữa hình
trái soan: tin mừng về sanh-đẻ

Hình chữ:

Chữ A: nguy-hiểm, mọi việc phải đề-dặt
Chữ E: tốt về mọi mặt

Chữ J: nên đề-phòng tật-bệnh

Chữ X: nhiều tài-lợi, kết-quả tốt-đẹp

Chữ X và một gạch: đã đề lộ cơ-hội tốt

Đầu ngoặc kép: bị lợi-dụng

Chữ M và Chữ H: ốm-dau, coi chừng có

trái soan: tin mừng về sanh-đẻ

Chữ O: rất tốt

Chữ I có tài-lợi, bằng-lộc.

Hình các con số:

Số 1: coi chừng những người xung-quanh

Số 2: khánh-kết, thất-bại

Số 3: sẽ gặp sự tốt lành

Số 4: ý muốn sẽ thực-hiện được

Số 5: có sự bất hòa trong gia-đình

Số 6: tình-thái sẽ tới

Số 7 và 9: thành công trong mọi việc

Số 8: có việc kiện-tụng

Số 10: tài-lợi, kết-quả đẹp.

Số 13: tang-tóc đau buồn, bệnh-hoạn.

Các hình người, hình thú, hình hoa lá:

Hình người: được che-chở, được giúp đỡ

Hình chó: có bạn gái rất trung-thủy

Hình đầu chó: được an-ủi, khuyến-khích

Hình con mèo: sự phân-bội, hãy coi chừng

Hình đầu mèo: đừng nghe lời xiêm-nghị

Hình con trâu: sẽ có việc phải đi xa

Hình cá: mọi việc đều không thành

Hình cây: hạnh-phúc đời-dào

Hình đầu heo: bất đắc kỳ tử.

Hình con heo: Gặp may mắn trên mọi việc.

Năm Tân Hợi nói chuyện Heo

(Tiếp theo trang 16)

Các bà các tác là chanh,
Con lợn đùn in mua hành
cho tôi.

Mà khi lợn cần đến hành,
nó dờn hân đã đi đông rồi,
òn vui thú đầu mà cười nữa.
Chuyện Trư bát Giới là
chuyện của Đông phương, kể
hên này xin tiếp bằng câu chuyện
của Tây phương để so sánh
xem Đông Tây có gặp nhau
không nữa.

Đây là câu chuyện trích trong
tiểu thuyết Tả-lê-Mạc phiêu-lưu
kỳ của một tu sĩ người
pháp tên là Fénelon viết ra.
Chuyện đó như dưới đây:

Ghi-lư (Grillus) là bộ hạ
của Uy-Lich (Ulyssé) bị một
mụ phù-thủy phù phép hóa
thành một con heo.

Khi đã bị hóa thành heo rồi
thì con heo gốc người đó sống
hòa đồng với loài heo. Hân
không lấy thế làm khổ-sơ mà
đại lấy làm khoái trá nữa, vì
hân đã được dịp thì hành
đạo của cá tính dâm dục vốn
nằm có từ lúc hân là con người.

mà không còn cần phải chờ
đầu ai nữa cả.

Uy-Lich, chủ hân, thấy hân
biểu diễn nghệ-thuật một cách
số sàng táo-bạo quá, sợ hân
đi quá trốn mà quên phứt cái
«nhân sinh quan» của con
người, nên một hôm, kiên-
nhẫn chờ hân «trở lại» đến
lần thứ mười mấy với đồng
loại xong, mới mon men, dùng
lời ngon ngọt nhẹ nhàng nói
với hân:

— Ta chắc con sẽ lấy làm
sung sướng khi được trở lại
làm người như cũ phải thế
chàng?

Ghi-lư phát tỉnh một lúc,
rồi như thường hạ thấp quá
ngu, nên trả lời gọn thơn lòn:
— Trời ời! ai lại đại thế
nhi, cái thân được làm heo
sướng thấy rõ mà lại muốn
trở lại thành người thì họa có
là điện.

Uy-Lich tức giận lắm, si và
hân.

—Thiệt mi không biết nhục,
sao mi lại chống quên cái thế
xác và tâm tính của con người

đến thế.

— Thưa thầy, đời sống của
tôi đã thành công nếu tôi cứ
giữ nguyên cái lối heo này
mà.

Uy-Lich còn biết nói gì hơn
là chép miệng thở dài và tự
nhủ:

— Mình đã khuyên can một
điều vô ích, thì ra ở đời còn
có nhiều người muốn biến mình
thành con vật dù là con heo
để dễ bề hành sự, cốt khoái
lạc lấy mình chứ còn nghĩ đâu
đến gốc rễ nữa.

Chuyện con người heo Trư
bát Giới và con heo người Ghi
lư được đặt ra để dạy con
người phải tiêu diệt dục tính
của mình vì «Hiếu là đầu của
trăm điều lành, dâm là đầu của
muốn điều ác» (Bá thiện,
hiếu vi tiên, vận ác, dâm vi
thứ). Khi dục tính đã dứt bỏ
được thì sẽ trở thành chính
nhân như thầy tu Trư bát Giới.
Con con người ai cũng thích
tự do, mất tự do là mất hết,
thì dù, làm loài vật mà được
tự do còn hơn làm người mà
bị trói buộc trong vòng nô lệ,
anh chàng Ghi-Bát đã thực-
hiện cái tư tưởng đó.

Bây giờ đi đến phần kết

của bài phiếm luận này chúng
ta hẳn biết Heo đã đóng
vai tưởng quan trọng trong
tiết lễ tết nhất cuối hội, dạy răn
người đời thì ta cũng nên gạt
bỏ những dĩ-vãng xây quanh
con heo như: không nên trực
đầu vào ngày giờ hội (Hội bất
nghi giá thú) hoặc tránh không
nên lấy vợ tuổi Hợi và đừng
nên giao du với đàn ông tuổi
Hợi; vì:

Đàn ông tuổi Hợi rộng dài,

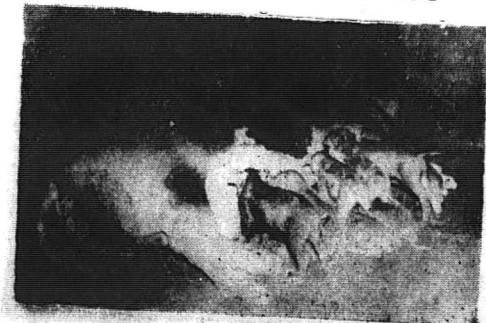
Đàn bà tuổi Hợi tẩy hai đời
chồng.

hay là:

Tuổi Hợi là tuổi long đong
Gái phù lộn chồng, trai lại
vô duyên.

Đề chấm hết, xin kính chúc
tất cả các bạn độc giả diệt
được con lợn lòng, của mình
để hoan lạc sống cuộc đời vệ
tinh tràn trề hạnh phúc.

TUẦN PHƯƠNG

Bao giờ «Mẹ VN» được thành thời, an nhàn
như bà «Mẹ Heo» này?

ĂN MANG... ĐẦU NĂM

Hà Hương Mai

Khi đến trước cửa ngôi nhà mang số 36/8, Liên dừng lại, nâng cằm thấy xôn xao, náo nức. Nàng sắp sửa được diện kiến một vị si viết truyện trinh thám nổi tiếng. Liên mở sách, đọc lại hàng rêu vật cần người trên trang 8 tờ ký sự:

— «Cần một nữ thư ký trẻ, độc thân, đánh máy nhanh, muốn làm việc trong dịp nghỉ Tết để hoàn thành một tác phẩm mới. Thu lao hậu. Hồi Người Thứ Chín, số 36/8 đường Trần Tu Vũng Tàu»

Liên gấp tờ báo lại, bỏ vào sách, mạnh dạn gõ cửa. Cảnh cửa mở ra, Liên ngạc nhiên nhìn người vừa xuất hiện, nàng tròn mắt. Người đàn ông có bộ mặt thật quái đản, hai tai dài, miệng rộng, cằm thật dài, tương phản hẳn với cái mũi và cặp mắt nhỏ, sắc. Ông ta mặc một bộ đồ bà ba xám, dáng người trung bình. Đến cả phút sau, Liên mới có thể áp ứng lên tiếng.

— Thưa... tôi muốn gặp nhà văn Người Thứ Chín.

Người đàn ông nhìn nàng mỉm cười, nụ cười kéo dài đến mang tai.

— Mời cô vào.

Liên cúi đầu, bước vào. Một mùi thơm, ấm áp, mồi mề khó chịu xông lên. Liên thấy muốn hát hò, nâng đưa mắt quan sát căn nhà. Nơi Liên và chủ nhà đang đứng là một gian phòng nhỏ, chật toàn những đồ cồng kềnh, một bộ sofa lông tây bụi, một tủ buffet khảm xà cừ có lẽ đồng từ trước khi vua Bảo Đại lên ngôi. Một cửa sổ nhỏ dẫn vào bên trong một hành lang sâu hun hút.

Người đàn ông tự giới thiệu.

— Tôi là Đình, Lê Đình. Còn cô có phải cô Liên, người đã gửi thư đến xin việc không?

Liên gật đầu:

— Thưa đúng, Thưa ông, nhà văn Người Thứ Chín có nhà không ạ?

Người đàn ông — ông Đình gật đầu:

— Mời cô vào trong nhà.

Ông ta vẫy tay, dẫn Liên đi qua hành lang, lớn một căn phòng bài trí giản dị. Một kệ sách đến góc tường đầy những sách và giấy tờ. Gần cửa sổ kê một bàn viết, bên trên có một chiếc máy chữ nhỏ và một đèn chụp đèn bàn. Ông Đình bước đến bên bàn, ngồi xuống ghế bành lớn:

— Bây giờ, xin lỗi cô cho xem giấy tờ.

Liên do dự:

— Nhưng... thưa ông tôi muốn gặp ông Người Thứ Chín.

Ông Đình gật đầu:

— Chính tôi Người Thứ Chín đang tiếp chuyện với cô đây.

Liên bàng hoàng:

— Chính ông...?

Ông Đình cười:

— Chắc cô không lấy làm lạ lắm chứ? Nhà văn nào không có bút hiệu. Hơn nữa các truyện của tôi quái đản rùng rợn, mạnh bạo quá nên tôi bắt buộc phải chọn bút hiệu đó.

Liên có vẻ hơi ngượng:

— Không! Thú thật tôi hơi ngạc nhiên là vì... Xin lỗi ông, trông ông không có vẻ văn sĩ tí nào cả.

Người đàn ông chớp mắt một hồi sáo sạo, ngỡ người ra sau vứt lại mái tóc bạc:

— Cũng đúng! Tôi bé ạ. Tôi không có vẻ gì là nhà văn. Lúc này mấy nhà xuất bản có phong trào in hình các văn sĩ ở bìa sách nên ai cũng biết mặt văn sĩ cả. Nhà văn phải có bộ mặt lằng lằng kiểu kiểu của Robert Hossein, tóc bù rời, râu ria lún phún mặc áo pull si po. Đúng thế không có Liên?

Liên gật đầu:

— Dạ, trên bìa bất cứ cuốn sách nào của Người Thứ Chín cũng đều có in một tấm hình như ông vừa tả hết.

Ông Đình phá lên cười lớn:

— Biết! Biết. Cái anh đó là ảnh mới anh bồi nhà hàng ở Nha Trang mà ông đại diện xuất bản của tôi ông ấy lừa được. Mặc dù mũ chữ hoàn toàn anh ta có dáng nhà văn lắm. Đôi khi có lẽ chính vì mũ chữ anh ta lại có vẻ nhà văn hơn chút xíu nữa. Tôi xin thú thực đó là cách câu độc giả của chúng tôi, có thông cam chứ?

Liên gật đầu:

— Tôi hiểu.

Người đàn ông dịu dàng tiếp.

— Có lẽ cô không được vui. Tôi cũng thường bị rắc rối với các cô thư ký trẻ trước đây. Các cô do tưởng tượng sẽ được làm việc với một anh chàng đẹp trai, to con, mạnh mẽ thấy gái như chó thấy... Tôi xin lỗi, nếu cô thấy phật ý cô có thể rút lui không sao cả.

Liên lắc đầu:

— Không, trái lại là đáng khác. Tôi rất sung sướng được làm việc với ông. Đây là chứng chỉ của tôi.

Liên mở ví-tay, lấy ra một xấp giấy. Ông Đình tiếp lấy liếc qua rồi đặt lên mặt bàn:

— Cảm ơn cô. Tôi tin chắc cô có đủ khả năng ghi bản thảo, đánh máy nhanh và chắc chắn vào dịp nghỉ Tết này như điều kiện tôi rao trên báo.

Điều tôi cần biết là lý do tại sao cô đến xin việc làm này trong khi cô có thể ăn Tết ở Saigon vui vẻ với người yêu, bạn bè.

Liên ngược lên, hân diện:

— Vì tôi là độc giả trung thành của Người Thứ Chín. Tôi đã đọc trong bộ sách của ông đã xuất bản.

Ông Đình liếc lên kệ sách, mỉm cười:

— Thật không? Tất cả à? Vậy cô có ý kiến gì về các sách ấy? Quyền thứ nhất.

Liên đáp:

— Quyền «Phát đạn trúng tim». Theo tôi thì phát đạn ấy trúng ngay hồng tâm, ông viết thực lắm.

— Quyền «Lưỡi dao»?

— Sắc lắm.

— Quyền «Vết thương trí mạng»?

— Hay và chính xác đến chết người đi được.

— Quyền «Lưỡi búa đâm máu» thế nào?

— Sôi động.

— Còn quyền cuối «chiếc riêu»?

— Nhân vật được mô tả rất trung thực như một cuộc giải phẫu vậy.

Ông Đình có vẻ hài lòng:

— Hay quá. Cô có óc nhận xét đấy. Cô được nhận làm việc kể từ giờ phút này. Thưa lao, Mười ngàn một tuần, cộng thêm với chi phí ăn ở, cô nghĩ sao?

— Ông rộng rãi quá. Nhưng tôi định mượn phòng ở ngoài thị xã rồi.

Ông Đình lắc đầu.

— Không được. Cô định đùa đấy hả? Cô phải ở đây, nhà còn nhiều phòng trống. Tôi lại là một đầu bếp giỏi nữa. Tôi bảo đảm với cô ăn ở đây suya hơn ở ngoài thị xã nhiều.

Liên lưỡng lự:

— Vâng, nhưng...

Người đàn ông nhìn đồng hồ.

— Cô không có gì phải sợ tôi cả. Hơn nữa có đúng là hàng xóm lắm rợn, đi cả nửa cây số nữa cũng không tìm ra một căn nhà ở vùng này. Theo chỗ tôi biết cô không còn bà con thân thuộc gì hết nên lo gì việc ai dị nghị. Còn một điều quan trọng nữa, tôi thường làm việc vào ban đêm, cô ở đêm tại đây tốt cho công việc của chúng ta nhiều.

Liên tỏ vẻ băn khoăn, nàng nhủ-mày rồi quyết định:

— Thôi cũng được. Tôi bằng lòng. Bao giờ thì bắt đầu làm việc.

Ông Đình xoa hai tay khoan khoái:

— Ngay bây giờ. Sáng ngày một tôi phải giao bản thảo cho nhà xuất bản rồi.

Liên kêu lên:

— Để sự quay vậy!

— Đúng! Đến bây giờ tôi chưa viết được một chữ nào cả.

— Tại sao thế? Ông chưa có cốt truyện sao?

Người đàn ông lắc đầu.

— Cô không hiểu gì cả. Cốt truyện không quan trọng. Có thể đọc sách của tôi chắc phải nhận thấy rằng tác phẩm của tôi khác hẳn những tác giả khác. Cốt truyện của tôi là cái gì? Nay nhé, Người Thứ Chín là một thám tử tư, luôn luôn xung tời trong chuyện. Vào truyện, hẳn gặp một xác chết của một người đàn bà đẹp. Dĩ nhiên hẳn phải bắt tay vào việc điều tra án mạng đó, trong cuộc điều tra hẳn hạ nhiều tay cao thủ và có nhiều cũng bị đập tung bưng. Hẳn gặp nhiều đàn bà đẹp, kêu gọi — khúc này truyện nào cũng phải có. Sau đó hẳn khám phá ra người đàn bà kêu gọi nhất trong số này chính là thủ phạm. Thế là ở đoạn cuối truyện hẳn thật nặng. Có thấy không? Cốt truyện chỉ là phụ không phải là điểm chính cuốn truyện.

— Theo tôi, trọng tâm cuốn truyện là việc tìm thủ phạm.

Ông Đình lại lắc đầu:

— Không đâu. Đối với độc giả thì đúng, nhưng đối với tác gia thì vấn đề chính yếu là tìm ra án mạng.

Liên ngạc nhiên:

— Thưa thực trước giờ tôi không nghĩ như thế. Ông nói hơi lạ.

— Đó là cách dựng truyện của tôi trong các tác phẩm. Trong tác phẩm nào cũng vậy chính án mạng mới là điểm quan trọng nhất.

— Hẳn ông phải xếp đặt lên những án mạng hoàn hảo?

— Trái lại, những án mạng không hoàn hảo thì đúng hơn.

— Tôi không hiểu, tại sao lại là án mạng không hoàn hảo?

Ông Đình giảng giải:

— Án mạng hoàn hảo thì còn dấu vết gì để nhà điều tra tìm ra thủ phạm nữa? Theo viên Thông kê cho biết có một nửa số án mạng không tìm ra thủ phạm.

Liên gật đầu thần phục:

— Ông biết nhiều quá.

(Xem tiếp trang 24)

THƠ

LÊ-BÌNH

Vườn Địa Đàng

MỘT

Chiều Thư Viện hình bóng em cái mặt trên trang sách và
khoảng thời gian vượt qua những cánh cửa xám lạnh lúp
Quyển XÃ-HỘI-HỌC như là một đồ trang sức trong một
đêm dạ hội.

Hoàng-Tử của em chỉ là công thức và vi khuẩn học.
Tương lai của anh chỉ là những cộng là ủa vầng đang
biến thể trong thời gian
Loài cầm thú nằm im nghe là rơi tiếng suối chảy ở một
cánh rừng mùa Đông.
Vết hằn của bánh «xe tăng» làm con đường Quê Hương
thành những hố thẳm.

Loài cầm thú không có mùa Xuân.
Nhưng anh có một khối óc chịu sự gọt rũa của Thơ Kim-
Hoàn,

Anh không là gì cả ?
Những hành tinh vẫn quay trong bầu trời.
Vần Thạch vẫn chỉ là những luồng Hải Lưu trôi đi và
không bao giờ ngừng.
Mở trí thức chỉ là đám cỏ khô chờ ngọn lửa ma trôi.
Anh ngồi đây vầng trán và tuổi đời đếm trên đầu ngón
tay khô héo.

HAI

Em dở trang sách như người lính chiến đọc những lá thư
của người yêu — Hân gục đầu vào trang thư và hy vọng..
Giáng Đường chiều nay hoang vắng như bãi chiến trường

có nhiều thấy ma
Bài du ca của Quê Hương không đủ âm hưởng kéo chúng
ta thoát buồn tay phủ thủy
Người coi kho đếm từng khẩu súng như người coi tu đếm
từng con số sau lưng tấm áo.

Bài ca Thanh Bình của Genève, Washington, Hà-Nội ở tam
mảnh đất nay thoát khỏi cuộc chiến man dã ..
Giòng sông Mississippi mặn chát những giọt nước mắt của
người lính viễn phương.

Giòng Sông Hồng và Cửu Long tô thêm phù sa màu đỏ.
Miền đồng bằng, Trung Châu,
Cao-Nguyên ngập những thấy người.
Anh lớn lên trong lòng Phú-Sa và biết yêu màu đất từ
khi biết mình còn có quê Hương

BA

Em ngồi đây vẫn dở từng trang sách.
Những chứng chỉ có là nhưng nấc thang bước vào Vườn
Địa Đàng ?
Còn anh mảnh bằng là vết tàn phá trên thân thể trong
những lần xung kích.

MTC — PCB — là AK.50 là M.79 là B.40 là AR.15..
Giáng Đường là Quân Trường.
Cầm giắc sỏi bóng là đùa rỡ trên giấy Tử Thần ở
chặng đường Chiến-Bình và những lần cận chiến.
Tương lai là Trái Hỏa Châu và Địa Đàng là năm mỡ không
có Hoa-Phượng Hoa Mai, Hoa Đào như khu vườn Giáng
Đường và Thư-Viện của em.

NGƯỜI CỬA

MÙA XUÂN

1

ĐÊM tĩnh mịch quá. Ông mơ: vô vàn bên tai. Tại sao, trời không mưa nhỉ? Giá có trận mưa, đỡ nực nội biết mấy?

Tôi khẽ cựa mình, trên chiếc ghế nhà hình chỉ còn 3 chân như muốn hất tôi xuống đất. Tôi năm im, lấy lại thăng bằng, đối diện thuốc cuối cùng còn sót lại trong bao. Những kỷ niệm lần về trong khói thuốc. Tôi chợt nhớ đến người yêu, nhớ đến bạn bè. Tuy nó, bây giờ lên lượt đã xa tôi. Có tháng đã tìm được địa vị, danh vọng. Có đứa đã tìm được Vinh Quang nơi có ghi chữ "Chi On".

Tất cả chúng nó và người yêu cũ chôn vùi trong ào tưởng, lúc này lại hiện như những bóng ma.

Hình như trời sắp mưa thì phải? Ở miền Nam mưa Thu lại là mùa mưa xối xả, tằm tã.

Bất giác tôi nhớ đến tháng ban, tháng tiết mưa. Thích yêu trong mưa và cầu được Cớt trong mưa. Nó là tháng bạn gái quí quí nhất của tôi. Cuộc đời nó là những cơn mưa tằm tã, xối xả. Những ruộng loạn của giòng nước như tình cảm nó, trời như những cơn mưa dưới chân cầu, hay ở một khúc cống rãnh nào đó!

Tôi thương nó. Riêng nó, nó vẫn đơn độc và thích đi về mưa. Nó bắt chước, kể cả những kinh nghiệm của cuộc sống. Nó thần nhiên bước, bước trên lộ trình mà chính nó đã vạch ra. Người ta, bạn bè người yêu không hiểu nó, nó cũng bắt chước. Nó sống cho nó, cho những trận mưa xối xả, cuồng loạn ấy.

Nó không ưa lý luận về đời sống của nó với bất cứ ai. Nó nam hơn song dễ thương. Tôi không hiểu bây giờ nó ở đâu. Và, nó còn thích đi trong mưa nữa hay thôi? Tôi đã xa nó từ nhiều năm. Nhưng, tôi vẫn tin nó còn sống, còn thích đi trong mưa và lộ trình bảo tằm tã của nó.

Vâng, tôi muốn tin như thế.

2

CĂN nhà tôi ở, nằm trong một con hẻm sâu hắt và có nhiều ngõ ngách thông ra

nhiều con lộ, khác nhau. Tôi mượn căn nhà này của người dân bà đã chết 7 đời chồng.

Bà ta cho tôi mượn với giá cầm tinh. Hay nói khác đi, tại tôi có cái thân hình mập đầy chất đàn ông. Ngày đầu tiên tôi tới, bà bảo tôi cứ tự nhiên để bà có thể đi Vũng Lầu với người tình.

Khi bà ở Vũng Tàu về, tự nhiên tôi có ý kiến rủ vài thằng bạn về ở chung cho vui. Đem tôi ngỏ lời, bà ta đồng ý liền. Và, tôi đã thực hiện ý định đó. Tôi quy tụ được 4 chiến tướng.

Thằng thứ nhất làm nghề thời càn Tây ở các phòng trà. Nó tên là Hoàng, nhưng tự tôi cứ quen mồm gọi nó là Hả Bá. Bỏ Hoàng, là xếp các hội bất âm ở Sài Gòn Hoàng chế nghề đưa xic chết nên nhất định không chịu "tò te" để khoe vầy, thường mượn nên đã bỏ nhà theo tôi.

Thằng thứ hai, chuyên Viên Trống "ĐA". Vần thường kể là có thiên tài về nhạc "ĐA". Bất cứ ở đâu, nó có thể ngồi được là nó có thể đánh trống "miệng" được. Nó tên là thằng Văn.

Thằng thứ ba, tự xưng là Sinh Viên nhưng chế nghề đánh võ rừng nên chèn thêm học ở phân khoa nào. Thằng này có tài viết thư tán gái. Và, nó là chuyên viên viết tự tình cho bạn tôi. Nó tên là thằng Bình (nó chính là thằng thứ tư).

Thằng thứ tư tự xưng là có thiên tài về Hội Họa. Nó cứ than vãn là Sinh không cùng ngày tháng với Họa Sĩ "Vân Gót" nếu không chưa chắc "Vân Gót" đã nổi danh hơn nó. Nó vẫn thường than thở là róc thêm nân ni van xin thằng nào để được đi đầu "triển lãm". Nó say mê vẽ tranh dân bản, nhưng lại ghét vẽ đồ thần.

Nó giải thích rằng:

— Đàn bà như một trái cây, nhìn thì đẹp và ham, hái xuống ăn thì chán và lợn ra đi thì còn gì đẹp nữa. Tôi hơn hết nếu còn muốn giữ tình yêu thì đừng lột quần áo người tình.

Khi nó lý luận như vậy thì cả bọn thường nhao nhao phản đối. Ông chuyên viên tự tình thì cãi rằng:

— Khi người con trai, người con gái (cứ gọi là yêu đi) thích nhau thì đi ra, họ phải chịu một cái tiết gì đó trên cơ thể của nhau. Thế nên họ phải được hưởng những thứ đó. Nó vừa nói đến khúc này thì tôi tấn công:

— Thôi mầy, triết sống đàn ông của mầy, chà bao giờ cao hơn rốn đàn bà.

— Thằng thôi kèn Tây phá ngang:

— Mày nói xấu Nam Nhi quá. Tôi giận cô gái:

— Thế mầy có kịp nhận rằng mỗi khi mầy muốn bắt cứ người nữ nào... mầy đều hèn không? — Thằng chuyên viên đánh trống "ĐA" bên gút gù cho đó là một triết lý thực tế. Nhưng cả bọn van cái nhau om sòm.

Thằng thứ năm (dạ thưa, chính là tôi đây ạ) có tài, rất nhiều tài và nếu không nhớ 4 tên kia nhiều khi chính tôi, tôi cha hiểu tôi có những tài gì? Tôi chỉ, hiểu rằng: tôi có tài Vô. Vô được, cả chim đang bay, mèo đang chạy. Thế nên được 4 đứa kia tôn lên hàng Đàng Trưởng.

Chúng tôi, năm đứa năm thân hình kèch cỡm. Năm tư tưởng nổi loạn. Sở dĩ, tại tôi ở được nhiều là nhờ có cái tinh chung (có lẽ trời cho) là cả 5 đứa đều thích có riêng mình một "cổ léc xong" người tình. Và nữa, tại tôi cũng có ý định là cứ chơi cho biết để đến khi trao thân gửi phận cho ai thì thôi hối hận, luyến tiếc chứ không... tởng tượng.

Tại tôi, phá làng, phá xóm kinh khủng. Nhưng được cái có cảm tình với trẻ con nên hằng xóm... cùng tui không chửi.

— Thế rồi thời buổi con trai ra đường thiếu chừng chi anh đã kể em nghe một thiên tình sử thiếu thiếu bằng nước mắt. Đó là một tình ngang trái giữa Quận Chàng Trĩn Đoàn Trinh và chàng Mac Kinh Tâm. Hai người yêu nhau và hiểu được sự trái ngang của hai giống họ thù địch. Nhưng họ vẫn yêu nhau, yêu để được hưởng sự đầy đủ đau khổ. Đó rồi, cuối cùng chàng trai họ Mac phải nhận 3 thước LƯA.

Đạo tự xử trước bàn thờ gia tộc và Quận Chàng Trĩn Trĩn cũng tự nâng ly đặc được uống từng giọt từng giọt, để đuổi theo người tình.

Phượng ơi! Anh còn nhớ khi em nghe câu chuyện này, em đã khóc thầm vai anh. Em đã nguyên rủa sự phi lý của cuộc đời. Nhưng em thấy không, cuộc đời vẫn là ngang trái và ngang trái đó đã xô con người vào định mệnh.

Riêng anh, từ lâu anh vẫn hằng quan niệm: "con người sống đau khổ bao nhiêu thì sẽ hoàn hảo bấy nhiêu. Trong

khí chiếc xe Jeep lắc lư đi là tiền lương của chúng tôi cũng bay theo. Có đứa chưa kịp ăn đĩa mì sào có loãng loãng vài cọng rau, vài miếng cá chum cá vụng ở quán Bà Tắm thì đã hết tiền lương.

Những đêm sau ngày ký tên vào sổ lương — nếu chúng tôi không giải buồn bằng cách uống rượu để thì tằm tằm, tằm ba ba để cùng "hồi tưởng" những miếng ngon quá vắng. Có đứa chỉ ước ao được ăn một tô Phở Gà đặc biệt. Ăn xong đủ có tính nguyện một tiếng lương lương, cũng chả ai thèm hồi tưởng.

Riêng tôi, vì được bạn hữu tập cho tính "văn chương lãng mạn" nên mỗi ngày lương, sau khi đã tính sổ nợ ngoài.

Quán bà Tắm là tôi lại chui vào lò cốt, nằm cuộn tròn trên chiếc ghế bố mà ôm đầu hồi tưởng. Và, bao giờ cũng vậy, khi sự hồi tưởng về ich đó vầy tròn lấy hình ảnh người yêu là tôi bắt đầu nhòm dẩy viết thư cho Phượng.

Em Phượng

Thế là đã năm năm rồi, Phượng nhỉ? Anh xa em xa kỷ niệm để mãi gọi chân trên van nẻo đờng tìm quên. Anh cứ tưởng xa em, thời gian sẽ làm phai mờ kỷ niệm. Nhưng, trái lại càng xa em, thời gian càng đưa anh tìm về ngày cũ. Em biết không, nếu anh chưa được chết chưa được già từ những anh mưu già đời của cuộc đời thì anh còn nhớ em. Quên làm sao được Phượng ơi? Có những đêm anh cố ru ngủ bằng men rượu, bằng khói thuốc cay xé với ước ao sẽ được gặp em

trong giấc mơ. Nhưng rồi vẫn vô ích, vô ích như những phút anh tìm về ào ào ngày mai. Em biết không? Mỗi khi nhớ em, nhớ đến day dứt, anh có quên em trong ly rượu đắng tẻ đầu lưỡi... nhưng rồi vẫn vô ích. Anh không thể quên được: nụ cười, bờ vai mềm mại tóc và những chiếc lông kéo dài như Vũ Trụ sẽ tan trong hơi thở của chúng ta.

Phượng yêu, em còn nhớ không? Chuyện ở Vũng Tàu anh đã kể em nghe một thiên tình sử thiếu thiếu bằng nước mắt. Đó là một tình ngang trái giữa Quận Chàng Trĩn Đoàn Trinh và chàng Mac Kinh Tâm. Hai người yêu nhau và hiểu được sự trái ngang của hai giống họ thù địch. Nhưng họ vẫn yêu nhau, yêu để được hưởng sự đầy đủ đau khổ. Đó rồi, cuối cùng chàng trai họ Mac phải nhận 3 thước LƯA. Đạo tự xử trước bàn thờ gia tộc và Quận Chàng Trĩn Trĩn cũng tự nâng ly đặc được uống từng giọt từng giọt, để đuổi theo người tình.

Phượng ơi! Anh còn nhớ khi em nghe câu chuyện này, em đã khóc thầm vai anh. Em đã nguyên rủa sự phi lý của cuộc đời. Nhưng em thấy không, cuộc đời vẫn là ngang trái và ngang trái đó đã xô con người vào định mệnh.

Riêng anh, từ lâu anh vẫn hằng quan niệm: "con người sống đau khổ bao nhiêu thì sẽ hoàn hảo bấy nhiêu. Trong

thình yêu cũng vậy, càng tiếp nhận nhiều đau khổ ngang trái thì những phút gần nhau mới cảm thấy thế nào là tình yêu.

Hình như anh đã kể em nghe câu chuyện "những vì sao" của Alfonse Daudet. Đó là mối tình của chàng Mục Đồng xứ Provence và nàng Stéphanette. Cuối cùng mối tình thâm kìa của chàng Mục Đồng thỏa nguyện. Nàng Stéphanette đã đến với chàng giữa lúc trời trở lạnh. Trong hang núi, Stéphanette đã nằm yên trên bờ vai của chàng để nghe chàng kể chuyện tình yêu của những vì sao. Chàng đã không dám nói thẳng tình yêu của mình mà chỉ dám diễn tả tình mình qua vì sao Magelone

Một đêm được ôm người yêu trong vòng tay, ngửi hương thơm từ mái tóc, từ da thịt người yêu chàng Mục Đồng đã toại nguyện và chàng có thể ôm trọn hình ảnh đó xuống đáy mộ.

Phượng ơi! Em thấy không tình yêu vẫn là cái gì đẹp nhất. Riêng về chuyện của chúng mình, kỷ niệm vẫn là những vết dao chém lằn trên da thịt. Ban đầu là những vết thương, sau là những di ảnh cho thế xác lằn lằn hồn.

Những ngày đầu yêu nhau, anh muốn nói với em cả vạn lời triu mến nhưng anh đã không đủ can đảm. Em vẫn thường trách anh là dễ tình cảm tri phối lý trí quá nhiều. Anh không cần điều đó vì sự thực anh hiền, anh không dám tự nhiên xa sống bản, vào đời tượng mà chưa chút thù nghịch. Và, anh lại hiền hơn khi định

Truyện viết cho người yêu lính

đặt quả dăm vào mắt bất cứ ai, nếu người đó tỏ vẻ yêu hơn anh.

Anh còn nhiều tật xấu nữa em nhỉ. Anh chả thèm kể nữa đâu. Anh chỉ có một niềm ao ước nhỏ là tên anh mãi mãi sống trong tiềm thức em.

Có những đêm buồn không ngủ, anh đã ngồi im bên ly rượu, lần theo khói thuốc tìm về hình ảnh em. Những đêm như thế, anh đã được sống thực trọn vẹn. Trọn vẹn trong cơn mơ. Sự cơn cơn của kẻ xa lạ kỷ niệm từ thời xưa thơ đến tuổi trưởng thành. Nhiều đêm đi giữa Đồi Lữ, bóng anh ngã đi trong như một hình tượng ma quái. Anh cảm thấy anh không còn là anh nữa từ ý nghĩ đến thể xác. Những lúc đó, anh nhớ đến em là lúc...

Em đầu đã về quê hương anh, em nhỉ? Quê anh đẹp lắm, ở đó có núi Nùng Sơn Nhị, Đền Hùng, Yên Phụng.

Nghị Tâm. Ở đó, anh sẽ dẫn em đi trên đường Cổ Ngự... ở đó anh có tất cả. Nhưng điều chắc chắn là không có em. Thăm thẳm quá Phượng ơi: Bây giờ em ra sao? Hạnh phúc thế nào?

Ngày xưa, lúc còn tựa vai nhau anh say mê tiếng nói dịu dàng của em, nên chỉ chờ để được nghe em nói... Tiếng nói đó, bờ môi đó, quán quít anh không biết đến chừng nào? Anh vẫn còn nhớ; Em vẫn thường bắt anh kể em nghe những chuyện đời anh đã đi. Em còn nhớ

... ? Những thành phố tao
... anh đã qua như Thị Trấn
khứ III, Đống Nắm, Quỳnh
Côi Phụ Dực, Công Thần, chợ
Đại, Đồng Quan và những đêm
đài vào khu 4 Cầu Giát Phú
Quý? Núi Thành, Đê Lương,
Núi Đền Rừng Thông.

Rồi có những đêm anh theo
đoàn người: "Di cư" đi sâu
vào chiến khu Bình Trị, Đức
Thọ, chợ Thượng, La Sơn
và tôi, anh đã bị tai nạn, anh
vẫn Quê Hương này và gặp em.

Phượng ơi! anh nhớ thế,
hôm em đã thấy anh yêu em lên
mực nước; anh dùng trận, và
khí chết, anh sẽ nhớ người
bạn mang chiếc nhẫn đính hôn
về... tăng em trước khi bày
kén kén bằng lòng ngực anh tha
mất trái tim. Nhưng em ái, đó
chỉ là tình yêu ước mơ. vì anh
vẫn còn sống, sống để tiếp
nhận những giá trị và đóng
những vai trò kén cơm trên
sân khấu chờ đợi này.

Dầu sao thì, anh vẫn còn
một an ủi cuối cùng: Anh còn
em, anh còn tình yêu chân
thành để vượt về anh trong
những đêm dài khó ngủ.

Phượng ơi! hình bóng của
em vẫn là thân thương trong
tim anh. Em thấy không,
những lúc anh tỉnh, những
lúc say và đam mê dù thư,
anh vẫn thầm gọi tên em. Em
là nữ Chúa của anh, em đẹp
nhất đẹp hơn cả vì sao Maque-
lone của chàng Mục Đồng
Xứ Provence.

Em à, người ta vẫn thường
bỏ: Thời gian là một liều
thuốc hàn gắn tất cả những đau
thương. Đối với anh, cuộc
đời đã nhảm lẫn vì: "Thời
gian càng làm vết thương
đau nhức thêm". Nhiều lúc,
anh muốn xa lánh tất cả mọi
người, mọi vật để về thế giới
của riêng anh. Anh đã nghĩ
chấn thương thủ đoạn để lên,
bản tính mà cuộc sống này
đã dạy anh.

Điết làm sao bây giờ hả
em? những Phỉ lý đầy ngập
trong cuộc sống, Những Đạo
lý bị cuộc đời vùi vùi trên nền
của sự sống. Có chăng là những
cái gọi là "luân thường" mà
người ta cố nhốt vào tù kinh
để bắt đầu từ phải chêm
nguồn như những vì thần linh.
Cuộc đời là thế đấy! Tôi
minh làm sao sống hơn em?

Riêng em, em đã cho anh
một tình yêu chân thành
nhất. Em đã dạy cho anh
một vòng đai trong trái tim
để bắt giữ hình ảnh em.
Thế nên, dù sao thì
em vẫn là một thực thể trong
đời sống của anh.

Anh quên sao được đêm
đầu tình trong mắt quán Cốc
bên đường. Em đã đến và đã
cho anh tim mới em để nói niềm
khao khát của cuộc tình. Anh
đau có phải là Thần thánh,
anh chỉ là một người với
nguyên vẹn bản thể của
Thượng Đế. Đêm đó, hình
như em đã khóc, nước mắt
em đã ướt ám tim anh. Anh
chưa bắt hạnh, chưa bị đời
lãng quên, anh chưa được
quyền chửi rủa hẳn học em nhỉ?
Bằng chứng là anh còn em.
Còn em yêu anh. Hình như
đó có lần em hỏi anh: "Anh

không khinh em chứ?" Tôi
sao, em hỏi câu đó nhỉ?
Tình yêu này chưa chứng tỏ
tất cả hay sao hả em?

4

TÔI trở lại con hẻm
xưa, thăm căn nhà tôi đã ở.
Bà chủ nhà tiếp tôi bằng
những cái bắt tay niềm nở.
Bà kể huyền thoại về đủ thứ
chuyện. Chuyện quan trọng
vẫn là chuyện bà lấy chồng.
Hiện bà đang sống với người
chồng thứ 9. Bà cho biết,
ông thứ 8 sống với bà
thật hạnh phúc thì lần dùng
thuốc Đeo Hải Vân mà chết.
Đề giải khuây bà dành nhăm
mất đưa chân thêm một lần
nữa.

Tôi hỏi bà ấy này hiện
đang làm gì ở đâu? Bà cho
biết ông đang làm ở hãng
RMK. Tôi chợt phì cười nói:
— Bà bảo ông đừng nên
đừng cầm xe ủi đất hoặc xe
Hủ Lồ.

Bà trợn mắt hỏi tôi:
Tôi sao? Tôi thân thiện
gọi thích?

— Chà tại sao cả, tại số
bà phải chết 12 người chồng.
Bà chả thèm buồn vì lời
nói của tôi. Bà lấy rượu mời
tôi uống. Bà cũng uống với
tôi. Bà bảo rằng "số tôi" thật
lớn dần vì yêu, và bà cứ
tiếc mãi. Giá mà đạo đó, tôi
chỉ nhích lên một tí nữa là
bà có thể cùng tôi chung sống.
Bà sẽ chiều chuộng tôi, bà sẽ
lo cho tôi đủ thứ.

Đời sống có nhiều cái hối tiếc
phủ lý và cũng có những
cái hối tiếc vô ích. Tôi biết
vậy, nhưng cứ hối tiếc và
hối tiếc.

Bất giác bà chủ nhà đã
chết 8 đời chồng khác lại kỷ
niệm của bọn "ngủ qui". Bà
kể không hết một chuyện.
Nhất là đoạn thời kỳ kén
Tây lấy nhăm từ thuốc
mày xanh của thằng Họa Sĩ
để đánh răng.

Chà là, hôm đó là sáng
Chủ Nhật, thằng Thời kén
Tây có hẹn đi chơi với người
yêu. Nó nghĩ là cần phải
sạch sẽ răng miệng cho hơi
thở được thơm tho. Thế là,
cụ Cầu Lôm cầm bó đi ăn
thuốc đánh răng của thằng
Họa Sĩ. Rồi trong lúc vội
vàng, nó đã lấy nhầm tip
thuốc vẽ màu xanh.

Giữa lúc Thằng Thời kén
đang đánh răng bằng thuốc
vết thì Phượng tới. Phượng
nhìn mỉm cười Thằng Thời
Tây, nhấc chọt phì cười. Nó
chà như Phượng cười gì cứ
thần nhiên đánh cho đến khi
răng lợi, mõm miệng biến
thành xanh hết.

Phượng cười ròn quá, Bọn
tôi chợt tỉnh giấc nhào ra,
mới nhìn vào mỉm hân cả
bọn đã hiểu có sự. Thế
là cả bọn cùng toét lên
cười. Thằng ty xung là
Sinh Viên chợt có sáng kiến
để phạt tội "ăn cắp" của
thằng Thời kén Tây. Nó bảo:
— Thường ngày, Thằng
Hoàng vẫn chế Họa Phẩm

của thằng Tân. Vậy hôm nay
nhân thế thằng Hoàng chỉ
phạm thuốc vẽ của thằng Tân,
sao để ngủ bắt thằng Hoàng
cứ để yên cái mõm như thế
môi hôn cũng khấp lên tranh
của thằng Tân. Như thế là
từ nay thằng Hoàng không còn
lý do chế tranh của thằng Tân
nữa. Bằng chứng là nó đã hôn
âu yếm và đã ghi lại dấu môi
trên môi hoa phẩm.

Nghe lời đề nghị của
thằng Bình cả bọn nhao nhao
và buộc thằng Hoàng phải
hôn. Tôi nghiệp thằng Hoàng
phải hôn đến gần 30 Họa
phẩm kể cả bức nó sáng tác
trên tường cầu tiêu. Đang
lúc vui vẻ thì thằng đánh trống
"Đa" chợt nảy ra một sáng
kiến mới nữa. Nó, thét lên
thật to:

— Ê thằng "Bú Dích", mìn
mượn anh Sáu lọ thuốc ghê!
Mày để đầu, vào lấy tay cho
anh Sáu tắm chỗ đi mày.

Thằng Hoàng đang bị thò
hình "Hân năng nghệ thuật"
nên chả còn "sáng kiến" nào
để cãi nên mõm cứ há ra như
trúng gió. Phượng cũng tỏ vẻ
ngạc nhiên không ít năng hỏi
tôi:

— Anh Hoàng ghê gì mà zũ
zũ hả anh?

Tôi làm bộ nghiêm mặt nói
thật lớn cho cả bọn cùng nghe.
— Nó ghê chỗ em à!

Phượng vẫn ngây thơ hỏi:
— Sao lại ghê chỗ?

Thằng đánh trống "Đa"
cười ríu và giải thích rằng:

— Ghê chỗ tức là ghê
"Hi-mã Lạp-Sơn" đó.

Tôi nghiệp thằng Hoàng
mặt cứ thộn ra với cái mõm
tròn vồ như miệng bát. Bất
giác thằng họa sĩ Tân vồn
và bắt tay thằng Hoàng
tôi nói:

— Cảm ơn mày, tao chỉ
phỉ cho mày có chút màu xanh
mà tao đã tốn thuốc hực để
sáng tác họa phẩm "cái sự
dối".

Thằng Bình có vẻ chưa hài
lòng sự tấn công của Tân nên
bồi tiếp thằng Hoàng một
quả nữa.

— Sao! đứng ăn vạ hay sao?
Có trả cho người ta, để người
ta tắm cho. Hay là thấy thuốc
hay tính "sang đố" luôn?

Mặt thằng Hoàng chợt tái
đi. Tôi không hiểu nó muốn
biện bạch gì không mà mới nó

run run, trong khi-bọn tôi cười
rú lên về thích thú.

Câu chuyện đi vắng đến
đấy thì dừng lại. Chai rượu
uống mừng sự gặp nhau cũng
đã cạn. Tôi nhìn bà chủ nhà
cũ, người đã làm chết 8 đời
chồng (chưa bao giờ tính con
số: "tình nhân") mới tôi ngủ
lại cho vui. Tôi lắc đầu từ
chối, bà có vẻ không hài lòng
nhưng vẫn thần nhiên tiến tới
ra cửa.

Ra khỏi con hẻm xưa, con
lẻm mang đầy kỷ niệm. Tôi
thấy tôi thật buồn. Sự có đơn
trần ngạo trong lòng. Tôi nhớ
Phượng. Nhớ những người bạn
xưa. Tôi không hiểu bây giờ
tôi nó lều bều những
chẳng đường nào và Phượng
nữa, hình phúc của nàng
ra sao?

Nghe thế rồi tôi thờ buồn
thất phung phí. Tôi bước vào
một quán nước bên đường
gọi một chai Lave để chiêu

quẩy phá hạnh phúc của
Phượng vì tôi còn yêu Phượng.
Tôi muốn người yêu của tôi
được hạnh phúc. Vì tôi chỉ
mong cầu có thế.

Một con chuột ngấp nghé
bên miệng cốc. Đôi mắt to
tròn nhìn lên trông như hạt đậu
đen ngính ngang nhìn tôi bằng
cái mũi hín hín với mấy sợi
rìa vênh vênh. Tôi cúi mặt
thờ buồn và mệt mỏi đi tới.

5

TÔI được gửi đến một
tiền đồn Biên giới. Tôi xin
tinh nguyện tới đây. Khi tôi
trình diện Trung úy Đồn
Trưởng, ông ta nhìn tôi từ
đầu tới chân rồi lạnh lùng hỏi:
— Chú mày "Ba gai" bị
đuối lên đây phải không?

— Dạ không, em tình
nguyện mà "lưng úy".

Người Đồn Trưởng nhìn
tôi thật ngạc nhiên rồi bảo:
— Tiền đồn này chuyên
chứa dân "Ba gai" chủ mày
tình nguyện tức là dân chịu
chơi rồi.

Tôi đáp lại: người Trung
Úy lại nói tiếp:

— Anh em đồn trú ở đây
thuộc thành phần chịu chơi cá
Kừ đi hành quân, anh em
chải xài có Dac và M-26.

— Dạ, em cũng không xài
dao. Em ghét xài vồ khi ôn
ào. Tiếc nên em xin Trung
Úy cho em một dĩa ăn.

— Chú có nói.

— Dạ, em xin Trung úy
dùng phát súng bất cứ là súng
gì?

Người Đồn Trưởng cười
trời tôi nói:

— Đồn ỹ, không phát
súng gì. Nhưng, khi đi Thăm
Sát hoặc phải phân tán mìn
để diệt địch cho gọn thì chế
phải lãnh súng.

Mặt tôi chợt sụ xuống,
trong khi Trung úy Đồn
Trưởng đứng đấy, tiến đến
vỗ vai tôi rồi nói:

— Đứng buồn. Súng được
phát là súng lãnh để Tự
Sát. Tất cả anh em trấn giữ
ở Tiền Đồn này đã thế: một
là về nguyên vẹn, hai là chết
chứ không bao giờ để cho
Địch bắt sống.

Nghe Trung úy Đồn
Trưởng giải thích thế, mặt
tôi bỗng sáng lên. Ông ta thân
mật khoác vai tôi nói:

— Cứ gọi mua là Trưởng,
dùng thủ lễ mua. Mình là
Lính Chiến, thân mật được
phát nào hay phút đó. Toa
xướng đây. Mua giờ thiếp
ông Thượng Sĩ người Nùng,
một chuyên viên huấn luyện
Đạo ở đồn này.

Nói rồi, Trung úy Trưởng
xếp gọn vài thứ giấy tờ
trên bàn việc. Đồng thời sửa
lại khung hình để trước mặt.
Mặt tôi chợt tái đi. Khung
hình đó không ai xa lạ. Chính
là... Thấy tôi chăm chăm nhìn
tấm hình Trung úy Trưởng chợt
vui ông ta khoe:

— Bà Đầm của mua đó.
"Em" ngoan lắm. Toa biết
không? "Em" mà dõng Lính ghê
lắm. Gần nửa năm rồi, mình

chưa về thăm. Em. Minh có xin một Sĩ Quan Phụ tá. Chắc chưa có tháng nào thích ánh giặc như Toa. Hoặc bởi mùa sống dài quá chăng?

Nói xong, Trung úy Tường khoác vai tôi đi. Vừa đi ông vừa nói:

— Tên Bà Đầm mua là Phụng. Phụng thường bảo mua: muốn hưởng phúc thì phải đình cho hạnh phúc thì phải về Linh. Phụng có lý Toa! Bằng chứng là những khi về phép. Vợ chồng quân quit nhau hơn cả tình nhân. Theo mua như thế có vẻ thú hơn là ngày nào cũng phải nhìn nhau, phải làm...dù chuyện. Kể cả chuyện cãi nhau, cãi vì ghen, vì tăng thù, nhảm chán. Tôi tới đây Trung úy Tường chốt thờ dài, tôi hỏi rất vui:

— Thưa Trung úy bà nhà có thường lên đây không?

Trung úy Tường gật đầu: điều thuốc là tôi nói:

— Trước đây có một đôi lần, sau đó mua Cẩm. Toa biết tại sao không. Vợ Linh, người yêu Linh chưa bao giờ có được hoàn cảnh dễ tới đây: A, toa có gia đình chưa?

— Chưa.

— Như thế tốt lắm.

Tôi lặng thinh theo Trung úy Tường đi một vòng trại. Tôi được giới thiệu với người Thương Sĩ già người Nùng và được ông ta giải thích vài thứ dùng Dao. Nhắc là thế phụng Dao. Theo ông Thương Sĩ Nùng giải thích thì khi muốn cầm một con Dao thì có hai cách, cách cầm chuối, cách cầm lưỡi. Cầm chuối hay lưỡi đều phải dùng sức của bàn tay. Nghĩa là không bao giờ được dùng sức của cánh tay hoặc thân hình vì như thế không những Dao không cầm mà còn đi sai đích.

Thấy tôi có vẻ ham thích "nghe chơi Dao" Người Thương Sĩ Nùng liền bắt tôi thực tập ngay. Tôi cầm 5 lưỡi Lê trong tay và phụng theo lời chỉ dẫn của ông ta. Thấy tôi nắm có vẻ thành thạo, Trung úy Tường tỏ ra thích thú. Ông hứa ngay đêm nay sẽ cho tôi đi "Kịch". Lời hứa của ông khiến tôi phấn khởi. Tôi liền "biểu diễn" mấy đường Dao thật bay bướm.

Khi tôi biểu diễn xong thì 2 người khoái quá, bèn kéo tôi xuống hầm uống rượu đế.

Trong cơn say chấp chọng Trung úy Tường bảo tôi:

— Chú mày mới tới. Tao đã có cảm tình ngay. Trông chú mày có vẻ khỏe khan quá. Chú mày có người yêu không. Và, tại sao lại đại dốt tình "nguyên tử tiền đồn này?"

Tôi vừa nốc rượu Đế vừa gạt gù trả lời:

— Tôi nhớ mang máng là có nhiều người nói: "tôi khỏe kha" — Tôi có người yêu, nhưng nặng cả chết. Tôi không muốn nhìn thấy nơi "Yên nghỉ" của nàng. Tôi xin nguyên sang Thám Sát và xin đổi lên đây đánh giặc tiêu sấu.

Trung úy Tường gạt gù nhìn tôi. Xa xa tiếng súng vọng về. Tôi chợt nhận Trung úy Tường hỏi:

— Chú mày có hay khóc không? Theo mua, đừng khóc. Vì nước mắt là hậu quả của sự yếu cang.

Nghe Trung úy Tường lý luận về giọt nước mắt như thế, tôi hứng khởi đi vào tâm sự. Tôi kể:

— Lần thứ nhất tôi khóc, lúc đó là thời kỳ kháng chiến, trên đường hành quân yểm trợ cho đồng bào tản cư về phía Thanh Hóa. Bỗng có máy bay xuất hiện. Đúng lúc đó có một bà mẹ gánh một gánh nặng. Một bên là 2 đứa con trai. Một bên là gia tài tàn tạ của bà. Khi thấy máy bay, bà sợ quá đặt đôi giồng gánh và đi tìm chỗ nấp. Hai đứa con trai cũng nhảy ra, thay vì chạy theo mẹ, bèn chúng lại đứng ở giữa đường vì tay reo hò khi chiếc máy bay nhào tới. Bà mẹ thấy thế sợ hãi, nhẩy tới giữ hai đứa trẻ. Nhưng bà vừa chạy được một đoạn thì một loạt đạn từ trên máy bay đã xé đôi lồng ngực bà. Trong khi 2 đứa bé vẫn hồn nhiên chạy nhẩy giữa Đ.

Một nhân ứng thật tự nhiên trong tôi, tôi nhẩy ra định cứu 2 đứa bé thì thùng bom "kháng chiến" của tôi, kéo chân tôi gài lại. Tôi trừng mắt nhìn nó. Nó chẳng nói, chẳng rằng quật ngang mình tôi một bả súng. M-36. Tôi ngã xuống đất lưng trắng đàn thù hại như kẻ mìn tại. Tôi nhìn lên 2 đứa bé đã là hai cái xác.

Tôi im lặng cảm hôn.

Thằng bạn vô vai tôi rồi nói:

— "Tao xin lỗi mày, chỉ còn cách đó tao mới cứu được mày. Mày biết không khi máy định dùng lên cứu 2 đứa nhỏ thì tao kịp thấy chiếc máy bay thứ 2 nhào tới (hắn thờ dài nói tiếp). "Thời buổi chiến tranh cái chết của con người không có gì đáng nói, mà sự sống mới là đáng kể".

Nghe tôi kể xong, 3 đứa chúng tôi im lặng, và uống liên miên tới khuya.

Đêm đó, trong giấc ngủ chấp chờn tôi đã mơ thấy Phụng. Tôi đi Phụng đi giữa hàng Thụ Dương ngã nghiêng. Tóc Phụng tôi là trong gió quẩn quất trên mặt tôi. Một hương vị đặc biệt từ da thịt Phụng thấm vào máu tôi. Tôi không nhớ đã cùng Phụng đi tới đâu.

Tôi chỉ nhớ đã cùng Phụng bước tới một vườn hoa. Tôi đã hôn Phụng thật nhiều trên đôi môi ướt mềm của nàng. Phụng nép đầu vào ngực tôi và xiết chặt lấy tôi như sợ tôi tan ra như mây khói. Phụng mím cười nhìn tôi và đã đi tới vào thế giới hoa mộng. Phụng đã nhí nhảnh chỉ cho tôi những vì sao trên trời. Tôi đã ngắt một cánh hoa cài lên tóc Phụng. Phụng đã nghiêng mình soi bóng trên giòng suối. Bóng tôi và bóng Phụng quẩn quất nhau trên giòng nước. Bỗng Phụng bỏ chạy thật nhanh để nháy mắt vào tôi. Tôi cũng lao mình theo nhưng ngã úp xấp vì vướng một cành hoa.

Khi tỉnh dậy, tôi vẫn thấy tôi lơ lửng trên chiếc ghế bô

Nhà Bình. Ánh Trăng xiên qua khung cửa, chiếu xuống căn phòng vắng lặng. Tôi chợt thấy Phụng đâu, tôi chỉ thấy tôi với sự cô đơn tận ngập đầu lòng. Và tiếng súng vẫn lăm lăm trên phần đất Quê Hương.

6

TÔI được Trung úy Tường tuyên vào tiểu Địch Thám sát và, đêm nay là đêm đầu tiên của tôi được đóng góp gần gũi với đơn vị mới này.

Trước khi lãnh sự mạng đi vào đất địch, Trung úy Tường tập họp 12 thành viên tại văn phòng của ông để dặn dò kế hoạch.

Khi chúng tôi tập họp đông đủ, Trung úy Tường nói:

— Đây là chuyến đi cuối năm (ông đưa tay nhìn đồng hồ — có lẽ ông coi ngày — ông làm bầm tính, rồi gạt gù) Hôm nay đã là 29 Tết rồi còn chớ gì nữa. Thời được, ta lên đường mà về ăn Tết niên vừa đẹp. Nói tới đây, Trung úy Tường chợt nhìn thấy tôi trong hàng quân. Ông ngoác tay gọi tôi. Tôi tiến tới gần, ông thân mật vỗ vai tôi, rồi nói với tất cả:

— Đây là Duy, một tay dao thiện nghệ, thích đánh giặc giải buồn, và tinh nguyện đi đây với tội mình.

Nói rồi, ông quay sang tôi, ông nói với về an ủi:

— Cố gắng lên Duy, mai về còn dự thừa thì giục Thương Xuân, mừng Tết mà. Tôi bình tĩnh trả lời:

— Da thừa Trung úy, tôi đã ăn gần 40 cái Tết rồi, bây giờ không ăn một cái, có sao đâu?

Trung úy Tường đặt 2 tay lên vai tôi bóp mạnh, đầu thì gạt gù có vẻ vui lắm. Trong khi anh em cười ở bàn tán. Bất giác, Trung úy Tường hỏi:

— Vô khí cả nhân đây đủ.

— Đây đủ.

— Nghĩa là có súng, dao, lựu đạn, dây, scang, rượu đế, vẫn vẫn và dây đủ.

— Đây đủ.

Riêng tôi tiến lên chào Trung úy và xin đạo đạt một thắc mắc: Trung úy gạt gù nhìn tôi rồi nói trước:

— Chắc hẳn muốn thắc mắc tại sao lại phải xử dụng K-54 phải không?

— Dạ phải!

Trung úy Tường cười thật tươi, rồi giải thích:

— Vô khí ở đây, tôi bảo toàn bằng cách cho vô khí hết — mỗi tuần mỗi lau chùi — Con vô khí tịch thu được của địch mang xài. Như thế vừa "tiết kiệm" được vô khí, vừa dùng súng địch bắn vào đầu địch. Hiểu chưa nào? Còn gì thắc mắc không?

Tôi chào Trung úy và trả lời: Không, Tôi lùi lại, đứng vào vị trí trong hàng quân. Trung úy Tường lại nói tiếp:

— Đây là chuyến "ăn hàng" cuối năm. Tôi mong anh em can đảm và cố gắng — Chiến thuật, chiến lược như cũ. Đặc

biệt khi phải phân tán mòng để diệt địch cho gọn, chúng ta dùng "mặt khau" bằng cách gõ hai trái Lựu Đạn vào nhau 2 tiếng. Nếu phía bên kia là bạn sẽ gõ trả lời một tiếng. Ai thắc mắc và có ý kiến gì khác?

Một chàng có mái tóc bù xù và râu quai nón bước ra rút rề nói:

— Thưa Trung úy, em đã đi coi phim: "Ngày Dài Nhất". Em nhận thấy trong phim cũng có cảnh mặt khau như thế, nên mấy người bị chết oan.

— Vậy theo chú thì sao?

— Em đề nghị tiếng Mèo kêu, bn kia trả lời tiếng chó sủa.

Trung úy Tường cười, rồi nói:

— Ý kiến hay, nhưng chó mèo ở đâu trong rừng mà sủa cần bắt từ vậy?

Cả bọn cười ồ, anh chàng râu quai nón gãi gáy lùi dần vào vị trí hàng quân. Trong khi Trung úy Tường quyết định:

— Anh em cứ xài tạm "mặt khau" của tôi đi. Và, nhớ chỉ dùng Dao. Lựu Đạn để an công. Súng để sát...

Nói rồi, ông đưa tay coi đồng hồ và ra lệnh cho anh em lấy đúng giờ theo đồng hồ của ông. Sau đó, ông mặc áo giáp. Chung quanh chiếc áo giáp đó mang theo thật nhiều Lựu đạn. Ông cũng không quên đeo theo 2 giấy mìn tự động. (Loại xung phong) và ông phát cho bọn tôi mỗi đứa một giấy, đầu do ông chốt quay lại cầm bức hình của Phụng x lên nhìn ngắm. Rồi chia hiệu sao, ông mở khuôn lá tam hình nhất vào ngực áo...

Chúng tôi dự định lên đường thì 2 người lính khác chạy vào, một người nói:

— Xin Trung úy cho chúng em đi theo Trung úy Tường lúc đầu quá quyết:

— Các anh phải ở lại giữ tiền đồn.

Người lính lại nói tiếp:

— Xin Trung úy chấp thuận cho em thấy đi 13 người...

— Chú kiên cố số 13 ha.

Ngược lại, tôi khoanh số đó... Thôi về vị trí phòng thủ đi. Còn nhiều việc cần 2 chú.

Hai Người Lính lùi đi ra. Chúng tôi lặng lẽ đi như những bóng ma.

7

CÔNG tác của Tiểu Địch tôi đêm nay là phá hủy một mặt hậu cứ Tuyên văn quan trọng của Địch trên đất Campuchia. Hậu cứ của Địch nằm cách Biên giới chừng 8 cây số đường chim bay.

Đúng 22 giờ, tiểu Địch của chúng tôi tới địa điểm. Trung úy Tường tập trung chúng tôi dưới một hố bom. Việc đầu tiên, ông ra lệnh cho âm thanh viên Liên lạc với Tiểu Địch là chúng tôi đã đến địa điểm an toàn. Kể đó, ông trái phụng đồ hành

quân để giao công tác. Dưới ánh sáng của ngọn đèn pin nhỏ xíu ông Soi rõ từng địa điểm cho từng người. Rồi ông kết luận:

— Từ đây đến đó, đi chừng mất 20 phút. Tôi tính thanh toán trở ngại 10 phút. Vậy đúng 22g30 chúng ta cũng ào ạt tấn công bằng M.26 với những tiếng thét thật lớn — Nhớ khi cần chiến thì, K.54 tay trái, đoản Dao tay phải.

Cả bọn gật đầu ghi nhận và từng người, từng người bỏ đi. Riêng tôi được Trung úy giữ lại cùng người Thương sĩ Nùng và chàng âm thanh viên. Trung úy nói:

— Tôi mình có nhiệm vụ đánh thức vào mặt tiền. Cảnh ta đã có 3. Cảnh hữu có 3 Bọc hậu và chặn đường rút lui cũng chỉ có 3, theo mua toán bọc hậu hơi yếu. Nhưng không tầm trọng lắm vì 3 thế bài kim khí đó ngang tài và lờn như Thương sĩ Nùng. Thôi chúng ta đi cho kịp giờ.

Nói rồi, Trung úy Tường trước mặt tôi như loài bò sát. Anh chàng âm thanh viên bỏ theo kế đó Thương sĩ Nùng ra đầu cho tôi tiếp và ông ta lùi lùi bỏ sau chúng.

Đêm thì đầy đặc, gió thổi từng cơn xáo xạc trên lá cây, cùm cò. Cồn trùng nh - non ai oán... Tất cả âm thanh của vũ trụ tạo thành một "Trường ca" bi thảm. Lâu lâu lại có tiếng Cóc rúc rặc buồn đến rợn người. Chợt Trung úy Tường ngừng lại, phía trước ông có nhiều tiếng xáo động và còn trùng chợt ngừng lại ta oán. Trung úy Tường vào vào nón sát âm thanh viên nói rất nhỏ:

— Coi chừng!

Trong khi đó, tôi và người Thương sĩ Nùng đã bỏ tôi tên Trung úy. Ông nói rất nhỏ:

— Phía trước có 2 Vòng gác tại nó có lẽ đang chờ

mũi súng vào chúng ta. Nếu bọn nó có kinh nghiệm gác hàng "âm thanh còn trảng" thì tại mình gặp khó khăn. Chỉ còn 15 phút tới giờ "khải hòa tấn công". Chu mảy và Thượng sĩ Nùng thanh toán mục tiêu lên. Nhỡ xảy ra chuyện.

Tôi và Thượng sĩ Nùng bỏ lên và chia 2 thành toán mục tiêu.

Thật thực, đây là lần đầu tiên trong đời, tôi được tham dự một trận đánh kỷ lạ như thế này. Tôi hơi run. Tôi có thu hết can đảm tập tành tại Dao và kiểm soát lại rồi rồi thì. Chợt có tiếng động, tôi nắm sát mặt đất, lấy mũi dao đâm nhẹ mũi sắt để để quan sát. Không có gì khác lạ, tôi nhia đứng ở đó. Còn có 13 phút nữa là tới giờ "tấn công". Tôi cố thở thật đều hòa để lấy lại bình tĩnh.

Trạm gác của Địch chỉ cách tôi một khoảng trảng đã 5 thước. Tôi làm sao tới đó? Tìm thì dường như đẹp mạnh hơn. Bất giác tôi nghĩ tới Phương và "hạnh phúc" của nàng đang nằm gọn trong ngực Trung úy Tường. Tôi phải can đảm, phải hy sinh, tôi không xứng đáng với Phương. Tôi có giữ TV Tường cho Phương bằng bất cứ giá nào. Tôi cần mặt quan sát địa hình địa vật. May quá, cách tôi khoảng 3 thước có một đồng cỏ rất thấp. Tôi phải tới đồng cỏ đó. Nghĩ thế, tôi bèn "sáng chế" ra một thứ lẩn mình. Tôi lẩn tròn mình như một khúc gỗ. Tôi thành công bước đầu. Tôi ngấm dần nhìn qua đồng cỏ. Tôi Địch gác đang nhìn gặt thì phải. Tôi tự nhủ:

— Cứ nếu đi con. Rồi con sẽ được ngủ dài dài.

Tôi thụp xuống suy tính thế thì "con mồi" của may cái "lưỡi" mũi sắt dụng vào cây. Có lẽ, tên gác đã nghe thấy!!! Tôi giật cái nón sắt và sự vớ ý của mình, tôi bèn bỏ nón sắt lấy "Mũi" "Xoa" rồi tức tốc lại.

Lại gặp kỷ niệm. Một kỷ niệm đẹp như thơ. Cái mũi xoa đó, Phương đã mua tặng tôi cách đây 5 năm khi tôi lần đầu vào Thương Xá TAX mua vải thứ lần vật.

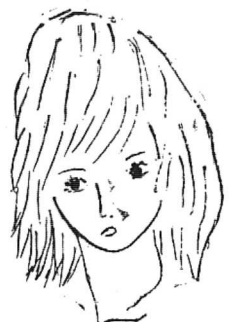
Tôi chợt nhớ lại một chuyện cái "mũi xoa" vào đầu, rồi tôi cần thận nghiêm mình "trình sát" tên gác lười biếng, về dụng của địch một lần nữa... Nó vẫn ngời yên thế cũ. Tôi yên chí lần tới sát chân Lỗ cốt của nó. Vừa lúc đó, một tiếng nổ kinh khủng phát ra. Vì đã quen với nó từ trước, nó tôi biết tiếng nổ vừa rồi là tiếng mìn.

Thôi, chết rồi! Chắc một chiến hữu của tôi đã trúng mìn của Việt Cộng? Tôi đưa tay làm dấu. Thánh Giá Tên lính gác có lẽ đã thức giấc, nó chẳng nề gì nó quẹt ngòi mìn bằng AK.47. Tôi chỉ chờ có thể là phóng mình lên tưng nó nguyên một Dao vào lưng. Nó thét lên một tiếng, quơ háng súng vào tôi. Tôi đã kịp thụp xuống và tiện tay Dao tôi đâm ngược trở lên nó ngã úp xuống rồi.

Tôi thấy cái thây ma đó xuống, đưa tay nó quệt vết

máu loang trên mặt và nhìn đồng hồ. Mặc dù còn 5 phút nhưng rồi ro tiếng nổ đã kinh động địch quân nên bọn nó nhón nhào ứng chiến.

Súng đã nổ ran từ phía và ngay lúc đó một tốp VC chạy về phía Lỗ Cốt của tôi. Như một cái máy, tôi

cần chốt Lựu đạn quăng về phía chúng. Một tiếng nổ ròn tan. Tôi trông từ trung xác người tung lên cao. Một tốp khác lại trườn tới, tôi lại tung chúng trái thứ hai. Gã lúc đó, tôi nghe rõ tiếng hét hô quân của Trung úy Tường. Tôi phân khởi bả mìn nguyên một bả AK. 47 vào căn cứ địch. Và, cứ thế tôi bắn hết số bả đạn của tên gác vừa bị tôi hạ bả đạn.

Trung úy Tường đã bỏ tôi lố cốt của tôi, ông hoảng người tôi đầy máu, ông hoảng hét kêu:

— Dục, Dục bị nặng không, ở đâu? Tôi vừa tưng trái lựu đạn vào kẻ Trung úy nằm xuống và trả lời rất gọn.

— Không sao, còn Trung úy?

Trung úy Tường vỗ vào vai tôi thân mật, rồi nói như đùa đùa:

— Tiền được chưa?

— Tôi đợi lệnh. Trung úy.

Trung úy Tường thét lên thực to:

— Biệt động Quân.

Một tiếng "Sát" vang lên và Trung úy Tường lao tới. Một loạt đạn từ phía của số bả vào vào Trung úy. Tôi thấy Tiu thét lên và lẩn nhanh trên mặt đất. Khi loạt đạn vừa ngưng, như một cái máy, tôi lấy bình sinh tưng chiếc của số đó một trái M.26. Rồi tôi nhào tới cạnh Tiu Tường Trung úy bị thương ở chân. Tôi vừa định chỉ xuống xác Trung úy vào cạnh máy bị chúi để cứu thương thì một toán VC ào ạt "xung phong" về phía chúng tôi.

Trung úy Tường bỗng dưng tôi ngã xuống, ông vụt đứng lên bả đầy mìn tự động. Một loạt mìn từ ông vọt ra, bay tới (loại mìn này cũng được dùng ở mặt trận Khe Sanh và Cộng sản kêu inh lên là vô khí "hạnh nhân". Sự thực loại mìn này chỉ là mìn Tấn công nhưng Cộng Sản bị thua đậm quá, nên kêu thế cho đỡ ngượng, thế thôi) Bọn VC như những con Thuiê Thôn lao vào vùng ánh sáng từ trên.

Bỗng từ phía sau chúng tôi có 2 tên VC khác xuất hiện, nhưng chúng chưa kịp làm gì thì đã bị Thượng sĩ Nùng nhào tới với một trái Dao thật ngon mục và là lũng ăng ta diệt gọn 2 tên Địch. Tôi khoái tự đưa tay chào ông. Ông nhao mảy, rồi thụp xuống công Trung úy Tường chạy như bay về phía Lỗ cốt do tôi chiếm được, để sẵn sóc vết thương cho Trung úy. Nhưng một lần đạn Đại Liên xẹt tới, cây tung đất cát. Cả 3 chúng tôi cùng ngã xuống lẩn nhiều vòng tránh đèn. Bỗng tiếng Thượng sĩ Nùng hét tôi:

— Bỏ Địch đó đi, Ông phải diệt mảy. Chửi song ông ta nhào người tới 2 từ Thi VC vừa bị ông hạ sát. Ông tịch thủ đạn và 2 khẩu AK47, ném cho tôi một. Trung úy Tường một. Rồi ông thét lên:

— Hãy bắn cho tôi.

Nói xong ông nhào tới: ông bả mìn đầy mìn tự động. Bức tường của tòa nhà chỉ Huy đầu nào VC bị sập một khoảng lớn. Nhưng ở Đại liên ở góc trái vẫn nhao động. Tôi và Trung úy Tường cùng Xá AK vào đó.

Người Thượng sĩ Nùng đang nhào tới... bỗng ông ngã quỵ xuống, trái lựu

Đạn trong tay ông ném lách mục tiêu. Trung úy Tường thấy vậy, thét lên rồi quăng khẩu súng và nhanh như một lần tên. Trung úy Tường phóng tới... hai trái Lựu Đạn được ném đúng mục tiêu. Ở Đại Liên cầm miết... Tôi vội nhào tới bên Trung úy Tường kết quả ông ta về phía Lỗ cốt bỏ trống của VC.

Trong Lỗ cốt, anh Âm thoại viên mình đầy máu, quần áo đặc đen màu thuốc súng đang có gọi Pháo Binh Yểm trợ. Anh hét trong máy một cách tuyệt vọng:

Hãy bắn ngay đầu tôi. Tôi đã 17 HS. Hãy bắn ngay, đầu tôi ta đã 17... Tôi đã Trung úy Tường đang lưng vào thành Lỗ cốt rồi chạy lại sân sau anh Âm Thoại viên. Nhưng rồi rồi, Pháo binh đã nhào được "Toa Đệ" và đang rút Đạn như mưa. một trên mưa Đại Pháo 105 ly ngoại mục. Và, tiếng anh Âm thoại viên can trường kia, đã hoàn tất nhiệm vụ của mình một cách toàn hảo.

Suy nghĩ tôi đây tôi cúi xuống vuốt mắt cho anh một lần chút. Giữa lúc đó tiếng máy phát lên những tia hiệu liên lạc với Trung úy Tường. Tôi vội định chụp lấy máy để trả lời và xin Trục Thăng tái thương thì một quả Đại pháo rơi cách tôi khoảng vài chục mét. Tiếng nổ vang dội và bụi cát bay mù mù.

Tôi cố bảm lấy đất, lấy xác chết của người Âm thoại viên và ghi chết lấy Trung úy Tường để khỏi bị bay lên...

Trận mưa Đại pháo vẫn tiếp tục. Căn cứ của VC đã bị Xá bả, những chiến hữu của tôi có lẽ đã đến xong ở nước! Bất giác tôi cúi mặt trên tấm áo Giáp Rách bừa của Trung úy Tường rồi khẽ khàn nguyện:

— Xin Đảng Thiêng Liêng phủ hộ cho Trung úy. Và, giúp tôi đủ can đảm tôi bảo vệ Trung úy đến hơi thở cuối cùng. Trung úy cần phải sống. Sống cho Quê Hương và cho Phương.

Khàn nguyện xong tôi xốc Trung úy Tường lên vai chạy như điên trong vùng lửa đạn tới bờ...

7

MẮT tôi chợt hoa lên. Ánh bình minh le lói xuyên thủng từng kẽ lá... tôi tưởng mỗi vừng ánh sáng như trăm ngàn ngọn giáo bạc đang phóng tới tôi.

Tôi lao đảo, đôi giày esô như muốn kéo thân tôi tới xuống. Thân hình Trung úy Tường bây giờ dường như nặng hơn, ấn người tôi còn lại...

Bỗng tôi ngã quỵ. Trung úy Tường bị ném mạnh xuống đất. Có lẽ sự đau đớn bất thường giúp Trung úy tỉnh lại, ông rên nhao nhỏ và thều thào kêu xin:

— Khát quá! khát quá! Lắm ơn cho tôi xin miếng nước.

Sự mệt mỏi đã khiến tôi thấy lười nhưng tôi chợt nhớ là tôi cũng đang khát đến khô cổ. Tôi nghiêng mình lấy Bì Đông Rượu Để ở bên hông, vắn còn đây. Cả đêm qua tôi chưa có thời giờ uống. Tôi ngửa cổ nốc một hơi dài. Rượu cay xé thêm vào căn cơ chạy nhanh trong mạch máu. Tôi thấy tôi khỏe dần chút. Tôi bở lại gần Trung úy Tường nhưng tôi chợt nghĩ không nên cho người bị thương uống nước.

Tôi nằm im thờ buồn. Giữa lúc đó tôi nghe tiếng lao xao... Tôi nghiêng người áp tai trên mặt đất. Rõ ràng tiếng chân người... và người thì phải... Một phản ứng tự nhiên của người lính chiến, tôi kiểm soát nhanh về khí. Đây mìn tự động vẫn còn nguyên... Bón Trái Lựu Đạn còn treo trên trời... Con dao vẫn còn lũng lảng bên hông và cả khẩu K54 vẫn còn nằm nguyên vẹn trong túi áo Giáp...

Tiếng chân người mỗi lúc mỗi gần hơn. Và, tôi bắt đầu nghe thấy tiếng cười nói của họ. Như một cái máy tôi tháo hai trái lựu đạn cầm chắc trong tay... gõ 2 tiếng và chờ đợi. Trung úy Tường vẫn tiếp tục tặc la! Tôi chợt đứng dậy người dậy, ném trái lựu đạn thật nhất vào họ. Một tiếng nổ chói chói cộng với tiếng thét thất thanh của họ, tôi thân nhiên can chốt trái Lựu Đạn thứ 2 ném tiếp, và nhanh như cắt tôi nhẩy tới nằm úp xấp người lên mình Trung úy Tường để che cho ông ta, vì trái lựu đạn sau tôi ném "yếu" quá.

Một tiếng nổ vang, bụi cát bay mù mù, đất rồi rào rào trên người tôi. Tiếng cười mỗi lúc càng vang im bặt. Tôi ngước mắt nhìn lên, một tên VC sống sót khờ khạo, tường chứng tôi đã

chết, định tới chỗ của. Tôi nằm im, tay để sẵn trên cán Dao... chờ đợi.

Hắn lấy chân hút tẩu rồi ra. Nhanh như chiếc "lò xo bunge" tôi ném con Dao vào ngực gã... Máu từ vết rách vọt ra, gã trợn mắt nhìn tôi, miệng định nói gì đó... nhưng không kịp, gã ngã vật xuống mồm còn há hốc.

Bản chất con người của tôi chợt sống dậy... Nội tâm tôi giao động... tôi chỉ xuống vuốt mắt cho gã, kéo gã nằm ngay ngắn. Rồi tôi lấy máu của gã phủ mặt cho gã. Làm xong công tác "từ thiện" đó, tôi thấy từ từ như muốn rời khỏi thân hình tôi quì xuống gần tai ngực người của Trung úy. Trung úy còn thoi thóp thở. Trung mồm thoáng, tôi lấy Bì Đông Rượu, giã rắng can vai áo, xé lấy một miếng thấm rượu lau mặt cho Trung úy Tường.

Vài giây đồng hồ tôi quạ tôi thấy Trung úy tựa mình lúc đó tôi mới kịp nhào ra về được ở chân Trung úy còn da gầy mẩy. Không chút suy nghĩ, tôi lấy Dao cắt khoảng quần của Trung úy, vết lựu đạn lách và bề cạnh cây xé vài cọng "Ca-Rô" vết thương. Đột ngột tôi cũng kiểm soát hết người Trung úy. Nhờ có mặc áo Giáp nên ngực ông không có vết thương nào nặng, ngoại trừ tấm ảnh của Phương đầy máu và nhàu nát.

Tôi nhìn ảnh Phương mà thờ dật. Trung úy Tường lại bắt đầu rồi là Xin nước.

Như kẻ đã đánh rồi trái tim, tôi thần chiến cợt Trung úy lên vai tiếp tục đi...

Chỉ còn khoảng 50 th là tôi đặt chân sang phần đất VN thân mến. Tôi phân khởi tiến tới.

Bỗng, tôi nghe thấy tiếng động cơ Trục thăng vang rền. Tự nhiên tôi khoé khoé phần khời lại lưng.

Tôi xác Trung úy chạy như bay qua biên giới...

Đoàn Trục thăng rồ dần... tôi đặt Trung úy xuống, lục tìm trái "Sinh nhân". Chả có lấy một trái (có lẽ lúc đi tôi quên đem theo). Tôi bới tìm cách liên lạc "Xin trực thăng tái thương". Và, tự nhiên, tôi nhớ ra chiếc khăn "mùi xoa" trắng cốt trên đầu. Tôi vội vàng tháo xuống... Chiếc khăn màu "Kỷ niệm" đã biến thành màu đỏ. Mặc! Tôi phải làm hiệu gọi trực thăng. Nghĩ thế, tôi liền cầm chiếc mùi xoa dầm máu dịch vấy tay tôi...

Một chiếc lượn gần tới, tôi nhào rồi chằng "Xá Thủ Đại liên" trên Pháo Co... Tôi vội gọi gấp rút hơn... Chiếc trực Thăng có vẻ không muốn (Xem tiếp trang 25)

Thực ra, « máy dò sự thực » không phải là một bộ máy quá lý kỳ và bí mật, như nhiều người đã lầm tưởng. Máy này đã được đem sử dụng cách đây trên nửa thế kỷ và được đem bán công khai khắp nơi trên thế giới...

Sưu tầm của Hoàng-Trí-Kim

- ★ Máy Deceptograph bằng Transistor chỉ bằng bao thuốc lá.
- ★ Từ 1946 đã có hàng vạn chiếc máy được đem bán ra ở khắp nơi.
- ★ Dùng máy này trong nhiều trò chơi, vui lạ tích thú.

MÁY DÒ SỰ THẬT

Nói dối...da thịt thành bán loan
Đề đề biết mặt người có nói dối hay không, người thăm vấn tương khéo léo đặt ra những câu hỏi « Cạm bẫy » rồi quan sát thật kỹ sự biến chuyển của nét mặt, giọng nói, hơi thở, và phải độ của người bị thăm vấn. Những quan sát như vậy cũng chưa « ăn chắc » cho lắm; Vì có những kẻ giả dối trong tội ác hoặc được huấn luyện kỹ càng trong khoa đối trá — Nhưng bọn gian điệp — hoặc bọn cán bộ Cộng-sản chẳng hạn — Đã có tài nói dối một cách « ngọt xớt ». « Sự kiện » nói dối như vেম ấy rất dễ hiểu, mục đích và lý tưởng của chúng là phải biết nói dối « như thực sự » thì mới có thể lừa ro, phân biệt, gian trá, giết người và phá rối.

Tuy nhiên « Thiên bất dung gian » — Ông trời sinh ra bọn « nói dối như vেম » nhưng lại làm cho tiềm thức của chúng chống đối lại một cách tự nhiên một hành động gian ác và phi pháp của chúng. Mỗi khi chúng nói dối, chúng có thể động kịch để lừa được người thăm vấn, nhưng ngấm ngấm trong cơ thể và linh hồn chúng, sự gian ngoa đã làm biến đổi nhịp tim và hơi thở, làm cho áp lực của mạch máu căng lên, làm cho con người nở ra rồi co lại và da thịt trở thành hỗn loạn. Cái phản ứng rối loạn của kẻ gian dối ấy, là một hiện tượng « Nhân diện Tâm linh » không sao có thể thoát nổi do ông Trời đã sinh ra.

Nhưng bộ máy dò sự thực chỉ hoàn toàn dựa trên các bản sự biến đổi của nhịp tim và hơi thở đều không đúng xác lắm, cho nên đã bị loại bỏ. Trái lại, những bộ máy dò sự thực vào sự « phản ứng nhân diện tâm linh » thì lại có kết quả mau chóng, chắc chắn và điều hòa, vì nó « đánh vào phần tâm linh tiềm tàng, vượt ra ngoài khả năng kiểm soát nghị lực của kẻ nói dối.

Bác-si Freud — Một nhà Bác học người Pháp — Ngày 14.1.1888 lần đầu tiên trước các nhà sinh vật học đã công bố một thí nghiệm lạ lùng « Nếu ta gắn hai điện cực bằng bạc trên lưng da của một người và cho truyền một luồng điện nhẹ chạy qua, ta sẽ nhận thấy tính cách dẫn điện của người đó bị thay đổi bởi những nguyên nhân thuần túy sinh lý (như nhiệt độ, thức ăn, sự hoạt động, sức khỏe của đường sự) và bởi những nguyên nhân tâm lý, tính thần và luân lý.

Năm 1900, với sự cộng tác của Bác-si Munsterberg, nhà tâm lý học Nga Tarchonoff đã hoàn thành bộ máy đầu tiên để khám phá sự dối trá, phạm pháp hoặc phi luân bằng phản ứng tâm lý của người bị thăm vấn. Liên sau đó,

sở cảnh sát Hoa-kỳ đã đem bộ máy này ra sử dụng và năm 1921, ông Vollmer TGD cảnh sát Hoa kỳ đã « chính thức hóa » bộ máy ấy. Năm 1925 Bác-si Larson sửa chữa cho bộ máy thêm phần nhạy cảm và hoàn bị nghệ thuật xử dụng máy ấy khi thăm vấn các kẻ bị tình nghi vì tội sát nhân. Kết quả rực rỡ đến nỗi hầu hết các cơ quan cảnh sát trên thế giới đều phải sử dụng máy này.

Có hàng chục quyển sách đã đề cập tới vai trò tối quan trọng của máy dò sự thực trong phạm vi xã hội, gia đình và y học : tuyển lựa các chuyên viên (phi công tài xế...) nghiên cứu... về tâm lý con trẻ trước và sau dâng (tìm ra nguyên nhân làm trẻ lười học dốt...) nghiên cứu về tâm lý học v.v...

Máy dò tội
Nhưng vì bộ máy này quá mỏng manh, cồng kềnh và đắt đỏ, cho nên sự sử dụng vẫn không được phổ biến sâu rộng. Hơn thế nữa bộ máy ấy vẫn chưa được « ăn chắc » cho lắm. Tùy theo giờ giấc, thời tiết trong ngày, tùy theo tình trạng sức khỏe và làn da của đương sự khổ hoặc đầm mồ hôi v.v... Sự nhạy cảm của máy có thể biến đổi từ 1 đến 10 hiệu quả.

Nhưng gần đây, nhờ « phép thần thông biến hóa » của phát minh Transistor, các kỹ sư Nhật và Mỹ — vào năm 1946 — đã thu gọn bộ máy công kênh kia thành một...goi thuốc lá nhỏ xíu, có thể bỏ gọn trong túi áo ngực!

Và, trong thời gian 18 năm qua chiếc máy dò sự thực (Người Nhật và Mỹ gọi là deceptograph hoặc lie detector) được đem bán khắp nơi với giá bình dân, chỉ bằng 1 chiếc Radio transistor hạng tốt (từ 5 đến 10 ngàn V.N), Hàng vạn chiếc máy đã được khách hàng mua về. Các chủ xí nghiệp thị dụng thứ hàng để tuyển lựa nhân viên và chuyên viên các Bác-si thì dùng để chẩn bệnh cho khách hàng, các bà nội trợ thì dùng để dạy dỗ con em, và dò xét động lang quân có Mayo chuột lảng nhắng gì không?

Vài trường hợp trứ danh.

Ở Mỹ, luật pháp không cho phép sở điều tra bắt buộc nghi can phải chịu đựng thử thách của máy dò sự thực. Chỉ có khi nào chính nghi can có một mực kêu oan và tự ý yêu cầu được máy dò sự thực « chứng nghiệm » cho thì sở cảnh sát mới được dùng tới máy. Le Oswald — Kẻ bị tình nghi ám sát Tổng-thống Kennedy năm 1963 đã tự ý yêu cầu được chứng nghiệm bằng máy dò sự thực. Nhưng Lee chưa được máy chứng nghiệm thì đã bị Ruby giết chết. Trong trường hợp Con trai ca sĩ Frank Sinatra bị bắt cóc cũng vậy. Sở cảnh sát đã dùng máy này để biết chắc rằng gia đình Sinatra không nói dối để làm trò quảng cáo rùm beng, trước khi tăng cường cuộc truy nã và tóm cổ bọn gian.

Nếu tội trạng của một nghi can đã được xác nhận rồi thì luật pháp cũng cấm không cho viện dẫn kết quả của cuộc thăm vấn bằng máy dò sự thực, cũng như cấm không cho viện dẫn các lời thú tội được ghi lên bằng máy ghi âm. Luật pháp đã cẩn thận như vậy là đã bảo vệ toàn vẹn nhân phẩm và sự tự do cá nhân.

Nhưng sự « cần thận » ấy của luật pháp là thừa vì người ta không thể ép buộc một nghi can phải trải qua sự thử thách của máy dò sự thực. Xin đưa một ví dụ làm bằng chứng: Nghi can X không chịu cho cảnh sát dùng máy dò sự thực vì X có tội hoặc vì X cho như thế là phạm tới nhân phẩm. Cảnh Sát cuộc cứ để X ra rồi lại và buộc máy dò sự thực vào ngón tay trái và ngón tay đeo nhẫn, rồi hỏi cung. Nhưng những câu trả lời lúc ấy của X — dù là một một câu bình thường. Một câu chữ thế

hoặc một tiếng thét — đều có phản ứng giống nhau. Kim trên n, sẽ nhảy từ vòng xanh (không có gì) qua vòng đỏ (cảm ứng tối đa) và máy sẽ không sao đo được sự thật.

Chính vì thế, ngày nay ở Mỹ và Nhật, người ta có thể đem máy dò ra dùng một cách « thả dìm » không chút ngại bợn ác mồm dèm pha chỉ trích. Những nghi can nào mà không chịu để cho máy dò sự thật thử thách, thì đó là một hình thức « nhậm tội » mau lẹ nhất, tố cáo nghi can ấy có điều gì âm mưu không dám đương đầu với sự thực, trái lại, nếu thủ phạm cho rằng hân ta có thừa nghị lực để nói dối thì bộ máy lại « lật tẩy » hân ta ngay lập tức. Lý do thực dễ hiểu, sự dối trá là một cố gắng tinh thần kết hợp với trí nhớ và trí tưởng tượng. Nghi can càng cố gắng để nói dối, thì phản ứng của hân ta càng hiện ra rõ rệt và mãnh liệt qua chiếc kim thăm dò trong bộ máy.

Sự Điều Hành

Sự điều hành của máy dò sự thực còn đề dưng hơn là một máy thu thanh bằng transistor. Tất cả bí quyết của bộ máy nằm trong nghệ thuật đặt câu hỏi của người thăm vấn hoặc trong nghệ thuật xử dụng các phương tiện phụ thuộc như hình ảnh hoặc tiếng động v.v...

Người thăm vấn sẽ không hỏi « toạc móng heo » ra bằng những câu trắng trợn như « anh có giết người không » ? để cho nghi can trả lời « có » hoặc « không » những câu hỏi cộc lốc như vậy làm cho phản ứng của nghi can trở thành mãnh liệt và tác động không đúng mức vào bộ máy. Trái lại các câu hỏi phải được đặt ra thật tế nhị, khéo léo và « lặp đi lặp lại dưới nhiều hình thức khác nhau để chờ nghi can hết đường chối cãi.

Những trò chơi lạ lùng.

Ngoài những công việc thăm vấn và điều tra mà người ta thường gán ép cho sở Cảnh Sát, máy dò sự thực còn được sử dụng trong nhiều trò chơi lý kỳ và thích thú.

Ví dụ như trò « CHƠI ĐOÁN SỐ » làm diễn hình, chẳng hạn bạn ghi 5 con số (Ví dụ như 1-2-3-4-5) trên một mảnh giấy, chọn một trong 5 con số ấy và khoanh tròn con số 3) rồi gấp nhỏ mảnh giấy ấy lại.

Bạn hỏi người bạn ấy rất ngắn, gọn và rõ như sau « Có phải số 1 không ? — « Có phải số 2 không ? — « Có phải số 3 không ? — « Có phải số 4 không ? — « Có Phải số 5 không ». Cả 5 lần người bạn kia đều phải trả lời « không ».

Nhưng vì người bạn kia đã chọn và khoanh tròn con số 3 từ trước rồi, cho nên khi bạn

Kẻ tội trứ: chưa phải là người thứ nhất
(Trích Bí kíp «Mèo Lơ Vơ»)

Trước thềm năm Tân Hợi

KÍNH CHÚC QUÍ VỊ LÃNH ĐẠO
TINH THẦN VÀ ĐỒNG BÀO ẤP
TÂN CANH XÃ TÂN SƠN HÒA MỘT
NĂM KHANG AN VÀ THỊNH VƯỢNG

TRƯỞNG ÁP
VÀ TOÀN BAN TRỊ SỰ ÁP TÂN CANH

Ăn mạng đầu năm.

(Tiếp theo trang 17)

— Dĩ nhiên, nghề của tôi mà. Tôi phải có tạo ra những ăn mạng mới nhìn thì có vẻ toàn hảo nhưng có một sơ hở cần bàn, nhờ sơ hở này Người thứ Chín mới tìm ra kẻ sát nhân.

Ông Dinh đứng lên:

— Chết, mũi tôi quên mất, vali của cô để ở phòng ngoài. Để tôi đi lấy và chỉ phòng cho cô. Cô cần sửa soạn lại, đi đường xa mệt lắm.

Ông ta dẫn Liên lên một phòng khá xinh trên lầu, dẫn cô:

— Phòng tắm ở cuối hành lang, dưới phòng của tôi và phòng chứa đồ. Có cửa tự nhiên, tôi ra vườn một lúc, hoang hóa ở miền biển đẹp lắm.

Dinh chào Liên rồi bước đi. Đợi cho ông Dinh khuất bóng, Liên nhanh nhẹn lách vào trong phòng ông ta, lục soát đồ đạc. Nàng hành động thật nhanh nhẹn. Không thấy gì lạ, liền bước sang phòng chứa đồ. Cửa phòng được khóa kỹ nhưng thật nhẹ nhàng, chỉ một lúc Liên đã mở được khóa.

Những gì Liên trông thấy trong phòng khiến nàng thấy mình được đền bù xứng đáng với công việc khó nhọc. Liên chăm chú lục lọi trong phòng, khi nằng chợt nghe tiếng động, quay vội lại thì đã muộn. Ông Dinh đứng sừng sững ở cửa phòng từ lúc nào. Vẫn bằng giọng nói dịu dàng, Dinh lên tiếng.

— Có tìm gì thế?

Liên đáp:

— Tôi tìm cái tôi muốn tìm. Nàng chỉ tay vào số đồ vật vừa lấy ra từ một chiếc rương: — Một khẩu 38. Webley tự động, giống hệt khẩu súng được tôi đã trong cuốn «Phát súng trúng tim». Một con dao găm loại đi săn (còn ngòi) ở gần như trong cuốn «Lưỡi dao...». Con dao quân kia đã trong cuốn «Vết thương tử mạng», còn định máu ở mũi dao... Lưỡi của này, cuốn «Lưỡi búa đâm máu», chưa được lau sạch máu. Con chiếc riu chắc chắn phải là chiếc riu được dùng trong cuốn truyện chót của ông...

Dinh liếm môi:

— Đúng, đúng hết. Đến bây giờ tôi không đầu gì có nữa. Như tất cả các tác giả văn chương chân chính, tôi cũng dựa tác phẩm của tôi trên kinh nghiệm cá nhân. Tất cả chất liệu đều được rút ra từ cuộc sống.

— Từ sự chết thì có!

Dinh nhún vai:

— Thì có khác gì đâu? Chúng ta không nên cầu về tiền tiết qua.

Liên ngắt lời:

— Thế mà ông gọi là tiểu tiết à? Ông vừa thú nhận chính ông đã là thủ phạm của 5 vụ án mạng.

Dinh chậm rãi:

— Để tôi nhắc lại cho cô nghe. Năm vụ án mạng trong 5 năm chỉ là một phần nhỏ trong số 75 ngàn vụ án mạng hoàn hảo, theo thống kê. Như thế đâu có thấm thía gì so với sự đóng góp của tôi cho kho tàng văn chương thế giới? Ông ta bước đến gần hơn, giọng dانا lại: — Tất cả chúng ta đều có bản năng sát nhân trong đầu óc. Từ những cô gái xinh đẹp như cô cho đến những ông bà già lụ khụ, ai cũng thế cả. Chính bản năng sát nhân thức dậy cô, là động cơ bắt buộc cô đọc truyện trinh thám, giết người. Như thế, người viết loại truyện này cũng bị bản năng thúc đẩy, có điều sự thúc đẩy mạnh hơn thôi.

Liên phản đối yếu ớt:

— Điều ông nói không chứng tỏ cái gì cả.

— Tôi không cần chứng tỏ gì hết. Tác phẩm của tôi đủ nói lên tất cả. Trong 6 năm qua, tôi đã đi khắp nước dưới 6 cái tên giả, 6 lần hóa trang, kết quả 5 người đàn bà đã xuống mộ. Nhưng có nghĩ cho kỹ, tôi đã cứu được biết bao nhiêu người khác? Nhờ sách của tôi, những cô gái như cô, những thanh niên trẻ, những ông già bất mãn đã giải tỏa bớt cái ý muốn giết người, họ thỏa mãn bản năng sát nhân của họ bằng cách đọc sách. Như vậy tôi đã trực tiếp ngăn cản trăm ngàn vụ giết người. Thực tế là như vậy đó. Trên phương diện văn chương có lại không vậy công nhận tác phẩm của tôi rất có giá trị đó sao?

— Đồ sát nhân. Tôi ghê tởm ông rồi đó.

Dinh xoa tay:

— Bình tĩnh nào, cô làm tôi nhớ đến một người ở Đà Lạt, người mà...
Liên ngắt lời với một giọng thành thạo.

— Bà góa phụ chết ở Đà Lạt. Người ta tưởng bà ta nguếch bộ sưu tập súng của chồng để lại rồi tai nạn xảy ra. Ông viết về một trường hợp tương tự trong cuốn «Phát súng trúng tim»...

— Phải đây.

Liên tiếp:

— Rồi cô gái chết ở Cần thơ. Người đàn bà bị cắt cổ ở Nha Trang, có casi bị chém ở Đà Nẵng.

Ông Dinh làm bầm:

— Đứng kễ nữa. Dư rồi. Như thế đủ cho tôi biết cô lục phòng của tôi không phải vì tò mò, cũng như việc cô đến đây không phải vì ngẫu nhiên. Hân cô phải là...

Liên gắt đầu hành diện:

— Phải. Tôi là nữ nhân viên Tổng Nha Cảnh Sát.

— Tôi đã nghĩ từ đầu rồi cơ mà.

Liên tiếp tục:

— Thưa ông Lê Dinh hay gì đi đó, việc hóa trang và đổi tên giả của ông dành lạc hướng điều tra của chúng tôi được ít lâu. Sau đó chúng tôi nhận ra rằng có sự trùng hợp giữa các vụ án mạng thực với các vụ án mạng trong sách của ông. Cùng một thứ vũ khí, cùng một địa danh giúp chúng tôi tìm ra đầu mối.

Nói từ đây Liên cảm khâm 38 webley tự động chia thành vào Lê Dinh.

Lê Dinh cười ngất rồi bông đùa:

— Cô quá xứng đáng là nữ nhân viên tuyệt vời của Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia. Nhưng cô chưa dứt khoát với cái «Đàn Bà tính», cô vội quá — cô quên mang theo khẩu súng P. 38 của cô cất trong vali, nên tôi đành phải cầm dùi cui cô đấy. Liên chợt tái mặt, trong khi Lê Dinh cười sáng sủa như con Quái Thú.

Dinh cười:

— Cô cần đảm bảo linh quả nên ngu, khẩu 38 webley của tôi làm gì cơ ạn. Chà tin, cô cứ bắn coi.

Liên bình tĩnh, nghiêm chỉnh bóp cò trong khi Dinh bước lại gần, gần hơn. Có không là được đâu! — Chỉ trong nháy mắt, Liên đã bị rơi hai tay ra sau, cô ngơ ngác như dây giặc. Lê Dinh — Người đàn ông từ tốn nài nỉ tóc giả màu bạc ra khỏi đầu đặt xuống bàn, lần lượt gỡ kính, mặt nạ da, rằng. Chỉ trong giây phút, trước mặt Liên là một thanh niên vạm vỡ, mặc một chiếc Pull đỏ sẫm, hân vượn vại, thoải mái: — Thế này trông khá hơn phải không có Liên.

Liên cố gắng nhớ năm giờ ra khỏi miệng:

— Trời ơi! Giống hệt bức ảnh trên bia sacn.

Người thanh niên cười!

— Đúng, tên bồi bán ở Nha Trang cũng lại là một trò bịa đặt của tôi. Cảnh sát khó biết rõ ai là Người Thứ Chín. Họ không biết gì về chúng tôi cả.

Liên thắc mắc:

— Ông nói chúng tôi là nghĩa gì?

Người Thanh niên cười khoe hàm răng nhọn như chó sói:

— Tôi đã kể cho cô mà cô không nghĩ ra à? Những nhà văn viết truyện trinh thám, ăn mạng chúng tôi sở dĩ nổi tiếng vì truyện chúng tôi viết rất thực. Tất cả chất liệu đều lấy từ thực tế ra. Và một việc ngẫu nhiên — chúng tôi đều có khuôn mặt, hình dáng giống nhau. Có còn nhớ thuyết của Cesaro Lombroso về «týp» người sát nhân không? Đầu phải chỉ có mình tôi. Và cũng đâu phải chỉ có mình tôi biết hóa trang, biết lấy tên giả, viết văn bằng bút hiệu.

Giọng hân nhả lại, từ thẳm:

— Cô nghĩ xem. Người thứ Tám là Ai? Lương Quân là Ai? X.13 là Ai?

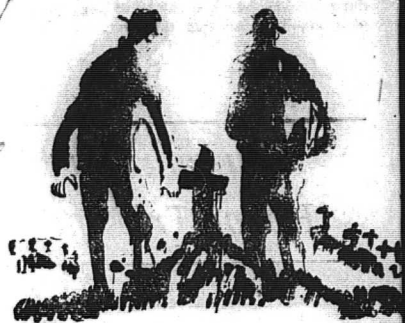
Liên lạc giọng:

— Không lẽ họ đều là...

— Không tôi chỉ đặt giả thuyết thôi. Tôi lấy trường hợp tôi làm thí dụ điển hình ấy mà. Tôi cho Cô biết các người viết truyện trinh thám đều đầu tiên đặt, ăn mạng trong tiểu thuyết được gây động trên một ăn mạng thực. Tôi đã cho cô biết vấn đề chính của tôi là đặt ra một ăn mạng không hoàn hảo để nhân vật chính của tôi có thể tìm ra thủ phạm. Mà khi biết sơ hở của một ăn mạng, có nhiều tôi phải tìm cách hoàn thành một ăn mạng hoàn hảo chứ gì? Để trở thành một tác giả viết truyện trinh thám, tôi phải lao luyên về cách giết người là dĩ nhiên rồi.

Liên cố gắng cự mình nói lỏng dấy trời:

— Lần này ông không thành công đâu. Cảnh sát sẽ truy ra...

Người thanh niên nhún vai:

— Truy ra ai? Tôi đã bỏ lốt hóa trang hồi này. Có trời mới nhận ra tôi trong lối hóa trang mới. Và nếu họ tìm Người thứ Chín, họ chỉ có đến được cái tiệm ăn ở nhà trong là cùng. Hơn nữa, lần này họ sẽ tưởng có tự từ.

Liên ngạc nhiên:

— Từ từ?

— Đúng thế. Tôi đã viết sẵn một bức thư tuyệt mật đặt dưới nhà. Trong cuộc đi dạo trong vườn hồi này, tôi nhớ ra tôi còn cái này hay lắm...

Hân rút từ trong góc phòng ra một sợi dây thừng dài, ném lên xà nhà một đầu, quay lại nhìn Liên, đôi mắt nàng mở lớn, tuyệt vọng; hân tiếp với một giọng tiếc rẻ:

— Tôi hiểu cảm nghĩ của cô trong lúc này. Tết nhất mà chết xa nhà. Nhưng công việc gấp rút quá, sáng mắt tôi phải đưa bạn thảo cho nhà xuất bản rồi:

Người thanh niên vừa nói vừa cúi xuống thắt nút sợi dây, trông vào cô nàng...

Bản thảo cuốn «Vòng dây oan nghiệt» đến tay nhà xuất bản ngày mùng ba Tết, cuốn sách in ra gây một-phong trào rầm rộ trong giới phê bình cũng như độc giả.

Có lẽ Tổng Nha Cảnh Sát là chưa có ý kiến về cuốn sách bởi vì tất cả công cuộc điều tra của họ còn đang tiến hành. Riêng những độc giả trung thành của Người Thứ Chín vẫn tiếp tục chờ đợi quyển sách sắp xuất bản theo lời quảng cáo.

Trong lúc đó, ở Saigon, trong một xóm ngoại ô vắng vẻ, một người đàn ông trung niên, đeo mặt đến từ ngu nơi nhà một góa phụ trẻ.

Một buổi sáng, người ta thấy ông ta bước sang tiệm hàn xi cách nhà góa phụ một con hẻm.

Ông chủ làm ơn bán lại cho tôi nửa chai át xit nguyên chất. Tôi đang cần để hàn lại mạng tôi sau nhà...

Hân vừa nói dứt lời, một người đàn ông la mắt đã tới cạnh hân, với cử chỉ thật lễ độ, người đàn ông nói:

— Chào ông Nhà văn Trình thám Người Thứ Chín. Xin ông cho phép tôi tự giới thiệu. Tôi nhân viên của Tổng Nha Cảnh Sát Quốc-Gia hân hạnh mời, ông Nhà văn «tội ác» Người Thứ Chín đi ăn sáng.

Người Thứ Chín đưa tay phác họa một cử chỉ phân vân nhưng nhân viên của Tổng Nha đã nhanh nhẹn gõ cáp công sáng loảng vào tay hân. Ngay lúc đó, một chiếc xe Jeep màu xanh trắng xích tới...

HÀ HƯƠNG MAI

Trước thềm năm

Tân Hợi

KINH CHÚC QUÍ VỊ LÃNH ĐẠO
TINH THẦN VÀ ĐỒNG BÀO ẤP
TÂN HÒA XÃ TÂN SƠN HÒA MỘT
NĂM KHANG AN VÀ THỊNH VƯỢNG

TRƯỞNG ÁP

VÀ TOÀN BAN TRỊ SỰ ÁP TÂN HÒA

Đuôi bắt mùa Xuân

(Tiếp theo trang 14)

6

5

Lão Ba kéo một hơi dài, điều thuốc Lão soi trên ngọn lửa... Lão ngửa cổ thở một lộn khói đặc, nhấp giọng bằng một hớp nước trà rồi đặt xe điều xuống bàn. Lão nhìn Mạnh bằng một giọng bức tức, Lão vang tục:

— Đã có gan ăn cướp phải có gan chịu đòn, khai mệ nò đi, cho người ta đỡ mệt!
Mạnh mỉm cười giọng bình thản:
— Thì tôi đã khai hết mà cụ vẫn không tin.
Lão Ba gõ mạnh xe điều xuống bàn bức bội:
— Anh nói chó không nghe được, đi cướp 20 triệu rồi còn sắp đặt để thêm 10 triệu mà chỉ có một mình... thằng con nít cũng đếch tin nổi.

Mạnh lễ phép:
— Thứ cụ sự thực là như thế.
Lão Ba nói với ý kiên minh.
— Thì là anh chối mệ nò đi cho người ta dễ hoàn tất hồ sơ, dằng này anh lại nhân là có tông tiền... ừ, tôi công nhân là anh cần đảm khắc thường, tôi nói thật là từ 2 chục năm nay giữ chức Trưởng Ban Điều Tra tôi chưa từng gặp tên nào như anh... tôi bảo thực cho mà biết, vì lý do sống cá nhân, vì nỗi cơm của vợ con mà tôi sẽ phải dùng đến «Chuyên môn» để lấy cung thí phẩm lần đây... anh cũng ở trong nghề ăn lương mà biết lấy.

— Thứ cụ tôi biết và đoán được tất cả những «chuyên môn» điều tra... nhưng tôi không thể khai khắc được nếu tôi chưa chết.
— Nghĩa là anh một mình, và có tông tiền.
— Vâng.
— Anh tên gì?
— «Nguyễn-văn-Mạnh tự Sáu Đen, căn cước số 331.332.333, cấp tại Saigon ngày 12.12.1960...
— Tôi hỏi tên không thôi, anh còn ai?
— Cụ đọc trong căn cước có ghi.

Lão Ba vỗ bàn đánh đập một cái rồi quát:
— Tôi hỏi anh... Đây liệu hôm đừng dùng Mạnh ngồi im. Lão Ba nhồi thêm một điều thuốc lão vào rồi châm lửa hút, Lão hỏi tiếp:

— Quê quán mày ở đâu?
— Dạ Bắc Việt.
— Nhưng tỉnh nào chứ?
— Dạ Hà Nội.
— Năm 1945 mày làm gì?
— Ăn chơi ở khu Ngã tư sở chỗ có 4 con chó đá và Mã cá.

Kể đó...
— Phiêu bạt trên Cao Bắc, Lang làm con nuôi ông tu Trưởng giòng Nùng Chi Cao.

— Mày giỏi võ lâm phải không? Dân Mai Động khét tiếng Giang Hồ Thảo Khẩu mà.
— Dạ có thể vượt nhà giam này được...

— Tao biết, tao biết mày có nhiều thành tích giang hồ... Chiến đấu một mình không đồng lõa và chiến hữu... Tao hỏi thực. Số tiền 20 triệu mày giao cho ai, vậy mày?

— Tôi chẳng giao cho ai cả, cụ cứ coi như tôi đánh rơi mất và đừng đặt dấu hỏi vào vợ tôi... vì hẳn hoàn toàn không biết gì... Lão Ba lại đập bàn quát:

— Thằng này vô lý... thôi được tao dùng «chuyên môn» để xem lòng can đảm của mày tôi đâu...

— Nói thế, rồi Lão quát gọi những chuyên viên tra tấn để nói chuyện với Mạnh rồi Lão bức bội bỏ đi...

... Một trái dấm rơi vào mặt Sáu Mạnh làm máu ứa ra ở mép, Mạnh đưa tay quệt ngang bình thần nói:

— Tao bảo thực cho mày nhớ, nếu mày không đủ tài đánh chết tao thì thôi... tao vốn có máu thù dai...

— Này để này!
Cả một cái vô bằng gỗ với sức mạnh khùng khỉu rơi vào gáy... Mạnh ngất đi, nhưng chiếc võ không chịu ngừng...

... Sáu Mạnh tỉnh dậy, nhưng anh không thể mở mắt vì ánh sáng của ngọn đèn «điều tra» quá khùng khỉu... bên tai anh vẫn vang vọng những câu hỏi được lặp đi lặp lại nhiều lần... Mạnh siu đi vì sức nóng...

... Sáu Mạnh được đánh thức bằng một luồng điện chạy qua cơ thể... Bên tai Mạnh vẫn vang vọng những câu hỏi lặp đi, lặp lại nhiều lần...

— T H U A cụ, tui tui đã dùng mọi cực hình mà Sáu Mạnh vẫn khải một mực, không thêm một điều mới là nào... Xin cụ cho lệnh và sáng kiến. Lão Ba thở dài thậm thợt, Lão lầm bầm:

— Hồng, Hồng... nhưng nó là đi vắng đời tôi... tôi khâm phục nó — tôi chịu nó, để về nhà nuôi già cho vợ...

Người «điều tra» nghe không rõ những câu than thở của Lão, nên lại hỏi:
— Xin cụ cho ý kiến?

Lão Ba bức bội:
— Đánh đập tra tấn kèm kẹp. Tàu Thủy, Tàu Ngầm, ghề điện... Ta đã hết phương tiện và hình cụ chỉ còn một cách... à, mà không được, không thể được nếu nó chết thì tui mình phải chết hết...thời được anh cử về người cho khỏe, anh để tên Mạnh cho tôi khai thác...

...Sáu Mạnh được ngồi đối diện rhem một lần nữa với Lão Ba. Nhìn thân thể Mạnh gây guộc bầm dập vì công cuộc kết thúc «hồ sơ» của Lão — Một niềm ảm hận loang chạy trong tâm hồn — Lão Ba dịu dàng nói:

— Tôi nói thật, tôi quý anh như con, nhưng nhiệm vụ và bổn phận tôi đã làm thân thể anh đau đớn...Anh quả nhiên can đảm — Anh đã thành công trong cảnh bạc đời anh. Tôi nói thật, hơn 50 năm sống, cho đến bây giờ tôi mới được nghe một cuộc «ăn hàng» táo bạo, và rất khoa học, anh đã chứng tỏ sự thông minh lỗi lạc của anh...và, bao giờ cũng thế Nhà Tù là nơi Chôn Tái những Tinh Hoa của Xã Hội!

Lão Ba nói với đầy ngưỡng mộ, hút điều thuốc Lão, hăm giọng bằng ly Trà Tàu gạt khói. Sáu Mạnh vẫn ngồi yên nhìn Lão và vững trán Mạnh xếp lại từng nếp suy nghĩ, Lão Ba rót thêm một ly nước mời Mạnh...Mạnh nhận ly nước bằng một cử chỉ lễ độ...Lão Ba nói tiếp:

— Nội vụ do anh chủ diện hết sức tinh vi, anh đã dùng tinh hoa của nghề để chống lại nghề...Nhưng có một điểm phi lý là: không có đồng lõa, anh đã làm người nghi phải bức mình vì không thể tin...

Mạnh đã uống hết ly trà Tàu...Tâm hồn Mạnh tịch đặc sau những trận đòn điều tra khốc liệt...Mạnh đặt ly xuống bàn, lão Ba rót thêm, Mạnh cảm ơn rồi nói:

— Nếu cụ đã chịu vụ này tôi đã kết hợp tinh hoa nghề nghiệp cùng trí thông minh thì cụ phải nhận nhận rằng tôi hành động một mình vì lý do rất dễ hiểu mà cụ đã thấy thể hiện là lòng can đảm của tôi.

Lão Ba gạt gù nhìn Mạnh, tâm hồn già nua can cõi của Lão bỗng dâng lên một tình thương và Lão có cảm tưởng Mạnh không phải là tên tội phạm và là một đối tượng đặc biệt, Lão rút ngắn kéo lấy hộp kẹo lạc, bắt chợt Lão thấy con dao bấm của Sáu Mạnh, Lão cảm con dao bấm trong tay tung nhẹ nhàng...Lão hỏi:

— Giữa thời đại văn minh cơ khí mà anh vẫn dùng thứ khí giới này sao...súng anh đâu?
Sau câu hỏi, Lão mở hộp kẹo lạc mời Mạnh.

Mạnh tiếp nhận và trả lời:
— Tôi vốn ghét súng vì nó gây tiếng động phiền toái. Và lại, tôi vốn thiện dụng dao hơn... Cụ có tin rằng tôi hạ địch thủ có súng trong tay chỉ trong nháy mắt không?

Lão Ba gạt gù và bắt giác mỉm cười tỏ vẻ mến phục:

— Anh có giận tôi không?
— Điều đó quả nhiên không? Nhưng tên được chỉ định điều tra tôi có hơi mạnh tay trong cuộc khai thác.

— Anh chả nên thù hằn? vì tội này dưới quyền cậu Cẩu.

Sáu Mạnh uống chút nước trà, rồi chậm rãi trả lời:

— Trong hồ sơ có ghi lại một đoạn đi vắng đáng buồn, đó là lúc tôi lưu lạc ở miền Thượng Du sống với một giòng họ hào hùng, kết quả những năm sống đó họ đã dạy tôi nhớ ơn, nhớ oán và cả hai lễ đó tôi đều phải trả...

Tôi còn nhớ, trong những ngày đầu rời ngưỡng cửa gia đình, Tôi bị đời bắt lừa, xô đuổi như một con chó ghẻ, tôi ngủ ở chợ và sống bằng những đót mĩa sấu, những mẩu dứa (thơm) thừa mà người đời cắt bỏ... Tôi cảm thấy đời sống từ trước đó... Mà cụ thử nghĩ xem: «Cuộc đời, có gì đáng sợ hơn là đã sống được một cuộc đời... Tất cả đã về phẫn, thoa sơn, đã mua một đặc biệt để rồi khi đã nằm được lợi điểm, họ bắt đầu những mưu mô, những tiểu xảo để lừa lọc, để phản bội. Nhất là những người giàu có học thức hay trí thức họ đã có

một khả năng phi thường trong cảnh bạc đời họ... Nên tôi đã nổ phát r... yên là phải diệt hết cho cuộc đời đầy thống khổ này hết đi một phần sâu một độ... Chắc cụ còn nhớ khuôn mặt méo mọ, hèn hạ của tên «Thần Chủ» của tôi khi phải đối diện với tôi, hẳn hẳn nhất nên chỉ biết xử dụng c... một thứ khi giới là «TIỀN» để tự vệ, để mưu cầu hạnh phúc... Do đó, tôi chẳng đại gì mà không nằm lấy được điểm đó, và đối với loại này, chỉ có quả dấm — con dao, công sự này bạo mới có thể ăn tiền của chúng được... Tôi không muốn dùng câu nói «thù đời hay hận đời hoặc vịn có nghèo đói để làm đối tượng trả thù thành toán... mà tôi đã suy luận và nhìn ngắm hành động của bọn đó ư làm những việc... chẳng hạn việc bắt con Lão bác si rồi tống tiền... Thứ thật việc cụ tôi đã hành diện vì sự thanh khiết, nên các trận đòn điều tra của cụ đều trở thành vô ích... Cụ biết không, cuộc sống của tôi còn đến ngày hôm nay là nhờ và chỉ nhờ những thành công... và thực cụ với một kẻ say sưa với sự thanh công và sống với lòng, kiểu hành như tôi... thì thưa cụ, bằng cách nào để tôi có thể chấp nhận kẻ đồng lõa tham dự vào đời sống của tôi?

Lão Ba ngồi im lặng, hút thuốc Lão, ăn kẹo lạc và uống Trà Tàu để nghe Mạnh nói những diễn biến đời hân và những tình tiết đó, rồi nhấm nhấm một mẩu sắc đặc biệt không giống bất kỳ một chi tiết nào trong bất kỳ tác phẩm nào mà trong đời Lão đã đọc, đã nghe... Bởi thế cho nên, lòng khâm phục đã kéo dài quá xa bốn phần và trách nhiệm «Trưởng phòng Điều Tra» mà Lão đã đeo mang trong suốt 20 năm — Lão bắt giác thở dài và đuổi bắt đi vắng.

Bên ngoài, từng tràng pháo nổ đồng, mùi thuốc pháo phảng phất. Lão Ba chợt vỡn và đứng dậy. Sau cái ngập ngừng vài giây hăm Lão nói:

— Lần đầu tiên trong đời tôi. Bộ cứng giao Thưa để ngồi chấp cụ... Mà có lẽ phải là chấp cụ nữa — Tâm sự với đi vắng thì đúng hơn. Thôi bây giờ là năm mới — Tôi chúc anh gặp nhiều may mắn...

Sáu Mạnh vội đứng dậy cất ngang:
— Xin cảm ơn cụ và tôi chúc cụ: Vạn sự như ý.

Lão Ba cười khi rời khỏi hân:
— Như ý cái con khi. Lệnh của Trung ương thì một đảng. Lệnh của «Cậu» và Công an Miền Trung lại một ngà. Tôi muốn về hưu mà không được. Thôi, anh chờ tôi, tôi về xông đất rồi mang đồ nhậu vào «tự mình» lại rai ăn Tết mừng Xuân.

Sáu Mạnh cười rồi gạt gù nói:

— Thứ cụ, chả đâu gì cụ — Tôi cũng có tết xông đất nhà tôi.

Lão Ba trừng mặt nói như đe dọa:
— Anh đừng làm khổ tôi nghe. Anh nhớ rằng hệ thống cảnh phòng ở đây cần mại lắm. Tôi khuyên anh không nên để bọn gác thực nòng súng vào sáng một Tết. Sui tận mạng đấy. Và lại, sinh mạng anh đã được «đủ lượng» bảo vệ. Anh khôn ngoan lắm. Tiếc quá tôi già rồi mới có dịp học khôn.

— Dạ thưa cụ quá khen, và xin cụ cứ yên tâm, tôi làm Mai Động mà.

Lão Ba gạt gù đi ra — Pháo vẫn nổ vang vang và liên hồi. Sáu Mạnh tiễn gần đến bên chân song sắt. Ngoài trời Bình Minh đã lộ dạng, vạn vật hơn hồ mừng Xuân. Từng đàn Bồ Câu tung cánh bay lượn, có đôi gò nhau tình tự trên nóc nhà. Sáu Mạnh thở buồn khi thấy con Mèo đen tung mình nhảy vào con Chim Bò Cáo đang đậu trên một Cây Mai gần đó.

Bắt giác Sáu Mạnh nhìn đến Mai và lời hứa của mình....

LÊ-TRỌNG-TAM

Ngưỡng cửa mùa Xuân

(Tiếp theo trang 22)

đáp xuống... và ngay lúc đó một loạt đạn nổ ròn tan. Đất cát bắn tung toé, tòi, ngã vật xuống nhưng có bỏ lại gần để che đạn cho Trung úy Tường.

Trong cơn mê sảng tôi nghe rõ tiếng Trung úy Tường thều thào bên tai tôi:

— Hưu chiến rồi mà! Ai đốt pháo mừng Xuân vậy? Cầm đốt pháo, cầm nổ súng... cầm... cầm. Nghe tôi đây, tôi muốn xin nhưng vẫn cần đủ thông minh ghi nhận: Tôi và Trung úy Tường đang nằm dưới một góc Mai trên «ngưỡng cửa» ranh giới Việt-Miền.

Tôi có thù hằn tận lực đưa tay nắm lấy góc Mai. Hoa Mai rơi tơi tả xuống, người chúng tôi... Tôi hiểu mai vì tôi những trạng Pháo TẾT nổ ròn tan trong tiềm thức.

DYA VỚI ĐIỆP VỤ « MARTINE »

★ Bài của Ký Giả BLACK AND WHITE

Từ hơn tháng nay, báo chí cứ gặng co mãi về vụ «Tim con» của Tổng Thống Cộng Hòa Trung Phi J.B. BOKASSA, trong khi báo TRINH THAM vẫn lặng thinh (Ngoại trừ việc Lệnh Bà Lớn về vài chữ chúc lành trong mục An Oản Giã Hô)

Do đó, Độc Giả khắp nơi gửi thư hoặc «Phản» tới tập về cơ quan DYA hỏi thăm, tại sao không lên tiếng về vụ «Bà Xi» hay Martine «Trắng Đen». Và cũng có vị lại mắng mỏ là cơ quan DYA bắt tãi và vẩn vẩn.

Đứng trước những câu hỏi chính đáng của Độc Giả và Thần Chủ Trưởng cơ quan DYA vẫn giữ thái độ lặng im. Suốt ngày, lão hết đi ra, lại đi đồ làm ra cái điệu suy nghĩ ghê lắm. Rồi dùng một cái lão biệt tích.

Các Thám Tử Từ của DYA được ám binh bất động vì theo «Cỗ lẹn» Lão trưởng DYA đi vắng thì tất cả phải ở nhà coi nhủ. Và, nếu còn chút cốt thương, tình nghĩa thì đi nhận xác về mà chôn.

Bởi lẽ đó, khi đặc báo lại càng thấy sốt tiết hơn. Tin tức về Lão Xếp DYA thì mật mù tằm cá. Còn tin về Martine 3 thì tràn ngập thị trường... Chử nghĩa. Anh em DYA sắp sửa era quân» thì ông đứ đừ của cái PTT tới, trao cho một Điện Tin nguyên văn như sau :

Ta đang rơm chơi ở «Niu-Đoóc» (Stop) Martine 1 Martine 2, hai đứa điều là «gái đen» cả (Stop) ta đã tìm ra Martine 3 (Stop) T.T. Bokassa đã xác nhận và cảm ơn DYA (Stop) Martine 3 hiện đang giao cho cụ Quân Tượng cất kỹ ở Lăng Cha Cả (Stop) T.T. Bokassa nhận lời sẽ sang VN đóng đém từ tịch nhận Martine 3 (Stop) vì danh dự của DYA, vì quốc thể, ta ra lệnh DYA phải giăng lưới an ninh, bảo vệ sinh mạng Martine 3 (Stop) riêng Thám Tử K, L, M, N, O, P, Q, (thất hiện của DYA) phải đi cho bằng được đường giây... nổ vụ Martine (1 và 2) HẾT.

TRƯỞNG CƠ QUAN DYA

Khi nội dung bức điện được loan báo trong cơ quan DYA xong, lập tức được dịch ra đủ thứ tiếng để gửi cùng khắp Vê Trự. Và liền đó, cơ quan DYA tập họp Ba quân học tập «Điện tín» của Xếp DYA.

Buổi họp, được đặt dưới quyền hô mệnh của Xếp Phó DYA. Mở đầu phiên họp Xếp phó DYA nói :

— Tiền tây các bạn bây giờ ai cũng đang cần hành diện và chiến thắng của DYA. Vậy, trước khi vào việc, chúng ta hãy cùng suy tôn Trưởng cơ quan DYA chút lấy thảo, đồng thời để thêm chút hành và lảng hái...

Xếp phó DYA vừa xuống bệ thì 1001 cái miệng ngoác ra hoan hô ầm 1. Khi bầu không khí sôi men. Chiến thắng lừng càn, xếp Phó DYA mới ăng ăng nói :

— Đây là một điệp vụ làm về vang cho xứ sở, và cũng là một kỳ công của DYA. Do đó, tôi hân hoan tường trình với các bạn kế hoạch tâm Martine 3 của Xếp ngồ hầu giúp chúng ta Học tập báo về «Bí mật» Vụ Martine 3. Theo như tôi được biết thì : T.T. Bokassa đã nhờ Mật Thám Tây tìm cụ mẫu viên chính trong xứ sở đây bắt tãi vì chiến tranh này. Và, Mật Thám Tây đã «tăm» ra em

BA-XI (tức Martine 1) đem qua Trung Phi nộp T.T. Bokassa để lập công cho ngành Mật Thám Ngoại Giao. T.T. Bokassa đã hân hoan nhận BA XI là con rồi đem ra triển lãm trước Quốc Dân Trung Phi nhân ngày Quốc Khánh.

Rồi dùng một cái, tờ nhật trình TRẮNG ĐEN của anh Việt Định Phương tục gọi là tờ báo Cậu Chó đã đánh hơi ra Martine «foremost» thứ 2. Nhờ có đánh hơi (có thể gọi là giác) thần sầu qui khốc này, báo Cậu Chó bán chạy như tôm tươi.

Những tờ nhật trình đứng đắn có tờ Trình Thám thì lặng thinh để mặc cho cụ Ngoại Ta và mật Thám Tây xoay vần. Ngoại trừ tờ DA VÀNG của Người Đánh Chó Nguyễn Lý Tường xưng phong: «nhỏ vô ăn có bằng cách có tờ «Cậu Chó» phang lia». Anh Chú Nhiễm Cậu Chó ức lòng bên cụ đem tên bố anh Duy Thái Tổng Thư Ký DA VÀNG ra sủa ầm 1... và vẩn vẩn.

Đứng trước cái tờ deo mặt : Ông Địa, cả kệ đề câu Đốc gia của cả 2 tờ nhật trình, Trưởng cơ quan DYA chỉ tùm tùm cười bụng — (trong khi đó tư luận lại để tội là có bản tay lông lá CIA thò vô) — cười mãi rồi Lão Xếp DYA

bắt mệt, bèn nhân ngày Chúa Giáng Sinh, Lão kiểm soát sang Ngũ Giác Đài (Mỹ Quốc) để ăn Tết Dương Lịch mí Lão Trưởng Cơ quan CIA, và, rồi loay hoay thế nào, Lão Xếp «MÔI RƠ» (xin Ngại Tổng Trưởng Phạm Kim Ngọc vui lòng cho bọn cơ quan muốn hai chữ MÔI RƠ với phần luật giang hồ» của chúng ta lại tãi ra Martine 3.

Sự tìm ra Martine 3 này quả là một kỳ công của ta. Vậy, tôi mong các bạn công tác chặt chẽ trong việc :

— Bỏ phòng An Ninh cho Martine 3

— Chuẩn bị đón tiếp T.T. Bokassa nhìn Martine 3 vào đêm Trừ Tịch Tân Hợi (cần nói với nhà Đèn Tẩy Giao Chỉ cúp điện để việc giữ An Ninh riêng cho T.T. Bokassa được yên ... mãn)

— Thất Hiên của DYA phải nghiêm chỉnh thi hành lệnh của xếp DYA là phanh phui tất cả sự thật và chỉ phanh phui sự thật... Gã Xếp Phó DYA vừa ngừng lại để lấy hơi bằng bắt Tà Trươi xanh khói thì Thám tử K (một trong Thất Hiên của DYA) đặt ngay vấn đề :

— Chả cần phanh phui thì cả nước vẫn biết tãi ngoại giao của nước Đệ Nhị Cộng-Hoa VN được đặt dưới tài lãnh đạo anh minh của cụ ngoại Trần văn Lâm rồi — Bằng có là cụ ngoại ta giống T.T Bokassa một điếm là Martine 1 cũng giống Martine 2 nghĩa là giống quan điếm của Xếp DYA là «Cả 2 đều là Đen hết». Vậy, bây giờ thì T.T Bokassa lại nhận Martine 3 do cơ quan ta «tăm nã» ra nữa. Như vậy, T.T Bokassa hơn cụ ngoại ngồ của ta 1.

Sự chênh lệch do sự «Ba phải» này có thể làm ta héo nên ngoại giao của ta từ lâu vẫn tươi tốt. Bằng chứng hùng hồn là đã có một lần Bộ Ngoại Giao Ta đánh điếm chúc Bình an, hạnh phúc cho một Tổng Thống đã... về quê từ khuya... Do đó, việc trước tiên, chúng ta phải triển lãm bằng có về Martine 3 để gọi thủ huê cho cụ ngoại ngồ ngăn của chúng ta trước đi.

Song song với việc chung bằng có và đứ kiện Martine 3, chúng ta còn có bốn phần minh xác mí báo Cậu Chó rằng : Đây chỉ là một «Mission Impossible». Nếu không, ông Việt Định Phương lại bảo rằng : mình cạnh tranh

bán báo rồi lối bố mình ra mà chửi thì nhục lắm.

Điều kế tiếp cái Song Song đó là việc phải chụp ảnh mẫu cho Martine 3 ngồ hầu tránh chuyện «Trắng Đen» lẫn lộn. Và lại, nhan sắc của Martine cần được đề cao hơn 2 Martine kia, bằng có là Martine 3 Mỗi phon phớt... Hồng. Răng trắng và óng ánh như Kim Cương soi rõ từng thớ lưới dò au.

Thám Tử K nói một hơi tới đây thì cù toa về tay vang ròn như pháo Tết. Riêng Xếp Phó DYA thì nước nờ khen Thám Tử K sống... giá.

Theo tôi thì T.T. Bokassa khôn lắm. Cái khôn của ông trước là làm cho Dân ông cảm động về lòng can đảm của ông. Sau là, ông trình diện khuôn mặt : Nhãn, Đẳng, Tri, Tín với Á Đẳng ta. Nhưng rồi, ông ta vẫn bị bà chị «Trắng Sáng vườn chè» Ở Điện ven Sông, cạnh thành trong vắn để bao bọc BAXI đến lúc...lầy chổng. Như thế, chúng ta nước ta có nhiều hiền tài hơn xứ Trung Phi. Tôi nói như thế có nghĩa là :

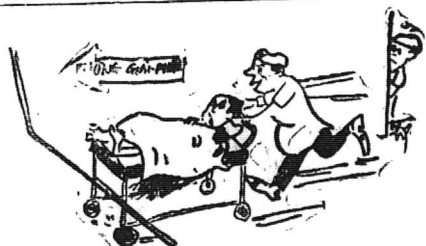
Xứ Trung Phi là xứ Kim Cương vậy xá vì một thời «hào quang» mà không mua đứt tãi lòng rớt tãi, tươi mát của bà Chị «Trắng sáng Vườn Chè» để bà Chị còn chút tia hy vọng được làm mẹ hoặc «nàng dâu» Cháu Phi trong tương lai !

Gã Phó Xếp DYA thuyết giảng tới đây phải ngừng lời để dành cho trận phay tay... nổ ròn tan.

Năm phút sau gã mới có khoảng trống nối tiếp chương trình :

— Nói tóm lại, công là quên tư diện của xếp gồ về đã rành rành vụ Martine 3. Vậy các bạn ai nấy về vị trí mình. Riêng nhóm Thất Hiên của DYA phải lên đường ngay kẻo không kịp. Chúng ta chỉ còn có vài giây nữa là phải đón tiếp T.T. Bokassa, bằng chứng hiển nhiên là Nhà Đèn Giao Chỉ đang nhấp nháy báo hiệu «tạm nghỉ sửa chữa»... Và, đường như xa xa có tiếng chó sủa đón giao thừa bằng ánh sáng Kim Cương của xứ Trung Phi...

BLACK AND WHITE

— Ồ! tôi đi để đưa mà ?

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Kính chúc Quý Khách và bạn hàng một năm mới vui tươi và hạnh phúc

ÔNG BÀ GIÁM ĐỐC

HÃNG KEM FUJI

265 Trương-minh-Ký

GIA.ĐÌNH

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Nhân dịp xuân về, hãng AN-PHA PHIM chúng tôi trân trọng kính mời quý khán giả thưởng thức một xuất phẩm điện ảnh VIỆT NAM mà quý vị hằng mong đợi, tại 4 rạp lớn ở Thủ Đức :

REX - ĐẠI NAM - VĂN HOA (ĐÀ KAO) - VĂN HOA (SAIGON)

Tại REX và VĂN HOA (Đà Kao) khởi chiếu từ : 23.1.71 đến 27.1.71
Tại ĐẠI NAM và VĂN HOA (Saigon) khởi chiếu từ : 23.1.71 đến 14.2.71

TIẾNG HÁT HỌC TRÒ

● TIẾNG HÁT HỌC TRÒ :

Một cuốn phim tình cảm xã hội với đầy đủ những chi tiết gay cấn, hấp dẫn, táo bạo, hồi hộp, đau thương khiêu gợi, nóng cháy như men rượu đầu xuân.

★ TIẾNG HÁT HỌC TRÒ :

Đam mê—Thơ Mộng—Ướt át—
Một cuốn phim của mọi thành phần, của mọi lứa tuổi mà tất cả quý khán giả sành điệu không thể bỏ qua được trong dịp đầu xuân này...

★ Với thành phần tài tử ưu tú nhất hiện nay :
THANH LAN ★ HUY CƯỜNG ★ THU HƯƠNG ★ BẢO AN ★ ANH PHONG ★ LINH CHI ★ MẠNH DŨNG ★ NGỌC PHU ★ KIM DUNG

Do AN-PHA PHIM thực hiện

Đạo diễn : THÁI THỨC NHA ☐ Hình ảnh : REMIGIO — YOUNG ☐ Giám Đốc sản xuất : THÁI THỨC NHA

Tân Bình, Gia Định số 99 Quốc lộ 1 Xã Tân Sơn Nhì

Có gì lạ ?

CHỢ MỚI VÀ THƯƠNG XÁ BÀ QUEO

- ★ Các Bà nội-trợ muốn mua rau cải đủ loại với giá rẻ tiết kiệm ngân quỹ gia đình. Các Bạn hàng buôn bán các chợ Saigon, Chợ Lớn, muốn mua rau cải tại gốc hãy đến mua tại Chợ Mới khu Thương Xá Bà Queo.
- ★ **Hợp chợ từ : 3 giờ sáng đến 8 giờ sáng**
- ★ Muốn mua cá thịt tươi mời đến Chợ Mới khu Thương Xá Bà Queo vào buổi hợp chợ
- Chiều từ : 15 giờ đến 20 giờ**
- ★ Cần mua phố đầy đủ tiện nghi, giá rẻ vừa ở vừa buôn bán ngay mặt tiền mời đến Chợ Mới và Thương Xá Bà Queo hỏi ông Hoàng Khanh.
- ★ Muốn giải trí văn nghệ dịp Tết mời đến xem tại Chợ Mới và Thương Xá Bà Queo.

Máy dò sự thật

(Tiếp theo trang 23)

hỏi «Cố phải số 3 không?» thì dù người ấy trả lời «không» hoặc yên lặng không nói gì, kim trên máy dò sự thực vẫn nhay qua vòng màu đỏ và có nghĩa nói dối. Lúc đó bạn có thể «đánh cá một triệu đồng ăn một» và quả quyết rằng người bạn kia đã chọn con số 3.

Khi chơi trò đoán số như vậy, người bạn không hề bị mắc cảm tội lỗi mà máy vẫn còn «nói toạc» ra được là nói dối. Còn gặp trường hợp nói dối để che dấu tội trạng hoặc lừa lọc người thăm vấn thì mặc cảm tội lỗi sẽ làm cho đương sự có những phản ứng mạnh mẽ tiềm ẩn trong cơ thể và đầu óc, và những phản ứng ấy sẽ bị máy dò sự thực ghi rõ ràng trên bảng chỉ dẫn. Ngoài trò chơi diễn hình vừa kể trên đây, còn một số trò giải trí khác có thể dùng được máy dò sự thực ví dụ như:

— Nói một người bạn đem đầu từ 500đ. của bạn ở một chỗ thật kín trong phòng, rồi dùng máy dò sự thực để khám phá ra chỗ đầu (đặt câu hỏi tương tự như ví dụ diễn hình ở trên).

— Chỉ vào các lá bài để cho biết tuổi thực sự của cô các bà (vì thường đàn bà bao giờ cũng khai ít tuổi đi để cho có vẻ trẻ và đẹp hơn).

— Đưa một người bạn (hoặc phạm nhân) đi qua các phố để biết rõ anh ta ở phố nào, số nhà bao nhiêu?

— Đứng về phương diện tội trạng, qua những trò chơi lý kỳ vừa kể trên đây, chúng ta sẽ thấy ngay là máy dò sự thực có thể giúp nhân viên điều tra biết rõ:

— Trong nhiều nghi can, ai là thủ phạm thực sự?

— Anh chàng mọt túi đã «nặng» cái bóp của ai? Lúc nào? Ở chỗ nào? Đem đầu ở đâu?

— Cái ông G. m. độc đạo mạo và luôn mồm «lên lớp» nhân viên kia có phải là một anh già đàng hoàng mà có kỳ? Có phải hay ăn cắp ăn xén hay không? Thật kết lúc nào? Ở đâu? Đồng loa với ai? Trong phạm vi Y tế, xã hội và giáo dục gia đình, máy dò sự thực giúp chúng ta.

— Tuyển chọn xem trong số hàng trăm cô Kỳ, ai là người có tài, đức thật sự. — Tuyển chọn vị sĩ quan nào cương trực, dũng cảm và vị tha xứng đáng thăng thưởng và ở địa vị lãnh đạo đoàn quân? — Tuyển chọn xem Bác tài xế nào có đầy đủ tin nhiệm để lái xe buýt, cầm hàng van sinh mạng trong tay trên các nẻo đường đông nghẹt xe cộ? — Khám phá xem bệnh nhân có khai đúng sự thực không? và còn những triệu chứng khác mà quên không khai hết (để Bác sĩ để chữa bệnh). — Khám phá tại sao trẻ con học dốt. Hay nói dối? Hay ăn cắp? v.v...

Sau Nhật và Mỹ, nhiều nước trên thế giới đã công nhận máy dò sự thực là một dụng cụ cần yếu cho cuộc sống của con người, được công khai đem bán tại các nhà thuốc tây và tiệm bán máy thanh.

Bộ máy dò sự thực, đối với thiên hạ là một dụng cụ quá quen thuộc, nhưng đối với người VN chúng ta lại còn quá mới lạ. Nhưng rồi đây, chúng ta sẽ có dịp được thấy máy này rất nhiều và một ngày nào đó, bất cứ ai cũng có thể vào tiệm thuốc tây hoặc tiệm bán máy thanh mua một chiếc về «chơi cho vui».

HOÀNG TRÍ KIM

Hội Đồng Xã và UBHC Xã Tân-Sơn-Hòa

KÍNH CHÚC QUÝ VỊ LÃNH ĐẠO
TINH THẦN VÀ TOÀN THỂ ĐỒNG
BÀO XÃ TÂN SƠN HÒA MỘT
NĂM KHANG AN VÀ THỊNH VƯỢNG

Ý nghĩa và nguồn gốc TẾT NGUYÊN ĐÁN

★ Vũ-tiến-Phúc

Người Việt ta có câu: «Vui như Tết». Quả vậy, Tết là ngày vui nhất trong một năm. Tết mà không vui thì sao gọi là Tết. Theo tục lệ cổ truyền từ ngàn xưa, dân ta có nhiều Tết. Ngoài Tết Nguyên-Đán tục còn gọi là Tết Cả, còn có Tết Thượng Nguyên, Tết Thanh-Minh, Tết Hàn-Thực, Tết Đoàn-Ngộ, Tết Trung-Thu v.v...

Nhân dịp đầu năm, trước hết, chúng ta hãy tìm hiểu về ý nghĩa và nguồn gốc của Tết Nguyên-Đán.

Vậy Tết là gì? — Tết là do chữ «Tiết lễ» mà ra. Cũng do hai chữ «Tiết nhật» biến thành «Tết nhật» và hai chữ «Tiết tự» biến thành «Tết tự» ngày Tết. Tết là lễ tiết, nhật là ngày lễ tiết. Còn Tiết tự thì Tiết cũng là lễ tiết, tự là thứ tự của năm, của mùa theo Xuân Hạ Thu Đông; của tháng từ tháng giêng đến tháng chạp. Tiết tự là theo thứ tự năm, mùa, ngày, tháng mà đặt ra các lễ tiết hay các «Tết» vậy.

Còn hai chữ Nguyên-Đán là gì? — Nguyên là đầu, Đầu là sớm mai. Nguyên-Đán là «buổi sớm mai đầu năm». Người ta còn gọi là «chính-đán» do câu «Chính nguyệt chỉ đán» nghĩa là buổi sớm mai đầu tháng Giêng hay là «Tam Chiếu» nghĩa là «ba cái sớm mai» sớm mai đầu năm, sớm mai đầu mùa và sớm mai đầu tháng.

Tết Nguyên-Đán đối với dân tộc Việt-Nam nói riêng và đại đa số dân tộc Á-Đông nói chung, là một ngày lễ vô cùng trọng đại, được đón tiếp một cách trang nghiêm và cung kính.

Với ngày đầu tiên trong năm hay Nguyên-Đán, Tết đã có một ý-Nghĩa đặc-biệt. Vì ngày đó bắt đầu cho một năm nên mọi công việc làm ăn trong khoảng 24 tiếng đồng hồ ấy đều có ảnh hưởng trọn một năm.

Trên thế-giới, Tết Nguyên-Đán thì nước nào cũng có. Bên Tây phương theo dương-lịch thì ăn Tết vào ngày đầu năm Tây. Còn ta ở Đông phương, tuy cũng theo dương-lịch nhưng còn ảnh-hưởng của Âm lịch nên ăn Tết vào đầu năm ta. Và lại Tết Nguyên-Đán theo Đông-phương còn là ngày đánh dấu cho một vòng vận chuyển đồng đều giữa vũ-trụ với nhân sinh là ngày tung bừng trăm hoa đua nở, nhộn nhịp nhất của tất cả các dân-tộc ở cõi Trời Đàng.

Tron cuốn «Love in Ivory» của nhà văn hào Trung-Hoa Dân Quốc là Lâm-Ngữ-Đường ở đoạn nhận-thức về Tết Nguyên-Đán Tiên Sinh có câu rằng: «... Tôi công nhận Tết Nguyên-Đán còn tồn tại là một thất bại lớn của những người theo dương-lịch...» Bây giờ, ngược dòng thời gian, ta tìm hiểu nguồn gốc Tết Nguyên-Đán có từ hồi nào?

Tết Nguyên-Đán nguồn gốc từ đời Ngũ-Đế Tam-Vương bên Tàu, nhưng ngày khác, không giống bây giờ.

Đời Tam-Vương nhà Hạ và chuộng màu đen nên chọn đầu tháng Dần là tháng đầu năm làm Tết, Đời nhà Thương ưa thích màu

trắng, thì lựa tháng Sửu làm tháng Chạp. Đời nhà Châu ưa sắc đỏ lại chọn tháng Tý là tháng mười một. Các bậc quân vương thời đó, theo ngày giờ từ thưở tạo thiên lập địa, nghĩa là hội Tý thì có trời, hội Sửu thì có đất, hội Dần sinh loài người mà đặt ra ngày Tết khác nhau.

Còn theo ý nghĩa trong sách cổ «nhân sinh ư dân» lại có nghĩa là tháng chính kiến của nhà Hạ mà Đức-Không-Tử bảo thầy Nhan-Uyển rằng: «Hành Hạ chi thì» vì nhà Hạ lấy tháng Dần làm tháng đầu của năm, gọi là «nhân kiến» nên ngày đầu năm bắt đầu từ ngày ấy.

Thế là từ khi nhà Hạ lên ngôi trị vì thiên hạ, theo chủ-trương của Đức-Không-Tử Ngài lấy tháng Dần là tháng Giêng để Thiên hạ ăn Tết, làm ngày nhất định cho đến bây giờ, cứ theo thế mà diễn tiến hàng mấy ngàn năm nay.

Lại cũng vào đời nhà Hán, Đông-Phong-Sắc cho là ngày tạo thiên lập địa, có thêm giống gà, ngày thứ hai thêm chó, ngày thứ ba sinh heo, ngày thứ tư sinh dê, ngày thứ năm sinh trâu, ngày thứ sáu sinh ngựa, ngày thứ bảy sinh ra loài người, ngày thứ tám sinh ra ngũ cốc...

Do đó ngày Tết tính từ Mùng một đến mùng bảy và riêng ở xã-hội Nông-Nghiep Việt Nam xưa thì:

«Tháng Giêng ăn Tết ở nhà, Tháng hai rồi rải quay ra nuôi tằm (ca-dao) Tuy nhiên, theo lệ xưa nghĩ lễ Tết là 7 ngày, nhưng thường chỉ được tôn-trọng ba ngày chính là mùng một, mùng hai và mùng ba mà thôi. Theo vòng thời tiết âm-lịch: Xuân, Hạ, Thu, Đông, đúng nửa đêm 30 tháng chạp, năm nào tháng Chạp thiếu thì 29 đã đi hết một vòng tuần hoàn, rồi lại quay lại một vòng khác mà bắt đầu vào mùa Xuân năm sau.

Theo quan niệm của các dân-tộc Á-Đông xưa, người ta tin rằng trong trời đất vạn vật có một nguồn sinh lực tự sinh, tự hóa theo nhịp điệu nhất định của sự vận chuyển các vì tinh-tử, nhật nguyệt. Nguồn sinh-khí ấy cứ độ xuân về thì lại phát sinh ra cảnh mới mẻ, sang Hạ thì trưởng thành, phong phú, đến mùa Thu thì lại bắt đầu liếm vào thu lại và sang Đông thì tích chứa ở bên trong để chờ đến mùa Xuân năm sau tái-diễn lịch-trình vận-chuyển đều đều như cũ.

VŨ-TIẾN-PHÚC

Cung Chúc Tân Xuân

G.S Phan-Huy-Đức

Dân biểu

Đơn Vị II Gia Định

Cung Chúc Tân Xuân

Nguyễn-Hữu-Phối

Dân biểu

Đơn Vị I Gia Định

Cung Chúc Tân Xuân

Trần-Công-Quốc

Dân biểu

Đơn Vị I Đô Thành

Cung Chúc Tân Xuân

Nguyễn-Ngọc-Nghĩa

Dân biểu

Đơn Vị Thừa Thiên

Cung Chúc Tân Xuân

Nguyễn-Trọng-Nho

Dân biểu

Đơn Vị I Saigon

Cung Chúc Tân Xuân

Nguyễn-Đại-Bảng

Dân biểu

Đơn Vị Thị Xã Huế

Cung Chúc Tân Xuân

Kính chúc quý vị Lãnh Đạo Tinh Thần và đồng bào
trong Ấp một năm mới An khang thịnh vượng.

Trưởng Ấp

và toàn ban Trị sự áp

CHÍ HÒA II Xã Tân Sơn Hòa GIA ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính chúc quý vị Lãnh Đạo Tinh Thần và đồng bào trong
Ấp một năm mới An khang thịnh vượng.

Trưởng Ấp

và toàn ban Trị sự áp **HẰNG DẦU**

Xã Tân Sơn Hòa — GIA ĐỊNH

Kính chúc quý vị năm Tân Hợi Hạnh Phúc và Thịnh Vượng

Thượng Nghị Sĩ

NGUYỄN-THÔN-ĐỘ

Hãng Nam Phương Film

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TRẦN - THỊ - DIỄM - CHÂU

(CINÉMASCOPE)

• **Quy tụ một thành phần diễn viên hùng hậu :**

Băng Châu, La Thoại Tân, Bảo Ân, Ngọc Phú, Hà Huyền Chi, Xuân Phát, Thanh Nguyệt, Thúy Ngọc, Trang Đài, Kiều Hạnh, Thanh Sang, Tony Hiếu, Tường Vi, Phượng Trang, Bích Nga.

TRẦN THỊ DIỄM CHÂU

phóng tác theo CHÂU KOOL, tác phẩm thời đại bán chạy nhất của DUYÊN ANH

TRẦN THỊ DIỄM CHÂU

Một cuốn phim của tuổi trẻ mà Quý vị đang mong đợi.

• Quý vị đã từng xem « LOAN MẮT NHUNG » qua tài năng thực hiện của LÊ DÂN, quý vị không thể bỏ qua TRẦN THỊ DIỄM CHÂU, cũng do LÊ DÂN đạo diễn.

Nam Phương Film trân trọng Kính mời

MUA XUÂN CUA TÔI

**Chẩn-y-viện Thanh-Quan trong
ngày cận Tết**

— Cám ơn cô, như vậy là đủ an ủi cho tôi lắm rồi. Nhưng chuyện đời không dễ dãi như cô nghĩ đâu.

... Sáng hôm sau, ngày 30 tháng Giêng năm Tân Hợi. Tôi thức dậy thật sớm để tiếp tục công tác. Trước khi "đưa پا", tôi làm một bữa điểm tâm thật thanh bạch. Địa điểm đầu tiên tôi định đến ngày hôm nay là chân Y-yên Thanh Quan. Đó, vừa mới nhắc đến chữ "Thanh Quan" là mặt tôi đã đỏ lên như trái gấc chín rồi. Con gái, ai mà đến những chỗ đó, kỳ thấy mà...

— Đây là lần đầu tiên trong đời con gái của tôi. Tôi đã sống với đứa con trong bụng gần một năm trời nay, để chờ nó ra sao. Vì như cô biết, nghề nghiệp của tôi đó... nhưng tôi vẫn mong có một đứa con để đủ cho cô cực khổ đến đâu tôi cũng chịu...

- Chị bị hỏi nào đó ?
- Mày có mếu bữa này à !
- Tự nhiên, b, chị hay sao ?
- Sức nấy mà tự nhiên. Tại cái thằng chồng mắc dịch của

— Nhưng mà bệnh gì đây ?
— Tui cũng không biết nữa. Ông bác sĩ cũng không nói gì hết. Ông đề tôi tui, ông chích, lui, cho thuốc uống, rồi kêu đi dzà. Tét nhưt đến nơi rồi mà còn bị. Thiệt sui ghê ! Ua, còn

— Tôi cũng như chị. Điều này khỏi có ăn tết. Khó chịu thấy bà. Hồng biết mấy bữa Tết ở đây có nghỉ không, lỡ nó mà nghỉ thì không biết sao đây?

Một nhóm khác, toàn con trai đứng nơi chuyển và làm bốn :

- Mày bị ở đâu dzậy ?
- Cô Loa thành !
- Bị sao ?
- ... Ngâm sữa. Dơ dáy thấy mẹ !
- Tết này hết làm ăn luôn.

— Tết này hết làm ăn luôn.
 Khiếp! con trai có khác, ăn nói gì mà bậy bạ quá trời. Tôi
 bị tai, chạy một mạch ra ngoài cửa lấy xe đi đến địa điểm
 kể tiếp.

Mùa Xuân với người điên

Nhà thương Chợ Quán là nơi tôi đến thứ nhì sau khi rời chân Y viện Thanh Quan. Tại đây, tôi không đếm đường dài tới Xếp Mắc như những chỗ khác. Một điều rất dễ hiểu là tôi "sợ" Mắc, tôi biết nhiều người bệnh đã được canh giữ rất kỹ lưỡng. Nhờ có tôi trước và xin được chỉ dẫn, tôi được đi thẳng tới đây dựa đi thăm bệnh nhân ở mỗi phòng.

hải cô nử-ý-tả tại đây đợi ai tham gia làm việc.

Nhà Thương Chợ Quán, được chia thành từng khu, mỗi khu xếp riêng một loại nặng hay nhẹ tùy theo sự cần bệnh của Bác sĩ. Nhìn vào trong phòng, qua những song sắt, từng khuôn mặt ngắc, mặt hờn, cười khóc, buồn vui lẫn lộn. Thật đáng là

Thấy tôi và hai cô nữ y tá đi vào, một số chòm ra sát song sắt. Người đưa tay vẫy, người chửi, người chào. Họ tranh nhau nói. Có một vài người, bình cố về nhà học hỏi họ tới đủ điều. Khen tôi đẹp, mặc áo hợp với màu da. Một người khác năn nỉ tôi ra nói với bác sĩ là chị ta không bị điên. Tôi khác hai cô nữ y tá, nhưng họ lắc đầu, ngầm ra dấu bảo tôi im lặng.

Bước qua một khu khác, tôi được tiếp xúc trực tiếp với một cô gái có bệnh điên, nhưng đã thuyên giảm. Cô ta đang đứng thờ thần, chơi với những viên gạch cầm trên tay, thì tôi tiến lại gọi chuyện với cô ta:

XUÂN TRINH THÁM THỜI SỰ 31

— Không!
Tiếng "không" cục lóc phát ra, có ta phụng phịu mặt bỏ đi chỗ khác.
— Chỉ có muốn về nhà ăn Tết không?
— Không!... Tết... Tết là gì?

Tôi giải thích cho cô gái điên nghệ thế nào là Tết. Cô ta chăm chú nghe và đến khi tôi chấm dứt câu nói, cô ta lại trả lời: "Không". Tôi còn hỏi nhiều câu nữa, nhưng cô gái điên vẫn không nói thêm một câu nào, ngoài chữ "không".

Đôi với những người điên, thì Tết nhất chẳng có ý nghĩa gì cả. Họ đã quên hết, quên quá khứ, quên hiện tại và quên tương lai cả chính họ là ai. Mùa Xuân, mùa thu, mùa đông hay mùa hạ, đối với họ cũng chỉ thế thôi. Họ vẫn thần nhiên, như không hề biết Tết là gì. Mặc dù hôm nay đã là ngày cuối cùng để bước sang thêm năm mới.

Tết ở Tổng-Y-Viện Cộng Hòa

Làm như bị lấy bình diện của những người điên trong nhà thương Chợ Quán, bởi cuộc viếng thăm vừa qua. Tôi nhớ thân như nhớ mặt hân, đi ra cửa lấy xe đi chỗ khác.

Đồng hồ chỉ đến 8 giờ 30, tôi chỉ còn đúng 3 tiếng rưỡi để về nhà để đón lễ hội mừng Tết. Không cần chờ, tôi phóng xe thật mau lên Quán-Y-Viện Cộng Hòa. Xe đã chạy hết tốc lực mà tôi vẫn còn thấy chậm. Hai vật áo dài của tôi bay tung ra sau theo chiều gió.

Từ đằng xa, chữ "TỔNG Y VIỆN CỘNG HÒA" màu đen, trên nền vàng từ từ hiện rõ trong tầm mắt tôi, khung cảnh tại trước cửa Tổng y viện hôm nay thật đông, thật nhộn nhịp. Những tà áo xanh, đỏ, tím tung bay trong gió, những giọng cười, tiếng nói rộn ràng, rộn rã. Đây là một người vợ hiền đi thăm chồng. Tất cả đều như vậy, nhộn nhịp, đông vui, cho mau đến giờ mở cửa để được vào thăm. Tôi cũng có mặt trong đám đông này, và không bỏ lỡ cơ hội tôi đã phóng vào ngay một vị người.

Đầu tiên là một chị đứng bên cạnh tôi:

- Thưa anh, anh vào thăm...?
- Tôi đi thăm chồng tôi.
- Anh nhà nằm đây lâu chưa?
- Mới ba bữa nay à.
- Bệnh trạng của anh như thế nào, thưa chị?
- Cũng may, chỉ bị thương nhẹ thôi.
- Thế anh ấy không xin phép về nhà ăn Tết được hả chị?
- Không, mà đầu cô cho phép ông nhà tôi cũng không đi được. Nhưng... như vậy cũng đủ rồi, ông năm năm đây để tôi được vào thăm trong ba ngày Tết, còn hơn trong ngày Tết mỗi người một nơi.

Kể đó tôi quay sang nói chuyện với một người lính Thủy Quân Lục Chiến, đang đứng nghiêm cổ ngó vào trong sân Tổng Y Viện.

- Thưa anh, ở đây mấy giờ mới vào thăm?
- Chắc cũng sắp rồi đó.
- Anh đi thăm người nào?
- Không, tôi đi thăm thân bạn.
- Bạn của anh bị sao đó, thưa anh?
- Tôi cũng chưa được rõ, nhưng có lẽ nặng.
- Anh được nghỉ phép, ăn Tết?
- Không, tôi vừa mới ở vùng hành quân về Saigon một ngày, nên tại ngay thăm thân bạn một chút, coi nó ra sao rồi lại phải đi ngay, chứ đâu có phép tác gì.
- Ban anh cũng cùng binh chủng với anh?
- Vâng, tôi với nó ở cùng binh chủng và cùng trung đội, đại đội. Vì thế hôm nay tôi thường tới thăm.

Tôi và anh lính Thủy Quân Lục Chiến vừa nói chuyện đến đây, thì thấy một người đang ngồi, đứng đều đặn cả đây — "Đã đến giờ vào thăm" — Theo lớp người, tôi tiến vào bệnh viện và đi phát phát phơ, dọc theo hành lang của bệnh viện.

Hai tay «gắp» bánh chưng

Đến trước của một căn phòng kia, tôi dừng lại ghé vào trong phòng. Một cánh tương hết sức thương tâm đập vào mắt tôi.

Trên chiếc giường sắt kê sát tường, một anh thương binh trong bộ đồ xanh của bệnh viện ngồi trên đó. Bên cạnh anh một chiếc bánh chưng nằm chễm chệ. Tôi nghe anh nói:

- Có thằng nào ăn bánh chưng không, tao bóc cho ăn?
- Một người nằm bên cạnh anh phản đối:
- Thôi, để mai bóc ăn vậy. Bữa nay chưa Tết mà!
- Tết gì mà Tết. Bóc ăn đại đi, mai tao có cái khác. Tao thèm quá trời rồi.

Một vài người khác nằm cùng phòng lên tiếng:

- Ừ, thêm thì ăn đại đi. Cạo tui tao ăn ké với.

Anh thương binh có cái bánh chưng gắp đầu, cười. Tôi thấy anh ta quay sang bên cạnh, cúi xuống nhặt chiếc bánh chưng, nhưng... hai cánh tay của anh không có bàn tay mà chỉ còn trơ hai cái cò tay. Hai cánh tay anh ta như đôi đũa, "gắp" chiếc bánh chưng đặt lên đầu. Khi chiếc bánh chưng đã được đặt chắc lên đầu, anh loay hoay, anh lập cập tìm cách tháo dây. Nhưng vô ích những sợi dây lặc vắn nằm trơ trơ như tre tróc anh.

Mặt anh thương binh đỏ lên rồi từ từ tái đi, có lẽ vì tức giận. Mặt anh long lên mồ hôi, nhưng nơi khoé mắt ướt ướt.

hình như anh đã khóc. Anh "gắp" chiếc bánh chưng xuống, đánh "bịch" xuống nền nhà. Ngồi trên giường anh hết ngó chông chọc vào chiếc bánh chưng, lại ngó xuống hai cánh tay. Tôi không hiểu trong lòng này, anh đang nghĩ gì.

Những người bạn nằm cùng phòng nhòm dấy, nhìn anh lắc đầu ái ngại. Một người bước xuống giường, tiến về phía chiếc bánh chưng định nhặt lên. Nhưng anh thương binh mắt hai bàn tay quá lớn lên, cản lại:

- Tránh ra, để "nó" đó cho tao.
- Để tao bóc cho.
- Không.

Nói xong anh thương binh mắt hai bàn tay bước xuống giường, đi lại chỗ chiếc bánh chưng. Anh ta cúi xuống, "gắp" chiếc bánh chưng lên, tiến về giường... chiếc bánh chưng được "nâng" lên bằng hai cò tay, đưa sát miệng anh. Anh ta đã dùng răng để mở dây buộc chiếc bánh.

«Xuân Ơi! mi đừng bỏ ta»

Tôi quay mặt đi, bước thật nhanh như chạy đi chỗ khác. "Tôi khóc". Phải, tôi đã khóc thật sự. Tôi khóc cho tất cả mọi người và tôi khóc cho chính tôi...

- Có hoa Mai nở chưa mai?
- Ừ, ngày làm gì có hoa Mai mà nở với không nở.
- ... Bây giờ là giờ thăm phải không?
- Ừ!
- Mày... mày coi, coi có em nào đẹp không?
- Có, nhiều lắm. Em nào cũng đẹp hết. Nhưng mà đi thăm người ta chứ không phải đi thăm tao với mày.
- Thôi, mày đừng có nói nữa!

Tại tôi đã nghe những lời đối thoại như trên. Vì tình cờ tôi đã đứng khóc gần ngay họ. Hai thương binh, một chống nạng và một bị mù. Tôi bật lại, khóc thành tiếng, rồi bỏ chạy và lần này tôi chạy thẳng ra cửa...

Cửa Dư là cửa ối?

...Đường phố đã thưa người — Một số cửa hiệu đã đóng cửa — Nhất là khu chợ Saigon và chợ hoa Nguyễn Huệ, những ồn ào, những náo nhiệt đã biến đâu mất, chỉ còn để lại cho hai khu vực này một nét ảm đạm và buồn tẻ vô cùng. Thịnh vượng, một vài bác phu xe xích lô, đồ xe lại bên những đồng rác ở khu chợ Tết hoặc chợ hoa, để cùng những đũa bẻ bán báo, đánh giầy bươi móc những đồng rác, nhặt một những cánh hoa, những vật dụng mà người ta đã bỏ đi, nhưng đối với bác phu xích lô, đũa bẻ bán báo, đánh giầy, những mua đồ nhặt một đó chính là những món họ chung bầy trong nhà, cho qua ba ngày Tết. Họ dành nhau, họ hí hửng khi nhặt được một món khá để còn dùng được.

Xuân 71 và tôi

11 giờ, chỉ còn đúng một tiếng nữa tôi phải báo cáo với Lão Trưởng cơ quan. Nhưng mặc kệ, tôi cứ từ từ. Chỉ vì công tác của Lão mà giờ phút này, không còn là tôi nữa. Tôi không biết tôi đang vui, buồn, chán nản hay thất vọng?

Và đến bây giờ, tôi mới hiểu tại sao Lão Trưởng cơ quan của tôi lại nói với mọi người «ĐUÔI BẮT — CHẠY THEO» mùa Xuân. Vì mùa Xuân tự động đến với chúng ta cơ mà, đến theo chu kỳ hàng năm của nó và Tết cũng vậy. Nhưng thôi, xin quý bạn đọc miễn cho tôi không phải đi sâu thêm vào vấn đề này, càng đi sâu vào nó lại càng thêm rắc rối mà thôi.

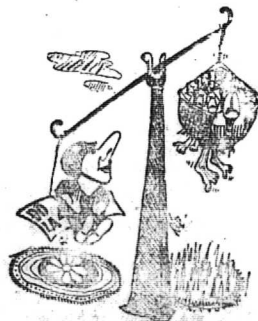
Xuân với Tết — Tết với Xuân (?)

Riêng tôi, mùa xuân này tôi chính là mùa xuân trong đời tôi — Sau khi báo cáo xong công tác cho Lão Trưởng cơ quan — Tôi sẽ đóng cửa ở trong nhà, không đi đâu hết trong ba ngày Tết (tôi có muốn đi cũng không được, hết tiền rồi) — Để hưởng một cái Tết thật thanh bạch và thắm thía...

Trước khi chấm dứt phóng sự cuối năm "mùa xuân trong đời tôi", tôi xin chúc quý bạn đọc được vạn sự như ý trong năm mới.

— THANH HIỀN —

NỤ CƯỜI CONGÔ

Cán cân quân bình

Điện ảnh Cải lương Tân nhạc Ti Vi

Người phụ trách : Ngọc-Trúc ★ Tướng-không-Sao ★ Nguyễn-tiến-Hảo

L.N.Đ : Trong 5 số báo vừa qua, trang Hậu Trường của Tuần Báo Trình Thám Thời Sự đã đến tay quý bạn đọc qua những tin tức xác thực và màu mè nhất về những chuyện xảy ra bên trong hậu trường Điện Ảnh, Tân Nhạc, Cải Lương và Ti Vi. Do đó đã có nhiều bạn đọc gửi thư về khuyến khích khen tặng chúng tôi về những loạt bài này. Chúng tôi xin cảm ơn tất cả quý bạn đọc về sự khuyến khích, khen tặng này. Tuy nhiên, do chỉ là nhiệm vụ và mục đích cần phải đạt tới của những thăm từ trong trang Hậu Trường Trình Thám chúng tôi.

Và hôm nay, không còn bao nhiêu ngày nữa là đến Tết. Chúng tôi, những thăm từ của trang Trình Thám Hậu trường sẽ làm một màn Tổng kết sinh hoạt nghệ thuật trong năm qua. Tuy nhiên, chúng tôi không thể nào tường thuật lại một cách đầy đủ được. Mặc dù, chúng tôi là những thăm từ thật đấy. Vì trong năm CHÓ, một năm đã mang lại cho giới nghệ sĩ quá nhiều chuyện linh kinh.

Vậy chúng tôi sẽ bỏ quên một chuyện nào, xin quý bạn đọc cũng miễn thứ cho. Và trước khi quay lại những khúc phim đắt giá trong năm CHÓ, chúng tôi xin chúc quý bạn đọc một năm mới đầy vui tươi và hạnh phúc. Đồng thời chúng tôi xin hứa rằng, trong năm tới, năm con HEO, chúng tôi sẽ cố gắng mang lại những tin tức sốt dẻo nhất của sinh hoạt nghệ thuật nước nhà, hậu phục vụ quý bạn đọc một cách đặc lực hơn. Riêng giới nghệ sĩ, chúng tôi cũng xin chúc các bạn không còn gặp những chuyện xui trong năm CHÓ nữa. Năm HEO sẽ là năm khởi sắc, năm vui nhất của nghệ sĩ. Sau đây là những chuyện lặt vặt trong năm qua từ Điện ảnh, Cải lương, Tân nhạc đến Ti Vi.

Cải Lương

Thanh Tú khoái điện ảnh hơn cải lương?

Thanh Tú sau khi rời đoàn Thanh Minh Thanh Nga đã được mời về đóng phim cùng với Thẩm Thúy Hằng, Thành Công và nhiều kỹ nghệ viên và hát chèo của Dạ Lý Hương.

Hương, hiện tu mai mê theo phim ảnh và cuốn phim thứ hai mà anh đang đóng là phim "Trống Mỏi" phỏng theo truyện tiểu thuyết của nhà văn Khái Hưng.

Thành Được không may trên đường tình!

Đây người đẹp được ông «Đám Bóp thời gian» mua với giá xây một tòa Bình định cao 17 tầng lầu. Thế mà vẫn còn về «u sầu» còn muốn gì nữa người đẹp Bình Dương?

Nhị Vi Phụ nhân của Bộ Thông Tin xem chừng có vẻ yêu nghệ thuật Cinema đặc!

Thành Được sau ngày từ quân trường trở về đã tiếp tục phục vụ nghệ thuật, dù đây là khoảng thời gian nhọc nhằn nhất của anh vì bận bịu với công vụ. Với chức giám đốc kỹ thuật của đoàn Thái Dương, Thành Được đã có một thể đứng rất gần anh Show tập diễn của anh trên Ti Vi cũng đang được khán giả hoan nghênh ái mộ. Dù thành công trên bước đường nghệ nghiệp Thành Được cũng hơi lém lém trên con đường tình ái.

Vụ Thành Được nói bị vợ bỏ ghê kỷ ra thì. Thành Được đã đánh vợ một trận và còn đòi bắt đưa con trai lại sau khi bà này bỏ đi? Bà vợ Thành Được đã cho dư luận biết lúc khai sinh đứa con. Thành Được không chịu đứng tên, nên thằng bé lấy họ mẹ? Sau vụ này có tin đồn Thành Được sẽ trở lại lập gánh với vợ cũ là cô Úi Bạch Lan sau ngày cô Úi đã bỏ sự tựa nết với Trung Tá Đầy. Tuy nhiên tin này chưa chính xác lắm vì chỉ là dư luận ngoài cuộc bàn tán vậy thôi.

LOLiTA Mỹ Châu Lầy Nhặt?

Mỹ Châu bỏ đoàn Kim Chung để qua «Thái Dương» và «Thái Dương Thủ Đò» đóng cặp cùng Dũng Thanh Lâm từ một cô đào bé nhỏ, Mỹ Châu vụt sáng chói nhờ giọng ca trầm trầm rạo rạo. Một đạo người ta đồn cô bé sẽ yêu một anh kép chung đoàn. Nhưng chỉ là tin đồn. Cũng như sau đó người ta đồn Mỹ Châu lầy Nhặt. Sau cùng Mỹ Châu cũng vẫn là cô bé đang tuổi vào yêu. Không biết sang năm Mỹ Châu sẽ cùng ai nên tình nghĩa như một số tin đồn gần đây? Người ta mong rằng Mỹ Châu vẫn luôn là một Lolita ngây thơ yêu nghệ như ngày nào để tiếp tục sống và hát cho khách mộ điệu bốn phương.

Dũng Thanh Lâm với những sóng gió trong năm CHÓ!

Dũng Thanh Lâm vẫn hát khỏe. Trong năm qua anh đã ba lần sang qua ba sân khấu Dạ Lý Hương, Thanh Minh Thanh Nga và sau cùng là Thái Dương Thủ Đò. Sau những sóng gió tình yêu, hiện Lâm sống với hạnh phúc cùng vợ là cô Ngọc. Các đồng nghiệp ca diễn ngang ngang với Lâm như Hùng Cường, Thanh Tú đã bước một bước tiến sang lãnh vực điện ảnh. Còn kếp đẹp trai Dũng Thanh Lâm có hứa hẹn gì ở ngành này không?

Khi Bạch Tuyết đi đóng Phim

Bạch Tuyết, cô đào sáng chói nhất hiện nay, đã trở về Dạ Lý Hương sau ngày sang đoàn Tấn Tài coi mới chẳng khác. Trong năm qua Tuyết vẫn sống bên Tam Lang một cách dễ hòa. Đạo chúng ta yêu một vũ nữ nào đó khiến Tuyết phải một phen chạy về quê một má. Từ đây về sau Tuyết vẫn tha thứ. Tuyết đã nói không yêu ai bằng anh Lang Song

Tổng kết sinh hoạt năm Chó ★ Tổng kết sinh hoạt năm Chó

NỮ TÀI TỬ KIM VUI

Người nữ được, Bị gieo gió nhiều nhất trong năm con chó.

song với Thanh Nga, Mộng Tuyền, Tuyết đã đóng phim. Xong phim của Kim Cương là phim «Biên Động» Tuyết sang với Việt Anh trong phim «Như Hạt Mưa Sa». Người ta chờ Tuyết xuất hiện trong phim sang năm con heo này coi ra sao.

Kép cải lương Hùng Cường có tội hay không có tội?

Cơ quan DYA, một cơ quan tư của Tuần Báo Trình Thám đã có hứa hẹn với quý bạn đọc sẽ phanh phui sự thật về «kép lỏi Hùng Cường», để xem Hùng Cường có phải là một quái thai, một đấng trượng phu hay không?

Nhưng, hiện nay kép Hùng Cường đang là một kẻ bị nguyền, một kẻ bị hàng trăm cây bút tấn công một lúc. Cơ quan DYA với truyền thống chuyên lĩnh vực kẻ thế cô, nên tạm tha, không «đốt tội» với đấng Hùng Cường trong lúc này. Mặc dù cơ quan DYA biết rõ tất cả những việc mà nhà nước đã áp dụng cho kép Hùng Cường trong những ngày qua. Thí dụ như việc phạt 8 củ, đó chẳng qua chỉ để bảo vệ kép Hùng Cường, giúp kép Hùng Cường tránh những phản ứng thích đáng của đám cầm bút đối với kép Hùng Cường mà thôi.

Vì một lý do nữa, là cơ quan DYA tha cho kép Hùng Cường, đó là Tết. Năm cũ đã hết, năm mới đến thì những chuyện trong năm cũ cũng nên bỏ qua luôn phải không quý bạn đọc?

Các nghệ sĩ cải lương đã sống và hát ra sao trong năm Chó?

Nói tóm lại năm vừa qua là năm lu mờ của những tài năng sáng chói một thời xưa. Trước những «cây đình» của sân khấu cải lương hôm nay như Hùng Cường — Bạch Tuyết chẳng hạn, đã làm cho những cây già nua của nghệ thuật như Út Trà Ôn, Út Bạch Lan hơi lu mờ...

Những nghệ sĩ đã gây được chú ý đáng kể về đời sống tình cảm cũng như sự nghiệp gồm có: Thành Được, Thanh Tú, Văn Chung, Tấn Tài, Dũng Thanh Lâm và các cô đào như Bạch Tuyết, Phượng Liên, Ngọc Giàu, Thanh Nga, Mỹ Châu.

Ngoài ra, những đào kép khác vẫn không có ai giải nghệ hay vắng bóng trên sân khấu. Một số sang diện ảnh đã thành công, như Việt Hùng, Bạch Tuyết, Tấn Tài v.v... một số khác vẫn bằng lòng với hiện tại. Những nghệ sĩ trẻ hy vọng sẽ chói sáng hơn ở những năm tới gồm có Kiều Tiên, Hà Mỹ Hạnh, Minh Phượng, Phương Bình, Tô Kim Hồng, Hoàng Kim Bằng v.v...

Những Cải tổ của Đài V.T.T.H trong năm Chó

Chương trình Tivi vẫn chưa có gì khởi sắc để có thể quên đi được khán thính giả. Tuy nhiên trong năm qua đài V.T.T.H cũng đã có cải tổ và sau đây là những cái tổ của Tivi mà chúng tôi thấy:

— Nhiều Show ra đời, làm

xuất hiện trên màn ảnh nhỏ, nhiều hiện tượng.

— Giờ phát hình của Đài được sớm hơn, nhưng thời gian giữa các chương trình thêm cho phân thông tin, bình luận và phóng sự.

— Chương trình cải tổ của Đài cho ra nhiều ban tạp diễn cải lương và thoại kịch do các nghệ sĩ tên tuổi phụ trách.

Lạm phát song ca

Các nam nữ ca sĩ thường hát cặp với nhau trong nhạc phẩm có anh, có em để diễn tả đúng tinh thần của bài hát. Phải kể đến sự thành công của cặp Thanh Tuyền Chế Linh và Hùng Cường — Mai Lệ Huyền. Hai cặp song ca trên, mỗi cặp đại diện cho một loại nhạc «Nhạc tình cảm thời trang», và «nhạc kịch động».

Bởi vì ăn khách nên sau đó có nhiều cặp song ca với những bộ mặt mới và giọng hát non chọt thì nhau ra đời, mà nhạc phẩm dành cho họ chỉ có giới

Vào cuối năm thoại kịch dần dần vắng mặt trên màn ảnh nhỏ, người ta thấy sự xuất hiện rời rạc của các ban Phương Nam, Lê Văn, Vũ Đức Duy và Đen Trắng: Các ban kịch thuộc loại tuyên truyền nhiều khi cũng trình diễn nhiều vở kịch xã hội rất đặc sắc.

Tân nhạc

Nhạc sĩ «Mác đề pô đề» 10.000đ rẻ rề!

Trong năm qua, giới tân nhạc, nhất là phía các nữ ca sĩ đã gặp phải nhiều chuyện sui sẻo như: Thanh Tuyền bị cướp, Trang Mỹ Dung bị bẻ hội đồng, Giao Linh bị đánh ghen, Mai Lệ Huyền bị từ cướp chồng người, rồi thì Khánh Ly, Lê Thu vân vân và vân vân. Trong tất cả những vụ này, có vụ có, có vụ không do một số người dựng lên với những âm mưu mờ ám.

Tuy nhiên, chúng tôi cũng không muốn nói sâu thêm vào những «sự căng đàn» nói trên, vì không ít thì nhiều nó cũng đã tạm được sáng tỏ bởi những loạt bài điều tra đăng tải trên các nhật báo tại Thủ Đức, mỗi khi có một «sự căng đàn» nào xảy ra.

Ở đây chúng tôi chỉ muốn nói về hiện trạng nhạc sĩ, những người tự xưng là nhạc sĩ đã xuất hiện trong năm qua.

«Muốn trở thành nhạc sĩ, chỉ cần 10.000 đồng bạc V.N». Đúng như vậy, trước sự đi lên của tân nhạc, nên một số người muốn nhảy vào nghề, muốn lợi dụng danh tiếng nhạc sĩ để làm những chuyện gì đó, chỉ cần bỏ ra 10.000 đồng là được trở thành một nhạc sĩ tên tuổi, một ngày xuất hiện trên ba lần trên các phát thanh, ngày.

Trước hiện tượng lạm

Tóm lại, thoại kịch trong năm qua không có sự tiến bộ, thăng hoa nào vì Đài chỉ cho phát lại nhiều lần những vở kịch cũ, trong khi các ban mới ra lại yếu kém vì không tìm được những vở kịch hay để diễn.

phát nhạc sĩ nào, chắc các nhạc sĩ lão thành như: Đoàn Chuẩn-Từ Linh, Phạm Duy, Văn Cao, Đoàn Mẫn v.v... và một số các nhạc sĩ tên tuổi hiện nay như: Trần Thiện Thanh, Tuấn Khanh, Bảo Thu, Từ Công Phụng, Trịnh Công Sơn, Vũ Thành An v.v... sẽ phải quảng dờn, quẳng trống, dẹp luôn hai chữ «Nhạc Sĩ» để đăng trước tên để về nhà hú hí với vợ.

Chúng tôi chỉ muốn nêu lên vấn đề này với những người có thành tâm và nhiệt huyết với bộ môn tân nhạc, để quý vị khẳng định một đường lối rõ rệt cho tân nhạc, hầu thanh lọc những phần tử đã dùng tiền mua danh, mua hai chữ «nhạc sĩ». Hy vọng qua năm con heo, những nhạc sĩ «Mác đề pô đề» trong năm Chó sẽ bị đào thải và những ai tập tành muốn làm nhạc sĩ mặc «đề pô đề» sẽ bị chà lại ngay tức khắc.

Đồng thời, ngoài loại nhạc sĩ «Mác đề pô đề», chúng tôi cũng xin lưu ý những nhạc sĩ chính hiệu con nai vàng, đang mơ những lò đào tạo ca sĩ mầm non. Các ông cũng nên thận trọng mỗi khi thầu nhận đề từ, đào tạo để bỏ xung vào hàng ngũ ca sĩ, chỉ cần đủ hơi, đủ giọng là có thể trở thành ca sĩ ngay, không cần phải khổ công luyện tập như trước nữa. Cho nên, ca sĩ chơi chơi, mượn tiếng ca sĩ để kiếm... (Tùy bạn đọc nghĩ)... không thiếu đi đâu cũng gặp. Thật đúng là năm... TUAT.

HUY CƯỜNG

Nam Tài Tử «Án Tiên» nhiều nhất trong năm.

hạn, ngày nào khán giả cũng nhìn, cũng nghe từng đó khuôn mặt với từng đó nhạc phẩm nên hiện tượng này dần dần không làm khán giả thích thú nữa.

Kịch Tivi không khá!

Loại kịch tuyên truyền thì có các ban: Nhân dân kịch đoàn, Lê Văn, Đen-Trắng, và loại kịch tình cảm xã hội thì có các ban: Sống, Thăm thẳm Hằng, Kim Cương, Vũ Đức Duy, Thanh Nga, Phương Nam. Sau này, gần cuối năm khi các ban Sống, Thủy Hằng và Kim Cương lập hãng phim riêng không hợp tác với Đài nữa thì có các ban thoại kịch Thanh Tú, Bảo An và Mỹ Chi ra đời. Nhưng các ban này chỉ hát được một hai lần rồi không thấy nữa.

KỶ NỮ KIM CƯƠNG — QUÁI NỮ TONY PHƯƠNG
Đang say sưa ngắm nhìn hạnh phúc của Cô Hằng và cậu Tony Ánh

Điện ảnh

BẠCH TUYẾT "Sang ngang" rồi còn ngân nga gì đây hả "Cải Lương Chi Báo"?

Điểm phim VN qua các... thời kỳ

Những năm trước, khi nói đến sự hoạt động của nền Điện Ảnh VN, ai nấy đều hình dung được "bộ mặt" của nó qua những phim: "Chàng Nhái", "Kiến Tiên", "Ý Chơn Tâm", anh Hùng cười cùi, Thạch Xanh, Quan Âm Thị Kính, Người đẹp Bình Dương... v.v.

Và, tiến bộ hơn thì khán giả sẽ nghĩ ngay đến cuốn phim mẫu 35 ly đầu tiên của ông Tống-Ngọc-Hạp, nhan đề là: "Lục-vân-Tiên". Cuốn phim này được quảng cáo rầm rộ và khi xem xong "khán giả" cũng rầm rầm khen phim mẫu VN đẹp như mới tinh "thứ bảy" của Hoa Khôi Thu-Trang (Nữ Tài tử chính) và ông sản xuất kiêm Đạo Diễn kiêm "Lục Vân Tiên" Tống-Ngọc-Hạp.

Thế rồi, hiện tượng phim mẫu "Lục Vân Tiên" và nhà Đạo diễn tài hoa T.N.H. được... lui dần trong "trí nhớ" mọi người. Trường thế là nền Điện Ảnh VN đã chịu "an giấc ngàn thu". Nhưng không, nước ta vốn sản nhân tài, nên ngành Điện ảnh vươn cựa "Sân Xuất" đều đều bằng nghề chuyên âm và phụ đề chữ Việt cho các phim Ngoại Quốc. Giữa lúc đó, một người hùng Điện Ảnh, ông Nguyễn Long xuất hiện "kênh kênh" với tuyệt phẩm: "Ngân Năm mây bay...".

Và, rồi cứ thế, nền điện

Ảnh chuyên âm Phim Ấn Độ và phụ đề Việt Ngữ cho các phim Mỹ, phim Nhật, phim Tây, phim Ý, phim "chương" phát triển mạnh trên "con đường" "phục hưng" nền nghệ thuật điện ảnh nước nhà.

Viết tới đây, tôi chợt nhớ ra... là, đã có một lần trong đời, tôi được "hạnh diện" xem phim Việt Nam, qua "KIẾP HOA" ở tận xứ "Thủ Đô văn vật" và "CHUNG TÔI MUỐN SỐNG" khi đặt chân "Đo thám" trên mảnh đất Quê Hương hôm nay. Phải thành tâm mà nhìn nhận rằng: 2 cuốn phim đó... khá dễ xem không dỏ mắt như những đại tác phẩm như: Lý Chơn Tâm Anh-Hùng cười-cùi... và... v.v.

Cứ những tưởng, nền Điện Ảnh Việt Nam "ngàn năm mây bay" Ai đó, Liêm Phim thành thốt cho ra lo cuốn phim mẫu đại vị Tuyền: "Từ Sài gòn đến Điện Biên Phủ". Cuốn phim này được quay khá công phu với sự diễn xuất của Điện viên "Ta và Người" nên khá... hơn xưa nhiều bước...

Theo thiên ý, phim "từ Sài gòn đến Điện Biên Phủ" và "1 ly 30" đã làm sống lại nền điện Ảnh vốn dỏ ẹt của nước ta. Do đó, tiện đà phim VN được ngoi lên với những "Thương Hận: Xin Hận Nơi này làm Quê Hương" và mới nhất là cuối mặt.

Riêng trường hợp: "Loan mắt Nhung" và "Chân trời tím" đáng được lưu ý, vì đây là một bước "nhảy vọt" của những nhà sản xuất đối với những tác phẩm văn Chương.

Nha Điện Ảnh có công hay có tội với các Hãng sản xuất tư?

Nếu cứ nói theo "bị, tại" gửi Điện Ảnh của Tổng Thống đã gây hững hờ cho các nhà sản xuất Phim tại VN... thì có lẽ hơi vội vã, và dễ gây sự... chia rẽ, trong gia đình Điện Ảnh VN. Phải thẳng hoang mà nói: Sở dĩ, điện Ảnh hôm nay hơn hôm qua là vì đời sống văn minh của xã hội VN tiến nhanh, xa, và cao như thời trang của Phụ nữ VN. Do đó, phim Việt Nam phải khá hơn phim của các "bộ lạc" Congo là cái chắc.

Tuy nhiên, có điều hơi buồn là các nhà làm phim cũng như đóng phim tại VN có "tật" hay đồ thừa "tại, bị". Và, Nha Điện Ảnh đã bị gánh cái "tại bị" đó. Bởi thế cho nên, ngày 11-4-1970, ông Giám Đốc Nha Điện Ảnh đã phải mời "hỏa tốc" các nhà Sản Xuất Phim tới để cùng tìm lý "cứu nguy" cho nền Điện Ảnh. Hiện diện trong cuộc hội thảo này, còn có cả vài nhà báo... có tinh "tò mò" muốn nhòm vào sinh hoạt của Điện Ảnh VN.

Mở đầu, ông Đỗ Tiến Đức Giám Đốc Nha điện Ảnh đã tường trình và ghi nhận sinh hoạt của Điện Ảnh trong năm qua có nhiều phấn khởi. Nhưng từ năm 1970... thì một hiện tượng buồn đã "chạy qua" như một tâm hồn tha thiết đến sự "Sống còn" của Điện Ảnh, bởi lẽ thiếu phim "Sống để quay". Đồng thời, ông lên tiếng... đòi "cứu nguy" nền Điện Ảnh, ông giải thích, sở dĩ ông phải lên tiếng "báo nguy" là vì chính ông không có tham quyền. Mặc dù, đôi khi ông đã dậm vệt cá quyền... nước để yểm trợ sinh hoạt cho các hãng sản xuất tư nhân, trong một hoàn cảnh thật khó khăn, là vì cớ mình phủ không

dành một ngân khoản nào cho "Nhà ông" tài trợ cho các hãng tư.

Sau đó, là phần trình bày của ông chánh Sự vụ Nha Điện Ảnh. Theo ông Chánh Sự vụ thì trong tương lai, ông tin tưởng những "Dự thảo" nâng đỡ các hãng tư được chính phủ chấp thuận. Ngoài ra, ông cũng hy vọng, trong tương lai sẽ có trường dạy làm Điện Ảnh. Và sự hợp tác sản xuất được rõ rệt, đồng đạo hơn, để có hạn chế việc nhập cảng phim, dành thị trường cho phim sản xuất tại VN được ưu tiên.

Trong phần nói chuyện của chánh sự Vụ Thuật N.Đ.Á, có những điều đáng ghi là: Máy của Nha này đã chạy "ngày đêm" trong suốt 10 năm mà vẫn chưa được ngừng nghỉ. Nhất là: việc Hóa chất đã làm "nu" một số vật dụng.

tiền chuẩn yểm trợ đã đặt ra, Nha Điện Ảnh đã cố gắng thực hiện. Mặc dù, chính Nha Điện Ảnh cũng bị "thủ tục" hành hạ, ông nêu một tỷ dụ:

Năm 1958 Nha đặt mua một số "phim sống" trị giá là 3.803.619 VNĐ thì phải trả 21.340.000, nghĩa là 6 lần cao hơn "thỏa mãn" các sắc thuế. Điều đáng buồn nhất là đến nay, có phim nhập cảng đó vẫn chưa về. Vay, Nha Điện Ảnh cũng là một "nạn nhân"... thành ra, việc yểm trợ tư nhân "bất được" không được toàn hảo.

Bởi lý do trên, Nha Điện Ảnh cũng như một công sở thường... chỉ giải quyết được công việc trong tầm tay của chính mình.

Điện Ảnh VN. rồi sẽ về đâu?

Mai Lệ Hư: vợ Lê Hoàng Hoa đang "thảo luận" việc cướp chồng trong... Gác Chuông Nhà Thờ

Xin sửa chữa thì dụng phải "thủ tục" và "Rửa" hành chánh. Do đó, việc yểm trợ tư nhân hết sức "khó khăn" một vài phần thiếu máy móc, một phần thiếu nhân viên. Nhưng với

Qua những diễn biến lòng nhiệt thành của những người làm phim và đóng phim nước ta, ai nấy đều hy vọng nó "leo thang" theo đà "tiến hóa" của vật giá. Nhất là, bây giờ trong một lúc chúng ta đang "thảo luận" đợi xem. Tiếng hát học trò, Xin đừng bỏ em, Trống Mái Gác Chuông nhà thờ, Trần thị Diễm Châu v.v.

Riêng tôi, vì chưa một lần được trình diễn trước máy quay phim, nên xin miễn bàn đến tài nghệ của những đạo diễn và diễn xuất của các tài tử. Thứ nhất là vì Trang Châu tức Hoa Khôi Hoàng Kim Uyên... Chỉ lấy nghiệp đóng phim làm sự giải buồn như lúc "Bà" thì sắc đẹp. Thứ hai là vì tôi sợ bị ỉn đòn, như đòn mà nữ tài tử Kim Vui đã từng cho ký giả Tuyết Sĩ, đòi thưa, đòi kiện Tuyết Sĩ vì cho ông này đã dậm viết bài dụng chạm đến cô ta. Và còn chuyện nữa như chuyện Thành Được. Thanh Việt, kỳ hợp đóng nhận đóng phim cho một hãng nhưng không tham dự vào quay.

HÀ HUYỀN CHI VÀ EM BẠNG CHÂU ĐANG VỘI VÍNH "NHÀ" Nhà văn Hà Huyền Chi quảng bút làm du đang "rong phim": Trần thị Diễm Châu

TRẦN THỊ ĐIỂM CHÂU

Tác phẩm của DUYỄN ANH

Phân cảnh : LÊ DÂN

Đạo diễn : LÊ DÂN thực hiện

Đối thoại : DUYỄN ANH

Phim đen trắng Scope dài 1 giờ 40

Giám đốc Sản xuất : LAM CHÂU

Quản trị Phim trường : TRƯƠNG TÔNG

Phụ tá Đạo diễn : HỒNG PHÚC

Hình ảnh : TRẦN KHẮC TỐ

Ánh sáng : NGUYỄN VĂN THỌ

Ráp nối : NGUYỄN BÀ LỘC

Nhạc bối cảnh : NGHIỆM PHÚ PHI

NỮ DIỄN VIÊN : Băng Châu — Thanh Nguyệt —
Thủy Ngọc — Trang Đài — Kiều Hạnh — Tường
Vi — Bích Nga — Phương Uyên — Phương Trang —
NAM DIỄN VIÊN : La Thoại Tân — Bảo An —
Ngọc Phư — Xuân Phát — Hà Huyền Chi — Thanh
Sang — Tony Hiếu-Nguyên — Trọng.

NAM PHƯƠNG PHIM TRÌNH BÀY

SƠ LƯỢC TRUYỆN PHIM

Trần thị Điểm Châu là một nữ sinh đẹp vừa đến tuổi dậy thì. Cha Châu mất sớm. Mẹ nàng bước thêm bước nữa. Nàng và em trai là Huy, sống chung với dưỡng ghê. Vì sao lãng sách đến Châu thì rất từ ái phần nhất. Nàng ghi tên học thêm Anh Văn. Ngồi cạnh Châu một vũ nữ tên là Thu Hồng, nàng mến tính tình hiền dịu, dễ thương của Thu Hồng, hai người trở thành bạn thân. Thu Hồng nhiều tuổi nên Châu gọi bằng chị. Dịp này, trái tim Châu đã biết rung động. Nàng đáp lời tán tỉnh yêu đương của

giáo sư Dũng mà không cần suy nghĩ.

Dưỡng ghê của Châu nghèo, một cô về tốt nhưng trong lòng lại xấu, nên đâm ra ghen với Dũ g. Lợi dụng mẹ Châu nằm nhà bảo sanh, người dưỡng ghê đã cưỡng hiếp nàng. Châu đau đến tâm hồn và tưởng cuộc đời đã mất hết. Nàng dâng hiến tình đầu cho Dũng. Khi Châu có thai, uồng thúc dục Dũng cưới mình làm vợ, bị Dũng hất hủi và không nhận "tác phẩm" của mình. Ông dưỡng ghê cũng phụ nhân tội lỗi. Châu liền tìm đến vũ nữ Thu Hồng. Hồng an ủi Châu, khuyên Châu nên rời

bỏ căn nhà đen tối của dưỡng ghê và dẫn nàng đi phá thai. Châu đã biết nỗi đau đớn của cuộc đời.

Đời Châu lạnh lạnh. Thu Hồng khuyên Châu không nên buồn, hãy quên hết, vì Châu còn trẻ, đẹp. Thu Hồng gọi Châu vào nội trú của các nữ tu sĩ, và lo lắng tiền học cho Châu. Cảm động vì tình thương của Thu Hồng, Châu miệt mài đèn sách. Mẹ bà trên và các nữ tu sĩ, nhất là nữ tu sĩ Joséphine, đã chăm sóc Châu tận tình. Joséphine tìm hiểu Châu, biết Châu có nỗi buồn, khuyên giải Châu, thương yêu Châu và dẫn dắt Châu đến với tình yêu bao la của Chúa. Kỳ thi tú tài phần nhất. Châu đậu ưu hạng làm cho Mẹ bà trên hạnh diện. Sơ Joséphine vui mừng. Và Thu Hồng thì xúc động muốn khóc.

Ngày vui của Châu thật ngắn. Hay tin vũ nữ Thu Hồng bị tai nạn chết cháy mất trong vụ đánh ghen, Châu đã

L.M NAM CHÂU !

— Lạy chúa tôi, trần gian đây tội lỗi...

chết. Châu có thêm cô bạn mới là Hồ Hải ở cạnh phòng nàng. Hồ Hải trước đây cũng quen

dầu, nhục mạ Châu. Khi biết rõ lý do khiến chồng bỏ thì vũ phu. Châu phạm bệnh lòng da hẹp hòi của nhà văn. Châu cho rằng lòng Thái Anh nhỏ bé không thể chứa nổi tâm sự của nàng. Nàng quyết định bỏ Thái Anh, sau khi kẻ rõ hết nỗi bất hạnh của mình. Thái Anh hối hận muốn quay sang lại nhưng vô ích. Châu cho rằng đã bị chồng khinh bỉ. Quá nhiều tự ái, nàng không thể tha thứ. Thái Anh đi tìm Dũng và đứng lúc Châu bị chuyển bụng.

Hồng sanh đứa con trai tại nhà bảo sanh viện. Châu nhờ người bạn Hồ Hải đến. Châu ngỡ ý muốn trở về thế giới của Hồ Hải. Trong lúc vui mừng, vô tình Hồ Hải kể chuyện Thái Anh đến vụ trường tìm Dũng đánh Dũng bị thương và Dũng đã thuê du đảng thanh toán Thái Anh. Châu lại lệ thương xót Thái Anh. Ý muốn trả thù cuộc đời càng thêm vững chắc. Châu lại đến vũ trường. Lần này nàng dạy đàn hơn. Hai tên du đảng có uy thế giành nhau chiếm nàng là Tony Phước và Georges Tào. Chúng thay phiên nhau cung phụng tiền bạc cho nàng. Lợi dụng sự si mê của những công tử có máu dao búa, Châu sai Tony Phước bắt Dũng đem về phòng nàng hành hạ và si nhục để trả thù cho chồng. Nàng lại sai Georges Tào cầm súng trên đầu ông chồng có bà vợ tại ất xit vào mắt Thu Hồng trước kia để trả thù cho Thu Hồng. Hai chàng công tử đã phục vụ nàng đắc lực.

Vấn chưa hết buồn. Châu tìm cách xui dục Tony Phước và Georges Tào thanh toán nhau. Nàng nhận lời đi nghỉ mát với Georges Tào nhưng cho Tony Phước biết. Tony Phước ghen, kéo cả "băng" của mình theo dõi. Georges Tào rồi dần em thanh toán Tony Phước. Hắn bắn chết Tony Phước, đây cả xe lăm xác Tony Phước xuống vực để độc chiếm Điểm Châu. Về Saigon, Georges Tào bị đâm em

(Xem tiếp trang 37)

NGỌC HẠNH nói với VƯƠNG VÔ (V.N) :

— Anh coi mắt em, người em như thế vậy mà yêu

LÊ HOÀNG HOA với THANH TỬ HÀ !

Thưởng 1.000.000 đồng (tiền mặt cho bất cứ ai tìm được Tony Oánh trong tám hình dưới đây

THẨM THUY HẰNG ĐANG DỰ ĐO

HUYỀN THANH TRẢ :

— XIN ĐỪNG BỎ EM !

ngắt xiu. Sơ Joséphine chăm sóc sức khỏe của Châu và đưa nàng đến bệnh viện thăm Thu Hồng. Tại đây nàng gặp phải viên kiểm nhà văn Thái Anh của nhật báo Hy-Vọng. Thái Anh phỏng vấn nàng với ý định viết bài báo đặc biệt. Nhưng khi biết rõ nỗi đau khổ của nàng, Thái Anh hứa sẽ bỏ ý định. Qua ánh mắt, Châu hiểu Thái Anh có cảm tình với mình và muốn bệnh vực Thu Hồng.

Thu Hồng tuyệt vọng vì nhan sắc mình bị tàn phá. Nàng đã tự tử và gởi hết tiền bồi thường vào quỹ từ thiện để tặng Châu ăn học thành tài. Châu bị xúc động mạnh trước cái chết đau thương của Hồng, quyết định rời nơi trú. Mẹ bà trên và Sơ Joséphine khuyên nhủ mãi nhưng không giữ được nàng. Rồi nội tử, Châu chỉ nhận một món tiền nhỏ trong số tiền của Thu Hồng gởi lại. Nàng đến bưu điện gửi cho Thu Hồng, cư ngụ ngay tại phòng của Thu Hồng đã sống và đã

Thu Hồng. Hải hướng dẫn Châu học nghề nhảy và khuyến khích nàng cảm thù đàn ông, cảm thù cuộc đời.

Nhưng Châu chưa thật sự bước xuống cuộc đời. Đêm đi nhảy đầu tiên, nàng gặp Thái Anh. Nhà văn này can ngăn nàng và tỏ tình yêu. Châu lại mềm lòng, vội vã rời bưu điện, quen già từ Hồ Hải, đi xây dựng tổ uyển ương với Thái Anh. Họ sống bên nhau những ngày thần tiên. Điểm Châu khích lệ chồng trong sự nghiệp văn chương. Bỗng hạnh phúc phủ mất đời nàng. Nhưng ngày vui chóng tàn. Đến lúc Châu có mang và sắp sanh nở. Thái Anh say sưa về nhà đập phá và day nghiền vợ bằng những lời tàn nhẫn. Chàng đi chơi gặp giáo sư Dũng, bị Dũng bịa chuyện nói là Châu ngủ với dưỡng ghê có thai rồi chối Dũng để gạt Dũng nhưng Dũng biết chuyện, ngủ với Châu rồi đã nàng đi. Tự ái làm Thái Anh hóa mất, điên

ĐỜI CHỜ

PHONG TÁC THEO CUỐN TIỂU THUYẾT
«TIẾNG HÁT HỌC TRÒ»
CỦA VĂN QUANG

CÁC VAI:

LIÊN: 17 tuổi, con nhà nghèo, nà học sinh. (THANH LAN)

ÔNG NĂM: Ba của Liên (ANH PHONG)

BÀ NĂM: Mẹ của Liên (THU HƯƠNG)

HỒNG: Bạn gái cùng học với Liên, em của Hòa (LINH CHI)

HÒA: Anh của Hồng, thân cận yêu Liên, và cũng được Liên yêu (MANH DŨNG)

TRỊNH ĐỨC: Nhạc sĩ, bạn của gia đình Liên, thầy dạy Liên hát (HUY CƯỜNG)

PHƯƠNG: Kỳ giả trẻ tuổi, người đều cẳng. (NGỌC PHU)

INH: Một sinh viên, con nhà giàu, thất thà. (BẢO AN)

NGUYỆT: Bà của Phương sau đó là một sĩ quan.

CHUYỆN PHIM:

Liên một nữ sinh 17 tuổi hiền lành ngoan ngoãn, có nhan sắc, đã xuất sắc trong buổi lễ trình diễn Văn Nghệ của trường vào dịp nghỉ hè.

Bạn gái Liên là Hồng, cũng học một lớp, một trường. Hồng có anh là Hòa, một Sinh viên... Vì lui tới nhà bạn, Liên thường gặp Hòa một Mối tình trong sạch và chân thật đã nảy nở giữa hai người.

Nhà Liên nghèo, Ba Liên là một nghệ sĩ không được gặp may. Vì tình thế mà gia đình Liên không mấy êm ấm. Những sự cãi vã giữa cha mẹ Liên làm cho nòng khổ sở vô cùng. Và cảnh nhà là một trở ngại cho mối tình giữa Hòa và Liên.

Trình Đức, một nhạc sĩ, trước kia làm cùng gánh hát với Ba Liên, nay đang ở trong ban nhạc của một phòng trà.

Thấy Liên có giọng hát dễ nghe, Đức có ý nghĩ luyện cho Liên thành ca sĩ. Trước sự thiếu thốn của gia đình, và nỗi khát khao của mẹ Liên nhận thấy ý của Đức là một lời thoát cho Liên. Sau vài tuần học tập Liên hát đã khá, và biết được năm bảy bài ca Việt lẫn ngoại quốc, Liên lo ngại Hòa sẽ khinh nàng vì năng đi học hát, vì thế mà Liên tránh không gặp Hồng. Hòa nghĩ Liên đã quên mình.

Tối hôm ấy Liên đi hát thử ở phòng trà chỗ Đức đang làm. Đầu óc Liên hoang mang, mừng, sợ, lo, tủi. Mẹ Liên còn nói khe một câu «Có chỉ đúng xạch đây làm Liên khổ vô cùng. Nhưng lúc nhìn thấy bóng mình trong gương, Liên hiểu là mình đã đến đời... và ước vọng đã thành sự thật

PHẦN 2:

Hôm được biết Liên đã trở thành ca-si. Hòa không hiểu được thực trạng thâm tâm của Liên được. Các bạn Hòa, kêu gọi Hòa và cố thuyết cho cho Hòa lợi dụng Liên.

Thế rồi ý định xấu xa của Hòa ám ảnh Hòa, cho đến lúc anh phải đối diện đưa Liên vào một căn phòng với đã tâm định hại đời Liên.

Liên cự tuyệt và đánh cho Hòa hai cái tát, rồi bỏ chạy ra về.

Liên buồn tủi cho cử chỉ người yêu và đâm thù ghét tất cả những thanh niên xung quanh nàng.

Liên được mời đến hát ở nhà S. nh. một thanh niên giàu quý phái. Liên hoa cả mắt lúc bước vào một nơi quá xa lạ đối với nàng. Liên tình cờ gặp lại Hồng, em gái của Hòa.

Hòa đã vào Thủ Đức học lớn sĩ quan trừ bị, hiện đang ở mặt trận. Hòa tin rằng thời gian sẽ là liều thuốc để cho Liên bỏ lỗi của mình, và cũng muốn tỏ rằng mình không phải hạng người khiếp nhược.

Liên hơi hối hận nhưng cũng mong là Hòa sẽ quên tất cả những gì không đẹp đã xảy ra giữa hai người. Cách đó ít lâu Phương và Sinh mới lần đến nhà bạn để mừng sinh nhật của Sinh. Thấy Sinh thật thà và chí giao du với những bạn bè có vẻ đáng tin, Liên nhận lời.

Nhưng Liên không ngờ đây chỉ là một sự xếp đặt bả tửu của Phương để hại đời Liên. Với cho Liên uống nước lá, Phương đã bỏ thuốc mê vào nước... Liên tỉnh dậy thì đã quá muộn, nửa giận, nửa tủi Liên lui thủ ra về.

Về đến nhà Liên thấy xe Đức đậu ở cửa, và một ánh đèn hồng leo lét đang từ cửa phòng của mẹ Liên lo ra. Liên không ngờ việc gì cả rón rén đi vào phòng mình.

Liên thù ghét cả Sinh lẫn Phương và đâm ra bướng bỉnh, xem thường tất cả. Liên thích xem thường tất cả. Liên thích xem thường tất cả. Liên thích xem thường tất cả.

Tối hôm ấy bà Năm đưa con lại phòng trà. Bọn trai trẻ Liên bằng những câu úp mở cố ý nói mẹ Liên không đứng đắn nhưng Liên đâu có ngờ, kể đó Sinh đến kiếm Liên, Liên bực mình nhưng định đứng Sinh để làm trò đùa. Sau buổi hát Sinh đưa Liên đi ăn. Tại đây Liên mừng rỡ tưởng nhìn thấy mẹ đi với chú Đức. Nhưng lúc về đến nhà

Liên tin người đàn bà đi lúc này Liên thấy không phải là mẹ nàng, và rất hối hận đã nghi oan cho mẹ.

Nhưng rồi sự thật rành rành ra đó. Mẹ Liên công khai đi chơi với Đức. Một hôm Liên phát cáu khi thấy Đức đến nhà, Liên nặng lời với Đức, mẹ Liên giận mắng con thậm tệ. Kể đó ông Năm về, Liên nghĩ thương hại cha ăn cần săn sóc. Rồi ông lại ra đi. Mẹ Liên còn nói chưa một câu là cha Liên chỉ về nhà với mục đích kiếm ti tiền. Liên càng thương cha định tới đi tìm ông để đưa cho ông ít tiền.

ga cho xe húc vào Đức. Liên ngất trên tay lái giữa tiếng xôn xao của những kẻ qua đường.

Ti ớc tòa án. Liên nhận tội, nhưng Sinh cũng nhận tội. Hai trạng sư, một của Liên, một của Sinh nhất quyết bênh cho thân chủ mình. Sinh vẫn nhất quyết nhận tội thay cho người yêu.

Tòa kết tội Sinh.

Hòa hiện đang ở một tiền đồn trong vùng An-Hậu. Ngày đêm gác hầm he tấn công... và hôm sau giặc tấn công thật sự, cả đồn chỉ sống sót có mấy người trong đó, có Hòa. Hòa bị thương được đưa về

thờ cho phép Hòa đến thăm Liên.

Hòa muốn Liên bỏ qua chuyện cũ... Hòa muốn Liên trở thành vợ Hòa. Liên nhận thấy mình không xứng đáng với họ nữa, hơn thế Sinh đã tỏ ra rất cao thượng khi chịu gánh tội cho người yêu. Liên từ chối tình yêu của Hòa để chờ Sinh, dù rằng Liên không yêu Sinh như Hòa.

Tại Saigon, đến đường bắt đầu sáng, tiếng xe đờ đáp. Liên thấy trong lòng xôn xao như những chiều nào và những giọt ấy Liên đang ngồi kể lại chân mây, thoa thêm làn phấn mỏng trước khi đi hát. Bỗng một giọt nước mắt lã lã lệ chảy xuôi trên cơ thể người con gái mới ra đời đã bị đời dày vò...

Đàn em **VIỆT VŨ (VN)** với vai **Đàn anh THANH TỬ** — Anh đã làm chết «**THẮNG VOI**» Trong **TRỐNG MẠI** của nhà văn **khải Hưng**...

Tối hôm ấy Đức cũng ít lại nhà, và mẹ Liên không đi với Đức nữa. Liên không thêm phần ứng của mình đã có hiệu lực, Bà muốn Liên cho phép Sinh lui tới nhà Liên. Thật sự Sinh chỉ mong có thể, và trong lòng Liên sự dằn vặt đã qua, thay thế bởi một ít trỗi dậy. Liên cam thấy mình Sinh phần nào.

Gặp lại Liên Sinh rất mừng và rất lễ độ. Liên ở lại nhà Sinh đêm ấy. Lúc tỉnh dậy mặt trời đã lên cao Sinh rất yêu Liên nhưng vẫn chưa hiểu nỗi lòng Liên.

Liên nuôi một chủ định, giải thoát cho gia đình khỏi tai tiếng. Một hôm Đức lại nhà. Liên đang ở trong phòng nghe tiếng xe Đức đến. Mẹ Liên đi vắng. Liên muốn về quyền rủ Đức đi Đức không còn lui tới với mẹ Liên nữa.

Giữa lúc ấy bà Năm về!

Một tuần qua bà Năm khổ sở nghĩ là Đức đã lợi dụng Liên. Bà tìm đến nhà Đức và Đức nói sự thật về việc Liên tự hy sinh để đỡ tiếng cho mẹ. Mẹ Liên hối hận ra về nhưng nét cũ vẫn còn. Bỗng từ Liên đến tìm Sinh. Hai người đưa nhau đi ăn. Liên uống rượu. Lúc đến phòng trà thì đã muộn. Gặp Đức Liên chỉ nói là bị mệt...

Mọi người ra về. Liên có dành tay lái. Sinh chiều người yêu. Liên thấy Đức xé dần bước qua đường. Nàng nhận

bệnh viện Công Hòa. Nơi đây Hòa được tin Liên gặp nạn nhưng vết thương ở đùi không

Trần-thị-D-Chậu

(Tiếp theo trang 36)

Tony Phước phục thù ngay tại phòng Chậu. Georges Tạo cầu cứu nàng, Chậu làm ngơ, lại còn khuyến khích đàn em Tony Phước trong việc trả thù. Nhưng Georges Tạo không chết!

Chậu bị bắt và bị tống giam. Trong khám đường, nàng sẽ gặp chung với nhiều người đàn bà mà mỗi người đều bị sự đau khổ dày vò, chồng chết. Nỗi khổ của nàng không thêm chia sẻ so với nỗi khổ của những người khác. Những ngày sống ray rức trong tù là dịp tốt cho Chậu suy ngẫm về cuộc đời. Tự nhiên tâm hồn nàng dịu lại, lắng xuống.

Mãn hạn tù, Diễm Chậu quên hết những ngày giống t, tìm lại cuộc sống bình thường.

Cung Chúc Tân Xuân

ĐẠI ÁN QUẢN

KIM-CHAU

24 Nguyễn-An-Ninh SAIGON

Điện thoại: 23.971 - 90.652

— Nhận chụp phim màu, sang bản làm kèm offset.

— In các ấn phẩm mỹ thuật... nhanh chóng giá phải chăng, bằng những máy tự động và tối tân với kỹ thuật tân tiến do các chuyên viên Việt Nam đã tu nghiệp tại Mỹ, Anh, Đức đảm nhiệm với sự chỉ dẫn của Kỹ Sư Đức.

Cung Chúc Tân Xuân

Hồ Văn Minh

DÂN BIỂU ĐƠN VỊ II SAIGON
ĐỀ I PHÓ CHỦ TỊCH HẠ NGHỊ VIỆN

Kính chúc đồng bào toàn quốc một
năm mới Thanh Vượng và Hạnh Phúc

Cung Chúc Tân Xuân

Trương Vị Trí

DÂN BIỂU ĐƠN VỊ III

Kính chúc đồng bào toàn quốc một
năm mới An Bình — Thịnh Vượng

Cung Chúc Tân Xuân

Dương Vy Long

DÂN BIỂU

Kính chúc đồng bào Châu Đốc
một năm mới vui tươi và Hạnh Phúc

Cung Chúc Tân Xuân

Hồ Ngọc Nhuận

DÂN BIỂU

Kính chúc đồng bào toàn quốc một
năm mới An Lành và Thịnh Vượng

Cung Chúc Tân Xuân

Lê Ninh

DÂN BIỂU

Kính chúc đồng bào toàn quốc một
năm mới Thanh Bình — Thịnh Vượng

ĐÊM MÀU HỒNG

★ NHIỀU TIẾT-MỤC TĂNG-CƯỜNG HÀO HỨNG HƠN
★ NHIỀU KHÁM PHÁ MỚI VỀ ÂM-THANH VÀ SẮC MÀU
★ NƠI TẬP — TRUNG NHIỀU BAN HỢP — CA NHẤT THỦ-ĐÔ

★ THÁI-THANH sắc thái của âm-thanh vô cùng tận của Tinh-yêu và Quê-Hương.

★ HOÀI TRUNG — HOÀI BẮC đã từng bao năm giữ vững Ban THĂNG-LONG ở ngôi vị bậc nhất.

★ Những ca khúc trác-tuyệt HIỆN-ĐẠI và TIỀN-CHIẾN đem đêm buồn chỉ còn tìm thấy ở tiếng hát :

«BAN HỢP - CA THĂNG-LONG»

Cùng các ca-sĩ được mến chuộng nhất Thủ-Đô : NGỌC-MINH.
PHƯƠNG HỒNG HẠNH — XUÂN-SƠN — ĐÀO HOA
NỮ — và những giọng ca mới : NGỌC THY — DIỄM CHI —
BÍCH NGÀ — NGỌC THIÊN NGÀ — THU UYÊN — đôi trẻ
VÂN HÀ — HOÀI KHANH.

ĐỘC QUYỀN : BAN MÂY NGÀN

★ Trình diễn đặc biệt ban GOLDEN BELLS

★ Có mặt thường xuyên ban HÀI-SƠN

★ ĐÊM MÀU HỒNG : nơi lý-tưởng của những người gửi hồn
về với những kỷ-niệm êm đềm với hiện tại ngọc-ngà.

ĐÊM MÀU HỒNG

36 NGUYỄN - HUỆ SAIGON

Đ.T : 91920 — 91921

Cung Chúc Tân Xuân

Nguyễn Đình Lý

DÂN BIỂU

Kính chúc đồng bào toàn quốc một
năm mới Hạnh Phúc và Thịnh Vượng

Cung Chúc Tân Xuân

Nguyễn Đắc Dận

DÂN BIỂU

Kính chúc đồng bào Ba Xuyên và toàn quốc
một năm mới An Lạc và Thịnh Lợi

Đầu năm đầu lão với các hồn ma lạnh tu

(Tiếp theo trang 11)

— Bỏ anh làm nữa, anh không tin thì gọi ta về làm chỉ vậy ?
Nói rồi, hồn ma cụ Hồ hồn đối bỏ đi...
Trưởng cơ quan DYA tiết hui lại thì Lệnh Bà Lớn lại phang thêm :
— Anh ngu bỏ cha đi. Người ta vẫn thường 'bào' : 'chiều như chiều vong' Thế mà anh cóc y tặc lệ, anh phá bĩnh, anh cứ tưởng anh giỏi lắm hả. Rồi đây anh coi 'thiên-hạ' sẽ xé xác anh
— Tôi làm gì mà xé.
— Tôi anh cao đến mây xanh.
Đề văn hỏi thanh bình cho cuộc gọi hồn được viên mãn, con nhỏ mang bị số 01 ôn ôn :
— Cho em xin đi, anh đang cần hỏi chuyện T.T Ken-nơ đi. Vây, xin nhĩ vị đừng cãi nhau nữa.
Tất cả im lặng.
Tâm Sự Mĩ Hồn Ma T.T. Ken-Nơ-Đi.
— Good morning !
— Chiều tối rồi, còn morning cái gì nữa.
— Hồn có phải là T.T. Ken-nơ-đi không.
— Con ai vào đây nữa.
— Sao hồn ma nói tiếng Việt Sói thế.
— Tất cả những người Mỹ có màu GIA đều nói thạo tiếng Việt.
— Ở bên đó có vui không ?
— Vui cái khi mớ gì đâu.
— Ví thử ông còn sống, ông sẽ làm gì để giải quyết chiến tranh V.N.
— B.52 và bom nguyên tử.
— Sao ông 'Điêu Hâu' thế ! ông không thích Hòa Bình hay sao ?
— Hòa Bình ai mà chả thích, nhưng đối với Cộng Sản ta phải tỏ ra chịu chơi nó mới ngán.
— Sao ông không xúi T.T Ních Xông.
— Nước Mỹ là một nước Dân Chủ, Tự Do

thật sự, ai có chủ quyền ấy...

— Ông có âm ức gì không.
— Âm ức không được làm Tổng Thống Nước Mỹ và làm chồng của « DẮC-KI ».
— Ông có gì gửi lại cho nhân loại và, riêng nước Mỹ không ?
— Nước Mỹ và DẮC-KI !
Nói rồi T.T Ken-nơ-Đi vội vã lên Phi Tiễn. Tướng Không Sao một mồi lác đầu thủy dài... thức giấc chiêm bao.

Đáng lý cuộc triệu hồn còn kéo dài nhưng đã đến giờ « Tổng cựu nghinh Tân ». Do đó cuộc gọi hồn các Lãnh tụ được tạm dứt. Ra Giêng, ngày rằm tháng dài, kính mời quý vị tiếp tục theo dõi mục : « Tướng Không Sao theo chân T.T. Diệm về Dinh Gia Long ».

Trước thêm năm mới kính chúc quý vị : VẠN SỰ NHƯ Ý.

Cung Chúc Tân Xuân

Kính chúc quý vị Lãnh Đạo Tinh Thần và Đồng Bào trong Xã, một năm mới Hạnh phúc và Thịnh Vượng

HUYNN-VĂN-DẪN

Hội Đồng Xã Phú Thọ Hòa
Chủ tịch

TÂN BÌNH

GIA ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính chúc quý vị Lãnh Đạo Tinh Thần và Đồng Bào trong Xã, một năm mới Hạnh phúc và Thịnh Vượng

NGUYỄN-THANH-HÙNG

Xã Trưởng

Xã Phú Nhuận

TÂN BÌNH

GIA ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Kính chúc quý vị Lãnh Đạo Tinh Thần và Đồng Bào trong Xã, một năm mới Hạnh phúc và Thịnh Vượng

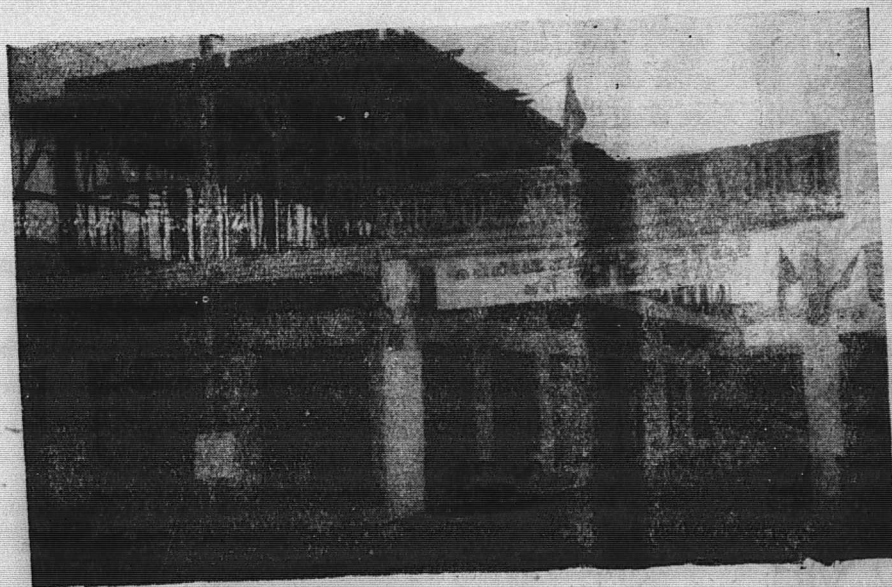
NGUYỄN-VĂN-BÔNG

Chủ tịch
Hội Đồng Xã Vĩnh Lộc.

TÂN BÌNH

GIA ĐỊNH

Cung Chúc Tân Xuân

Cung Chúc Tân Xuân

Thân Chúc : Bạn hàng trong CHỢ MỚI
và khu THƯƠNG XÁ BÀ QUỢ
năm Tân Hợi PHÚC, TÀI, LỘC, THỌ.

Ban Quản Trị
Khu Thương Xá Bà Quợ

THƯ CHÚC TẾT

Của Thiếu Tá

PHAN-GIA-QUỲNH

Quận - Trưởng Quận Tân - Bình

Kính gởi

Quý vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo!

Quý vị thân hào nhân-sĩ.

Quý đồng bào và Quân-Cán-Chính.

— QUẬN TÂN-BÌNH —

Kính thưa Quý vị và đồng bào thân mến.

Cũng như mọi năm vào dịp Tết đến: Nhân cơ hội này tôi gửi đến quý vị và đồng bào bức thư chúc Tết để đánh dấu những hoạt động của Quận nhà; rút ưu khuyết điểm để nhờ Quý vị và đồng bào phê phán xây dựng.

Khác hơn những năm trước, năm nay tôi muốn trình bày với Quý-vị và đồng-bào thành tích cụ-thể của 4 năm qua. Bốn năm, mà tôi dám nhận chức vụ Quận-trưởng Tân-Bình cùng với Quý Vị và đồng bào đã chia xẻ vui buồn qua một mùa Xuân Mậu-Thân khỏi lửa và ba mùa Xuân Kỷ-Dậu, Canh-Tuất, Tân-Hợi yên lành.

Sở dĩ tôi trình bày tổng-kết thành-tích 4 năm là vì năm nay, kể từ 01-01-1971 tôi đã đề đơn xin từ-chức Quận-Trưởng Tân-Bình, để có cơ hội giữ một trách-vụ khác phục vụ Quốc-Gia và đồng bào hữu hiệu hơn, và tôi quan niệm rằng những thành-quả của Quận nhà đạt được trong 4 năm qua là do sự đồng-lao công-tác của Quý vị và đồng bào cùng với tôi và Nhân-viên Quân Cán Chính các cấp Quận Nhà.

Kính thưa Quý Vị và đồng bào:
Sau đây là thành tích cụ thể mà tôi đã hân hạnh đảm trách chức vụ điều khiển Quận nhà trong 4 năm qua về:

PHƯƠNG-DIỆN QUÂN-SỰ: 165 VC bị giết, 184 VC bị bắt, 51 VC hồi chánh. Bắt 323 đào binh, 1112 trốn quan dịch, 744 vụ cướp. Tịch thu 46 vũ khí cộng đồng, 190 vũ khí cá nhân.

PHƯƠNG-DIỆN HÀNH-CHÁNH: Cải biến 47 Ấp lên đến 57 Ấp, kiểm soát dân số từ 268.759 lên đến 415.547. Đồng thời thực thi dân chủ, Bầu-cử Hội-Đồng 7 Xã, và 57 Trưởng-Ấp.

PHƯƠNG-DIỆN Y-TẾ: Xây cất thêm 19 trạm Y-Tế, 10 nhà Bảo-Sanh công-cộng.

PHƯƠNG-DIỆN XÃ-HỘI: Hoàn tất 340 dự án đắp đường, 35 dự án giếng nước, 6 dự án làm cầu, 120 dự án đường cống, 13 dự án tổ hợp chăn nuôi, 10 dự án Hợp-tác-xã, 5 dự án tu sửa Chợ và 40 dự án Phòng đọc sách.

PHƯƠNG-DIỆN GIÁO-DỤC: Xây cất thêm 89 lớp học cấp Tiểu-Học và 50 lớp cấp Trung-Học.

Với những thành quả trên đã có 5 chiến-sĩ Đ.P.Q. 8 Nghĩa-Quân, 5 N.D.T.V và 3 Cán-Bộ Xã Ấp hy sinh vì Tổ-Quốc, mất 12 vũ-khí cá-nhân.

Kính thưa Quý vị và đồng bào.

Dù Quận nhà có đạt được thành quả khả quan nhiều 20 lần gấp bội so với tồn thất, tôi vẫn nghĩ rằng trên mọi phương diện còn nhiều khuyết. điểm. còn nhiều sự kiện cần phải cải tiến và gia tăng nỗ lực hoạt-động. Cũng như tôi còn có nhiều khuyết-diểm cần sự phê bình xây-dựng của Quý vị và đồng bào để phục vụ Quốc-Gia và dân tộc hơn nữa bất cứ trong cương vị nào.

Nhân danh Quận-Trưởng Tân-Bình và cá nhân tôi. Tôi chân thành cảm tạ lòng ưu ái của Quý vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo đã dành cho tôi mọi giúp đỡ tinh thần và cổ vũ cho tôi để hoàn thành nhiệm vụ. Tôi xin cảm ơn Quý vị Thân-hào Nhân-sĩ đã hợp tác chặt chẽ, giúp tôi trong các kế hoạch nâng đỡ, an ủi và khuyến khích tinh thần, vật chất các Chiến-sĩ hữu công và nhân dân tự vệ Quận nhà. Tôi thành tâm ghi nhận sự cố gắng của Anh Em Cán-Bộ, Quân Cán Chính các cấp và N.D.T.V với tinh thần phục vụ tích cực Quốc-Gia, Dân-Tộc, Đáng khen ngợi nhất là những Anh Em vì thương mến tôi và vì Quốc-Gia mà phục vụ chứ không phải vì sự khiên trách.

Trước giờ phút thiêng liêng của đêm giao thừa năm Tân-Hợi: năm cũ đã qua, năm mới sắp đến. Tôi kính cầu nguyện minh trước Anh hồn các Chiến-Sĩ vì Quốc Vong Thân và cầu nguyện cho linh hồn các anh em được siêu thoát. Tôi kính chúc Quý vị lãnh đạo tinh thần các Tôn Giáo, Quý vị thân hào nhân sĩ, Quý đồng bào cùng anh em Quân Cán Chính N.D.T.V. các cấp một năm Tân-Hợi khang an hạnh phúc và xin gởi trọn lòng thành cầu nguyện đáng thiêng liêng ban cho Quý vị mọi phước lành trong năm mới.

Thân mến kính chào Quý vị và đồng bào cùng anh em Quân-Cán-Chánh NDTV các cấp Quận nhà.

Tân-Bình Tết Tân-Hợi năm 1971

Thiếu-Tá PHAN-GIA-QUỲNH
Quận-Trưởng Quận Tân-Bình
ÁN KÝ

Bài vở thư từ gửi: NGƯỜI HỌ TRẦN ★ Tiền bạc ngân phiếu gửi: LÂM THỊ PHƯỚC

In tại nhà in TIẾN HÓA 163/Võ Tánh

Điện Thoại: 23.815 SÀI GÒN

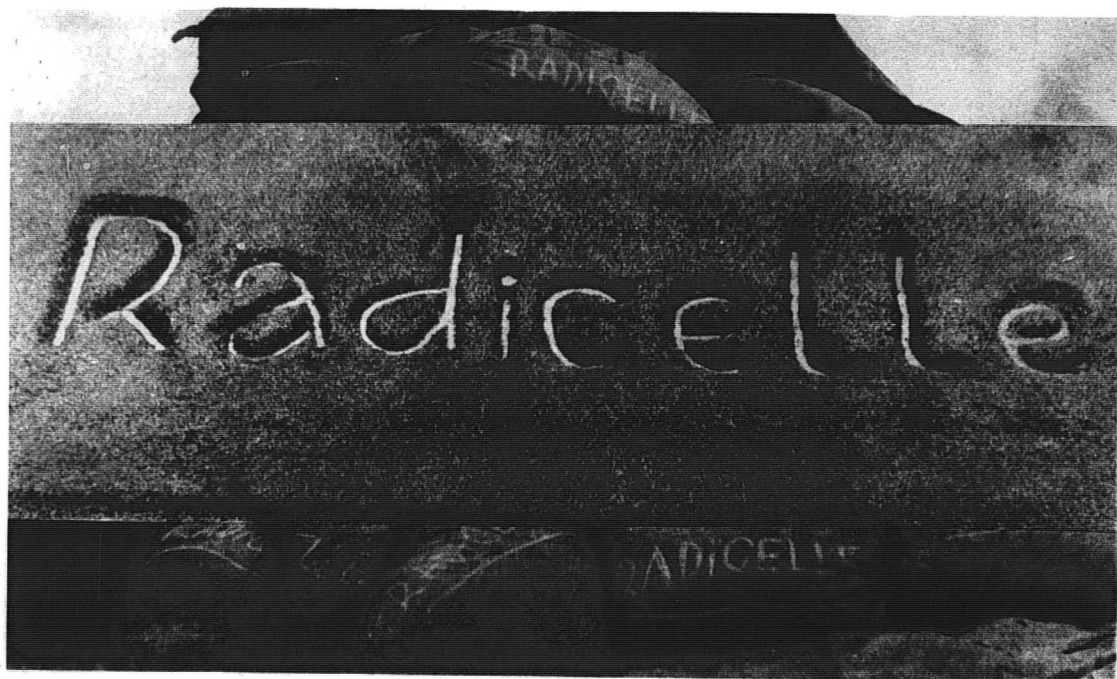
Cung Chúc Tân Xuân

★ **Nuôi gà đẻ**

★ **Nuôi heo đẻ**

★ **Nuôi chim cút**

Muốn được nhiều trứng và giống tốt phải dùng :

(Mầm mộng của lúa ORGE) XẤY KHÔ

Đã xử dụng kết quả 100% tại Bỉ (Belgique)

BÁN TẠI :

DANKY AGENCY

62 Trịnh-Minh-Thế, Tél : 23.588

SAIGON

Dân ta hợp tác chăn nuôi Đông lạnh loại bỏ thịt tươi ta dùng